C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka_6-Kosti_mesta.pdb

PDB Name: Green Simon R-Jestrab a rybarka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Simon R. Green
JESTŘÁB & RYBÁŘKA
Kosti města
(HAWK & FISHER: THE BONES OF HAVEN)

1
PEKELNÉ KŘÍDLO
S jarem přišel do Havenu déšť a od moře začal vát ostrý chladný vítr. Proudy vody se lily z oblohy s bezmyšlenkovitou zuřivostí, pleskaly na kočičích hlavách a stékaly se na chodnících v dravé bystřiny. Voda kapala z každého povrchu, proudila z okapových rour a řinula se v elegantních oblouceích z tlam chrličů luxusnějších budov. Přes veškeré úsilí povětrnostních čarodějů pršelo nepřetržitě už celé týdny a všichni už měli vody plné zuby. Déšť postupně prosákl skrz tašky a břidlici na střechách, stékal komíny a působil, že ohně prskaly a čadily. Každý, kdo vyšel na ulici, byl okamžitě promočený, a dokonce i vzduch v místnostech se zdál být nasycen vlhkostí. Lidé skřípali zuby a učili se ignorovat promočené šaty stejně jako nepřetržité bubnování dešťových kapek do střech. Bylo období dešťů a město ho přežije tak, jako přežilo už četné jiné útrapy - s tvrdohlavým vzdorem a bezcílným, ponurým vztekem.
A přesto nebyla nálada v přístavním městě Havenu tak ponurá, jak by se dalo čekat. Deštěm prosáklé ulice zářily slavnostní výzdobou, praporky a girlandami, jejichž pestré barvy zmírňovaly šeď dnů. Do Havenu přijeli dva králové a město se na jejich počest rozhodlo ukázat svou veselejší tvář. Když se naskytla příležitost k oslavám, bylo by třeba něco víc než vytrvalý déšť, aby si místní obyvatelé nechali zkazit náladu. Ve většině povolání bylo vyhlášeno veřejné volno, protože by se lidé vzbouřili, pokud by vyhlášeno nebylo, takže se mezi jednotlivými průtržemi mračen slavilo na ulicích a v hostincích nepřetržitě. Tam, kde to bylo možné, byly na ulicích vztyčeny přístřešky z dehtovaných plachet, pod kterými vystupovali nejrůznější zaříkávači, herci a kejklíři všeho druhu.
Samozřejmě ne všichni si užívali. Městská hlídka stále vykonávala svoje povinnosti spočívající v prosazování zákonů a ochraně spořádaných občanů před kapsáři, lupiči, násilníky a - což bylo nejdůležitější - před nimi navzájem. Haven bylo kruté, drsné město hemžící se nejrůznějšími predátory dokonce i v čase předpokládané všeobecných oslav. Proto teď Jestřáb a Rybářka, manželé a kapitáni Městské hlídky, kráčeli šedivými ulicemi Severního okrsku a přáli si, aby byli někde jinde. Kdekoliv jinde. Choulili se ve svých tlustých černých pláštích a tu a tam si stáhli kapuci, aby si chránili obličeje před deštěm.
Jestřáb byl vysoký, tmavý a už dávno ne pohledný. Přes pravé oko měl hedvábnou pásku a pravou stranu jeho tváře pokrývala řada starých jizev, které mu dodávaly chladný, zlověstný výraz. Jak se choulil v deštěm prosáklém černém plášti, vypadal jako částečně vypelichaný havran, který už zažil lepší časy. Je ovšem třeba říct, že ani když byl ve formě, nevypadal nijak zvlášť impozantně. Byl spíše hubený a šlachovitý než svalnatý, navíc mu začínalo růst břicho. Tmavé vlasy si nechával růst až po ramena a nosil je sčesané z čela a sepnuté stříbrnou sponou v týle. Teprve nedávno překročil třicítku, ale ve vlasech už měl několik šedivých pramenů. Na první pohled vypadal jako jeden z mnoha zločinců, kteří se potloukali po ulici, nájemný zabiják, který už měl nejlepší roky za sebou, ale v jeho postoji bylo něco zvláštního, něco chladného a zlověstného a pohled jeho jediného oka byl znepokojivě přímý. U levého boku mu visela místo meče bojová sekera s krátkým topůrkem. Se sekyrou to Jestřáb uměl. K jejímu použití měl v posledních letech příležitostí více než dost.
Po Jestřábově boku kráčela Isobel Rybářka a mimovolně se přizpůsobovala jeho postoji i rytmu chůze se samozřejmostí dlouholetého parťáka. Byla vysoká skoro šest stop a dlouhé světlé vlasy jí spadaly až k pasu v jediném mohutném copu, který byl na konci zatížen leštěnou železnou sponou ve tvaru koule. Nebylo jí ještě ani třicet a byla spíše pohledná než krásná; ve tváři měla vepsánu drsnost evokující sílu a houževnatost, jen lehce ztlumenou hlubokýma modrýma očima a plnými rty. Kdysi z ní něco vyhnalo všechny lidské slabosti a bylo to na ní vidět. I když byla zavinutá v tlustém, promočeném plášti, pohybovala se se zjevnou rozhodností a agresivní elegancí a její ruka se nikdy nevzdalovala od jílce meče, který měla u pasu.
Lidé se před nimi pohotově rozestupovali a dávali si dobrý pozor, aby se dívali jiným směrem a jejich oči se náhodou nesetkaly s pohledem hlídky. Nikdo nestál o to upoutat jejich pozornost. Přinášelo to smůlu. Jestřáb a Rybářka byli obávaní a respektovaní všemi jako nejhouževnatější a nejčestnější členové Městské hlídky a v Severním okrsku se nenašel člověk, který by neměl co skrývat. Patřilo to k charakteru této čtvrti. Právě teď se Jestřáb kolem sebe zlověstně rozhlížel a vztekle dusal nohama po mokrých kočičích hlavách. Rybářka se tiše smála.

„Hlavu vzhůru, Jestřábe. Ještě měsíc nebo dva, a peklo období dešťů bude za námi. Pak budeme mít před sebou peklo letních veder. Dej na má slova, vždycky je na co se těšit.“
Jestřáb si odfrkl. „S tou svou veselostí mi už vážně lezeš na nervy. To přece není přirozené.“
„Moje veselost, nebo ten déšť?“
„Obojí.“ Jestřáb s okázalou pečlivostí překročil změť praporků, které spadly ze střechy blízké budovy. „Nemůžu uvěřit, že se lidem chce slavit v tomhle počasí.“
Rybářka pokrčila rameny. „Každá záminka pro nějaký ten den volna je dobrá. Navíc se to dost dobře nedá odložit na jindy. Králové budou v Havenu už jen dva dny. Pak bude po všem a my se vrátíme k tomu, co se v Severním okrsku považuje za normál.“
Jestřáb jen zasténal, ale nahlas neřekl nic. Jeho práce byla dost těžká i bez dodatečných komplikací. Haven byl jednoznačně nejzkorumpovanější a nejzločinnější město v Dolních královstvích a Severní okrsek byl jeho prohnilým srdcem. Žádný zločin nebyl příliš brutální nebo zrůdný, aby se tu před ním někdo pozastavil, a pokud z něj koukal nějaký zisk, docela určité ho tu už někdo spáchal. Případné s nějakým místním vylepšením. Násilí tu bylo běžné stejně jako loupeže, vraždy a vydírání. V příšeří bujela spiknutí, tichými hlasy se tu za zamčenými dveřmi a zavřenými okenicemi smlouvala zrada. Síly Městské hlídky byly často napínány až k nejzazší mezi, případně hodný kus za ni, ale stále se jí ve většině případů dařilo udržovat věci jakž takž v chodu. Její příslušníci byli obvykle ještě tvrdší a surovější než zločinci, které stíhali. Pokud ovšem nebrali všimné a úmyslně se pak nedívali na druhou stranu, když se něco dělo.
S ohledem na to vše zůstávalo pro většinu lidí záhadou, proč parlamenty Dolních království a Outremeru trvaly na tom, aby k setkání jejich králů a k podpisu nových mírových dohod mezi oběma zeměmi došlo právě v Havenu.
Pravda ovšem byla, že mírové rozhovory, ze kterých smlouva vyšla, se v Havenu konaly. Také však byla pravda, že přitom Hlídka musela vynaložit všechny síly, aby je zabezpečila před zrádným útokem žoldnéřů a teroristů. Na obou stranách bylo příliš mnoho lidí, v jejichž zájmu bylo, aby mírové rozhovory selhaly, a ti ani na okamžik nezaváhali proměnit Haven v bojiště. Jestřábovi a Rybářce se sice nakonec podařilo největší spiknutí rozdrtit a rozhovory ochránit, ale bylo to opravdu o vlas a všichni to věděli. Všichni, kromě obou parlamentů, jak se zdálo. Ty se zatvrzele upřely na Haven a nenechaly si to nikým vymluvit. Nejspíš proto, že jejich členové prostě nedokázali uvěřit tomu, co jim o jejich městě řekli.
Když se havenští radní dozvěděli, jaká čest jejich městu připadne, málem z toho dostali kolektivní infarkt a v panice začali rozdávat rozkazy na všechny strany. Ještě nikdo je neviděl udělat tolik v tak krátkém čase. Jedna z prvních věcí, na které se shodli, byl striktní příkaz Hlídce odstranit z ulic Havenu všechny zločince tak rychle, jak jen to bude možné. Měli být pod tou či onou záminkou vsazeni do vězení s tím, že na obvinění a soud bude dost času později - pokud k němu vůbec dojde. Jediné, na čem v tuto chvíli záleželo, bylo omezit v maximální míře výskyt zločinnosti po dobu návštěvy obou králů ve městě. Správce věznice z toho měl blíže k mrtvici než k infarktu a chtěl vědět, kam k čertu má nastrkat další vězně, když už má i tak všechny cely přeplněné. Jediná odpověď, které se mu od radních dostalo, byla, že je to jeho problém. A tak Hlídka posílená narychlo sebranou domobranou a žoldnéři vyrazila do ulic, chytala zločince a uklízela je tam, kde nemohli škodit. Vyskytl-li se případ, že právníci postižených ostře protestovali, sebrala Hlídka i je. Zprávy o jejich postupu se rychle roznesly a moudřejší část podsvětí usoudila, že bude lépe držet se nějakou dobu zpátky, neupozorňovat na sebe a rozhodně nechodit Hlídce na oči. Důsledkem toho všeho bylo, že se zločinnost v Havenu prakticky přes noc skutečně citelně snížila.
Což ovšem neznamená, že na městských ulicích najednou zavládl mír a bezpečí. Koneckonců, pořád to byl Haven. Ale každodenní příděl zločinů a drobného násilí byl více méně Hlídkou kontrolován a udržován králům a jejich doprovodům z dohledu, a to bylo z hlediska městské rady to, o co tady šlo. Nikdo nechtěl myslet na to, jak bude město vypadat, až králové zase odjedou a většina zločinců bude pro nedostatek důkazů propuštěna z vězení. Po pravdě řečeno, jen velice málo lidí myslelo takto dopředu. Prozatím vykonávali Jestřáb s Rybářkou svoje pravidelné obchůzky po Severním okrsku a užívali si této příjemné změny. Občas uplynuly i celé hodiny, po které se nikdo nepokoušel nikoho zabít.
„Co si myslíš o té mírové dohodě?“ zeptal se Jestřáb konverzačním tónem. „Myslíš, že bude fungovat?“
Rybářka pokrčila rameny. „Možná. Jak to chápu já, obě strany si na sobě vzájemně vydupaly podmínky, které se jim sice ani trochu nelíbí, ale se kterými dokážou žít, a v nic lepšího nikdo snad ani nedoufal. Teď, když se poprvé za celá staletí shodli na definitivní hranici, mohou alespoň přestat pohraniční šarvátky. Příliš mnoho dobrých mužů umíralo jen proto, aby se posunuly neurčité čáry na starých vybledlých mapách a uspokojily tak ješitnost nějakého politika.“
Jestřáb přikývl. „Stejně bych byl rád, kdyby si pro slavnostní podpis vybrali nějaké jiné místo. Králové přitahují problémy už jen svou přítomností. Každý fanatik, nájemný vrah nebo terorista z širokého okolí tady vidí svou velkou příležitost a s očima podlitýma krví se žene k Havenu, chladnou ocel v pěsti.“
„Ale jdi,“ namítla Rybářka. „Musíš přiznat, že královské ochranky působí velice impozantním dojmem. Pracují pro ně čtyři čarodějové na plný úvazek, mají soukromou armádu zbrojnošů a ještě čestnou stráž z Bratrstva oceli. S takovou vojenskou silou bych dokázala dobýt menší stát.“
Jestřáb si pohrdavě odfrkl. „Žádná bezpečnostní opatření nejsou dokonalá; to přece víš. Stačí jeden fanatik s dýkou a mučednickým komplexem, který bude ve správnou dobu na správném místě, a máme na krku dva mrtvé krále. Můžeš se vsadit, že by pak veškerou vinu nehodili na královskou ochranku, ale na Haven. Neměli sem jezdit, Isobel. Mám zlou předtuchu.“
„Ty máš ty svoje zlé předtuchy v jednom kuse.“
„A obvykle se nepletu.“
Isobel se na něj vážně zadívala. „Tebe prostě štve, že nepřibrali do ochranky nikoho z Hlídky.“
„Jasně, že mě to štve. Známe zdejší situaci, zatímco oni ne. Ale nemůžu jim to vyčítat tak, jak bych chtěl. Každý přece ví, že je Hlídka prolezlá korupcí a po našem posledním případu už nikdo nevěří nikomu. Koneckonců, když už podezírali

i nás...“
„Prokázali jsme svou nevinu a odhalili jsme skutečného zrádce.“
„To už nehraje roli.“ Jestřáb se zamračil a potřásl hlavou. „Pořád se nemůžu smířit s tím, jak ochotně všichni uvěřili, že jsme vinni. Po tom všem, co jsme udělali pro tohle město... Teď už se vždycky najde někdo ochotný ukázat na nás prstem a tvrdit, že není kouře bez ohně.“
„Na mě si prstem nikdo ukazovat nebude,“ odpověděla Rybářka klidné. „Jestli to někdo zkusí, tak mu ho useknu a nacpu mu ho do krku. A už se s těmi králi netrap - my za ně přece nezodpovídáme.“
Chvíli kráčeli mlčky, tu a tam nakopli nějaký kus výzdoby povalující se na ulici. Zdálo se, jako by déšť trochu polevil. Každou chvíli se někdo pokoušel hodit na ně něco ze střechy, ale Jestřáb s Rybářkou na to nedbali. Díky převislým horním poschodím domů byla šance, že by je zasáhli, mizivá, a pronásledovat ty, kdo za to byli zodpovědní, nemělo význam. Než by se členové Hlídky dostali na střechu, viník by byl dávno pryč a obě strany si toho byly vědomy. Větší nebezpečí pro ně představovaly odpadky vyhazované a vylévané z oken vyšších pater. Na takové věci musel být člověk v Severním okrsku neustále připravený. Dokonce i když byl slavný Jestřáb nebo Rybářka.
Jestřáb se stále mračil a v duchu se probíral nedávnými událostmi. Neuplynulo mnoho času od chvíle, kdy byli všichni v Havenu přesvědčení, že zešílel a vraždí na potkání. Nebyla to sice pravda a on to prokázal, ale o to nešlo. Byl si vědom, že má pověst násilníka; dalo mu spoustu práce si ji vybudovat. Drželo mu to zločince a provokatéry od těla, takže si alespoň s těmi menšími nemusel dělat starosti. Přesto mu rychlost, s jakou lidé uvěřili v jeho vinu, působila starosti. Poprvé si uvědomil, jak vypadá v očích druhých, a nijak zvlášť se mu to nelíbilo.
„Nikdy si na to úplné nezvykneme,“ poznamenal tiše. „V poslední době se nemůžu na člověka podívat, abych při tom nemyslel na to, jak se s ním nejlíp vypořádat dřív, než dostane on mne. Vůbec nezáleží na tom, jestli se chová agresivně, nebo ne. Kdykoliv s někým mluvím, moje podvědomí se ho snaží přistihnout při lži a výmluvách. Čím dál častěji u lidí předpokládám, že jsou vinni, dokud mě důkazy nepřesvědčí o opaku.“
„V Severním okrsku většinou vinni jsou,“ upozornila ho Rybářka.
„O to přece nejde! Vždycky jsem o sobě tvrdil, že jsem nezkřivil vlas na hlavě nevinnému člověku ani jsem nezabil někoho, koho nebylo nutné zabít. Teď už si tím nejsem tak jistý. Nejsem neomylný. Dělám chyby. Jenomže můj omyl může někoho stát život. Když jsme se ucházeli o tuhle práci, opravdu jsem si myslel, že se zasloužíme o dobrou věc, budeme dělat něco, co má význam, pomáhat ochraňovat ty, kdo to potřebují. Ale teď uvažuju o každém, s kým se setkám, jako o potenciálním nepříteli a víc se starám o dopadení zločince než o to, abych zachránil jeho oběť. Změnili jsme se, Isobel. Tahle práce nás změnila. Možná... možná bychom měli z Havenu odejít. Nelíbí se mi, co z nás dělá.“
Rybářka se na něj znepokojeně podívala. „Jsme jen tak tvrdí, jak to naše práce vyžaduje. Tohle město je plné lidských vlků připravených roztrhat tě při první známce slabosti na kusy. Jediné, co je drží na uzdě, je právě naše pověst pohotových zabijáků. Vzpomínáš si, jak jsme tady začínali? Každý den jsme museli dokazovat, zač stojíme, bít se s každým provokatérem, který na to měl měl chuť a meč, jen abychom mohli pokojně projít po ulici. Teď už se naučili nechat nás na pokoji, takže můžeme pracovat. Jsme zkrátka odrazem lidí, které hlídáme. Až se začnou chovat civilizovaně a hrát podle pravidel, ráda se přidám. Do té doby budu dělat, co musím, abych splnila, co se ode mne čeká.“
„Ale podstata věci spočívá v něčem jiném, Isobel. Proč tu práci vůbec děláme? Co jsme dokázali? Na každého darebáka, kterého odstraníme, připadá tucet těch, na které nemůžeme, a ti už čekají, aby ho nahradili. Každý den riskujeme krky a nic se nezměnilo. Kromě nás.“
„Hele, nezačínej s tím zase. Nějaký smysl to má. Jasné, pořád je to tu špatné, ale než jsme přišli, bylo to horší. A kdybychom odešli, vrátilo by se to zase do starých kolejí. Nemůžeme doufat, že změníme staletí nastřádaných špatností a zoufalství za několik krátkých let. Děláme, co je v našich silách, a chráníme poctivé lidi, jak umíme. Všechno, co se nám podaří nadto a mimoto, je prémie. Musíme být realisté, Jestřábe.“
„Jo. Možná.“ Jestřáb upíral pohled přímo před sebe, díval se skrze nepřetržitý déšť, aniž něco viděl. „Ztratil jsem svůj cíl, Isobel. Nelíbí se mi, co jsem, co dělám a čím jsem se stal. Tohle není to, čeho jsem chtěl v životě dosáhnout, ale nevím, co jiného bych mohl dělat. Potřebují nás tady, v tom máš pravdu. Ale občas se na sebe podívám do zrcadla a už vůbec nepoznávám svůj obličej. Slyšel jsem lidi, kteří mluvili o tom, co jsem dělal, a vůbec mí to nebylo podobné. Ztratil jsem svůj cíl. A nevím, jak ho zase najít.“
Rybářka se nešťastně zamračila a pak se rozhodla, že raději změní téma. „Já vím, co je doopravdy tvůj problém. Máš špatnou náladu, protože jsem tě přemluvila k další dietě.“
Jestřáb se nedokázal neusmát. „Správně. Určitě už stárnu, děvče; tolik jako teď jsem nikdy nevážil. Musel jsem si povolit opasek o další dírku. Když jsem býval mladší, měl jsem v sobě tolik energie, že jsem spálil všechno jídlo tak rychle, jak jsem ho dokázal jíst. Dnes se jenom podívám na moučník, a cítím, jak mi roste břicho. Pořád jsem se ještě nesmířil s faktem tím, že je ze mě třicátník. Ve třiceti člověk začne lenivět.“
„To nevadí, zlato,“ odpověděla Rybářka. „Až se dnes večer vrátíme domů, přinesu ti tvou fajfku a bačkory a můžeš si před večeří chvilku zdřímnout u krbu.“
Jestřáb se na ni podíval. „Nepokoušej osud, Isobel.“
Zasmála se. „Dobře ti tak. Kdyby tě někdo slyšel, myslel by si, že jsi stařík jednou nohou v hrobě. Podle mě s tebou není nic, co by nespravila pěkná rvačka za dobrou věc. Do té doby nedostaneš žádné moučníky, omezíš maso a místo něho budeš jíst spoustu báječně zdravé zeleniny. A žádné svačinky mezi jídly, přirozeně.“
„Proč všechno zdravé chutná tak mizerně?“ postěžoval si Jestřáb. „Pokud jde o mne, je mi jedno, jestli je salát zdravý; k jídlu není. Takhle pečené králičí stehýnko...“
Takto pokračovali, zatímco pomalu procházeli Severním okrskem a ‚dávali se vidět'. Jestřáb se postupně dostal do trochu lepší nálady, ale pořád byl nezvykle tichý. Rybářka se rozhodla, že ho zanechá jeho úvahám a nebude na něj

naléhat. Podobné nálady občas míval a zatím se z toho vždycky dostal. Postupně se byli podívat na místa tří vloupání a poučili jednoho majitele krámu, na co jsou železné závory na dveřích a pevné okenice. Žádné z vloupání nebylo ničím mimořádné, všechno běžná rutina. Nemělo smysl pátrat po stopách. Dříve nebo později je stejně chytí při činu a pak se přiznají k celé řadě vloupání. Potom vyšetřili několik přepadení, zarazili jednu hospodskou rvačku a nakonec je zavolali i k domácí roztržce. Do takových případů se Jestřáb nechal zatahovat zvlášť nerad. Nedalo se v nich vyhrát. Ať člověk udělal cokoliv, vždycky to bylo špatně.
K místu konání manželské hádky se blížili opatrně, ale tentokrát alespoň nelétalo vzduchem žádné nádobí. Ani nože. Adresa, kterou dostali, označovala malý byt v bloku zchátralých nájemních domů. Sousedé mlčky pozorovali, jak dva členové Hlídky vcházejí do budovy. Jestřáb šel první a bedlivě pozoroval shromážděné nájemníky. Členové Hlídky byli společnými nepřáteli celého Severního okrsku; zastupovali a vynucovali zákon, který držel chudé tam, kde byli. V důsledku toho byla Hlídka přirozeným terčem pro každého kverulanta nebo šílence, a jedním z nejnepříjemnějších překvapení těchto dnů byly havenské bábovičky - uplácané ze sádla a louhu. Když některá z nich zasáhla člověka zblízka, mohly být následky skutečně děsivé. Louh se prožral látkou oblečení jako nic, a pokud zasáhl nechráněnou kůži, mohl se proleptat až na kost. Díky sádlu bábovička držela jako přilepená. I malá bábovička mohla poslat člena Hlídky na několik týdnů do nemocnice, a to ještě jen když měl to štěstí, že ho tam jeho parťák dostal včas. A ze Severního okrsku nebylo do nejbližší nemocnice právě nejblíže. Poslední člověk, který se pokusil po Jestřábovi havenskou bábovičku hodit, sice skončil se zlomenou rukou, ale v Severním okrsku bylo pořád dost bláznů ochotných vyzkoušet štěstí. Proto se Jestřáb a Rybářka drželi u sebe a bedlivě pozorovali všechny stinné kouty a pootevřené dveře, které míjeli.
Prošli chodbou a pak nahoru úzkým schodištěm bez úhony. Matky s malými dětmi je mlčky pozorovaly, zatímco shora se ozýval hluk manželské hádky. Muž a žena na sebe ječeli, až jim hlas přeskakoval, ale Jestřáb a Rybářka nijak nespěchali. Dokud na sebe ti dva křičeli, nehledali tupé předměty ani něco se špičatým koncem. Starosti obvykle začaly, až když hádka z ničeho nic utichla. Jestřáb a Rybářka dorazili na odpočívadlo a zamířili na horní chodbu. Cestou překročili jakési dítě, které si tam nerušené hrálo na podlaze. Našli dveře se správným číslem - zvuky, které se ozývaly zpoza nich, jim dost dobře neumožňovaly je minout. Jestřáb na dveře zabušil pěstí a vzteklý mužský hlas uvnitř přerušil tirády, aby ho informoval, že má táhnout k čertu. Jestřáb to zkusil znovu a za jeho námahu se mu dostalo jen dalších urážek. Nakonec pokrčil rameny, pozvedl sekeru a dveře vykopl.
Muž a žena uvnitř překvapeně zmlkli a vytřeštili oči na Jestřába s Rybářkou, kteří stáli v místě, kde ještě před chvílí byly dveře, a rozhlíželi se. Žena byla drobná a víc než jen trochu podvyživená, na tváři mela modřiny a z nosu jí tekla krev, kterou se snažila zastavit špinavým kapesníkem, ale příliš se jí to nedařilo. Muž byl skoro dvakrát vyšší než ona, tělo měl samý sval a napřahoval pěst zvící řeznické palice. Obličej měl temný hněvem a vztekle se mračil na Jestřába s Rybářkou a na jejich pláště příslušníků Městské hlídky.
„Proč sem lezete? Tady nemáte co pohledávat, vypadněte! A jestli jste mi poškodili dveře, zaplatíte za ně!“
Jestřáb se chladně usmál. „Jestli jsi ublížil té ženě, zaplatíš za to. Teď jdi od ní a přestaň mávat tou pěstí. Hezky si spolu popovídáme.“
„Tohle je rodinná záležitost,“ odsekl muž rychle, než žena stačila něco říct. Přestal jí hrozit pěstí, ale pořád se tvářil značně zarputile.
Rybářka vykročila, aby si promluvila se ženou, a muž mimo volně couvl. Rybářka si jej ani nevšimla a tiše se zeptala ženy: „Tohle ti dělá často?“
„Dost často,“ zamumlala žena přes kapesník.
Rybářka se zamračila. „Stačí říct, a odvedeme ho do vězení. Tohle si nemusíš nechat líbit, víš? Jsi za něj provdaná?“
Žena pokrčila rameny. „Více méně. Většinou není tak zlý, > ale protože je tak vzteklý, nemůže si udržet práci. A dnes ho zase vyhodili.“
„Tak přišel domů a vylil si zlost na tobě.“ Rybářka chápavě přikývla.
„Tak to by stačilo!“ vyštěkl muž náhle. Zjevně se mu nelíbilo, že spolu obě ženy hovoří, jako by tam vůbec nebyl.
„Jestli moje žena ví, co je pro ni dobré, už vám neřekne ani slovo. A teď se oba kliďte, nebo vás vyhodím.“
Jestřáb se na něj podíval se zájmem. „Ty a které vojsko?“
„Skutečně si myslím, že bys proti němu měla vznést obvinění,“ pokračovala Rybářka klidně. „Příště by ti mohl třeba zlomit nos. Ve vězení trochu vychladne, a když nic jiného, alespoň si příště dvakrát rozmyslí, než tě udeří.“
Žena pomalu přikývla. „To je pravda. Vznáším proti němu obvinění.“
„Ty všivá čubko!“ Muž se vrhl vpřed a zlověstně napřáhl pěst. Rybářka se otočila a tvrdě jej udeřila pěstí mezi oči. Muž se pozpátku svalil na zem, pak se prudce posadil a omámeně zamrkal. Rybářka se podívala na Jestřába.
„Raději ho dopravíme dolů. Vezmi ho za jednu ruku a já ho vezmu za druhou.“
„Dobře,“ přikývl Jestřáb. „Dole ho můžeme připoutat k zábradlí a sehnat strážníka, který by ho odvedl na velitelství.“
Poměrně snadno zvedli omámeného muže na nohy a zrovna ho vedli ke dveřím, když za sebou Jestřáb uslyšel tlumený výkřik a otočil se právě včas, aby uviděl, jak se za ním žene mužova manželka s nožem v ruce. Jestřáb pustil svoje břemeno a uskočil, ale žena se okamžitě vrhla za ním, oči šílené zoufalstvím. Rybářka jí nastavila nohu, žena se svalila a nůž jí vypadl z ruky. Jestřáb ho bleskově odkopl z jejího dosahu. Žena se hlasitě rozplakala. Jestřáb se podíval na Rybářku.
„Co to sakra mělo znamenat?“
„Ona ho miluje,“ odpověděla Rybářka a smutně potřásla hlavou. „Nejspíš se jí nelíbí, jak s ní zachází, ale stejně ho miluje. A když uviděla, jak ho vlečeme do vězení, rozhodla se, že ti zlí jsme tady my, protože tak zacházíme s jejím manželem... Teď je musíme sebrat oba. Nemůžeme přejít bez povšimnutí napadení členů Hlídky, jinak by nám už nikdy nedali pokoj.“

Jestřáb neochotné přikývl a společně pak odtáhli muže i ženu po schodech dolů na ulici.
Brzy našli strážníka a oba zadržené mu svěřili; sami pokračovali v obchůzce. Stále pršelo a nic nenasvědčovalo tomu, že by se to mělo v dohledné době změnit. Den se pomalu vlekl, na poměry Severního okrsku až nezvykle klidně. Jestřáb s Rybářkou ukončili půl tuctu rvaček, zahnali z ulice jednoho exhibicionistu a vymluvili sebevrahovi skok ze střechy dvoupatrové budovy. Městu ve skutečnosti vůbec nezáleželo na tom, zda skočí, nebo ne, ale vždycky se mohlo stát, že dopadne na někoho významného. Úředně schválený postup byl vyklidit pod sebevrahem ulici a pak ho nechat, ať si dělá, co chce. Jestřáb a Rybářka tento postup ignorovali a trpělivě s mužem rozmlouvali, dokud nesouhlasil, že dolů sejde normálně po schodech. Podle všeho bude zítra na střeše zase, ale to už bude problém někoho jiného. Když člověk pracoval v Severním okrsku, naučil se mít radost i z drobných vítězství.
„Víš," řekl Jestřáb, když spolu s Rybářkou odcházeli, „někdy, když jsem na střeše se skokanem, mám nutkání připlížit se tiše k němu a křiknout mu do ucha Baf! Jen abych viděl, co se stane."
„Ty jsi divný, Jestřábe," odpověděla Rybářka a vážně potřásla hlavou. V tu chvíli se jim v myslích ozvaly něžné tóny flétny, následované suchým, nakyslým hlasem spojovacího čaroděje Městské hlídky:
Všichni členové Městské hlídky v Severním okrsku ať se okamžitě hlásí v Bloku prokletí, kde se stále stupňují nepokoje. Tento rozkaz má nejvyšší prioritu. Nemluvte s nikým o situaci a okamžitě se hlaste u správce věznice. To je vše.
Jestřáb se zakabonil, spolu s Rybářkou se otočili a vyrazili zpátky ulicí, shrbení proti dešti, který začal padat s novou silou. Blok prokletí bylo nejstarší a největší vězení v Havenu; nejspíš také nejbezpečnější. Obludná čtvercová budova postavená z čedičových bloků a střežená vysokou zdí stejně jako mocnými zaklínadly, měla v Dolních královstvích pověst věznice, ze které ještě nikdo neuprchl. K nepokojům tam prakticky nedocházelo a k vážným už vůbec ne. Není proto divu, že dostali rozkaz s nikým o tom nemluvit. Pověst věznice byla součástí její ostrahy. Kromě toho, kdyby se zpráva o nepokojích roznesla, byly by ulice brzy plné lidí mířících k vězení, aby pomohli svým blízkým dostat se odtamtud ven. V Bloku prokletí měla někoho většina obyvatel Havenu.
Věznice sama stála těsně u městských hradeb na vzdáleném konci Severního okrsku, a Jestřáb s Rybářkou zahlédli její obrysy závojem deště dlouho předtím, než se dostali k její bráně. Vnější stěny byly tlusté, temné a podivně beztvaré; v hustém lijavci vypadaly zvlášť ponuře a odpudivě. Jestřáb zazvonil na velký zvon, který visel na hlavní bráně, a pak spolu s Rybářkou čekal, až jim někdo přijde otevřít. Uvnitř Bloku prokletí ještě nikdy nebyl a docela ho zajímalo, jestli je to tam tak zlé, jak se všeobecně tvrdilo. Životní podmínky by tam měly být přímo děsivé. Pro někoho, kdo je tak hloupý nebo neúspěšný, že se nechal ehytit, neměl Haven nic než opovržení a věznice byla postavená s úmyslem zastrašit ty, kteří v ní pobývali, natolik, že udělali cokoliv, aby se tam nemuseli vrátit - dokonce byli ochotni se i polepšit. Spolehlivost ostrahy činila z Bloku prokletí dokonalé odkladiště pro nebezpečné šílence, nedůvěryhodné uživatele magie a politické a náboženské odpůrce. Město chovalo pevnou víru v pomstu na nepřátelích všeho druhu.
Jestřáb znovu zatahal za provaz zvonu, pak na bránu zabušil pěstí a ještě do ní pro dobrou míru několikrát kopl. Všechno, čeho tím dosáhl, byl naražený palec a nesouhlasný pohled Rybářky. Nakonec se ve vratech otevřela špehýrka, v ní se objevil nevrlý obličej hlídače, který si chvíli prohlížel jejich uniformy Hlídky, pak se špehýrka zase zavřela a místo ní se otevřela dvířka v jednom křídle brány. Jestřába Rybářka se prokázali, a aniž měli čas vyždímat si své deštěm prosáklé pláště, byli okamžitě odvedeni do kanceláře správce věznice. Všude, kam se podívali, panoval blázinec, vězeňští dozorci pobíhali sem a tam, vykřikovali rozkazy, které nikdo neposlouchal, a pletli se jeden druhému pod nohy. Z dálky slyšeli tlumený řev a zvuk tříškání tvrdých předmětů o mříže.
Kancelář správce byla zařízena docela pohodlně, ale na první pohled to bylo místo určené k práci a nikoliv k odpočinku. Stěny byly holé s výjimkou starých i nových zatykačů a dvou zarámovaných osvědčení. Prostý, skoro asketicky strohý psací stůl byl pohřbený pod nejrůznějšími písemnostmi a lejstry, rozdělenými do dvou nepříliš zřetelně oddělených hromad označených ‚K vyřízení' a .Naléhavé'. Správce, Phillipe Dexter, při příchodu Jestřába a Rybářky vstal, krátce si s nimi potřásl rukou, pak jim pokynul, aby se posadili, a zase klesl na svou židli tak rychle, jako by se na nohou držel jen silou vůle. Byl to nevýrazný čtyřicátník oblečený poměrně vkusně, ale velice konzervativně a ve tváři měl nevyzpytatelný výraz politika. Právě teď vypadal krajně vyčerpaně a ruka se mu znatelně třásla, když ji podával Jestřábovi. Oba kapitáni Hlídky si sundali pláště, pověsili je na věšák a teprve pak se posadili. Správce zamyšleně pozoroval, jak z plášťů kape voda na jeho koberec, a potom na okamžik zavřel oči, jako by právě tohle bylo to pověstné poslední stéblo.
„Jak dlouho už ty nepokoje trvají?" otázal se Jestřáb, aby přerušil mlčení.
„Už skoro čtyři hodiny." Správce se nešťastně mračil, ale hlas měl klidný a vyrovnaný. „Zpočátku jsme si mysleli, že to zvládneme sami, ale nemáme na to dost lidí. Tohle vězení mělo vždycky problémy s přeplněností. V celách, které byly původně zamýšlené pro jednoho, byli natěsnáni dva až tři vězni. Od postavení věznice Haven skoro zdvojnásobil svou velikost. Ale poradili jsme si s tím, protože to jinak nešlo. Nikam jinam se vězňové umístit nedali - kromě nás jsou v Havenu už jen cely pro předběžné zadržení a vězení pro dlužníky, a ty se navíc potýkají se stejnými problémy. Teď nám ovšem díky plánu městské rady na vyčištění ulic jen za poslední týden přibyly stovky nových vězňů a s tím už si moji lidé poradit nedokázali. Vězně už máme na celách po čtyřech i po pěti a nedostává se nám peněz na stravu a přikrývky. Myslím, že za takové situace se něco stát prostě muselo.
Dnes ráno se vězni rozhodli, že hůř než teď už s nimi zacházet nemůžeme, a u u snídaně napadli dozorce. Vzpoura se rychle rozšířila a já tady nemám dost lidí, abych ji zvládl. Už jsme přišli o půlku věznice. Ve všech vchodech do dvou hlavních křídel postavili barikády a nastražili pasti, a kdykoliv se tam pokusíme proniknout, házejí po nás vším, co jim přijde pod ruku. Už založili několik ohňů, ale vězeňští čarodějové je zatím pokaždé uhasili dřív, než se stačily rozšířit. Prozatím ještě nikdo neutekl. Naše vnější opevnění je stále bezpečné.
Pokusili jsme se s vězni vyjednávat, ale zdá se, že je řeči nezajímají. Městská rada mne vyzvala, abych se vzpourou

rychle skoncoval silou, protože se zprávy o ní už donesly ke králům a Jejich Veličenstva začínají být nervózní. Jenomže to nebude tak jednoduché. Se dvěmi obytnými křídly totiž sousedí takzvané Pekelné křídlo, kde držíme naše nadpřirozené vězně. Magické, mnohdy velice mocné Bytosti, které tam čekají na soud. Pekelné křídlo se nachází v samostatné dimenzionální kapse a je střeženo silnými zaklínadly, takže by mělo být stále bezpečné. Ale mezi vzbouřenci jsou i takoví, kteří ovládají magii, a pokud se jim podaří najít cestu do Pekelného křídla a Bytosti z něj osvobodit, nezvládne je ani celá armáda."
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého a pak zpátky na správce. „Pokud je to takhle vážné," řekl Jestřáb, „proč vůbec marníte čas tlačháním? Potřebujete někoho skutečně ostrého, jako je Stráž bohů nebo Zásahová jednotka."
Správce rychle přikývl. „Stráž bohů jsem už zavolal, ale v současnosti jsou příliš zaměstnáni plněním úkolu v Ulici bohů. Poslal jsem i pro Zásahovou jednotku - už jsou na cestě. Až sem dorazí, chci, abyste s nimi vy dva spolupracovali. Oba jste už pracovali se Stráží bohů, máte s nadpřirozenými Bytostmi zkušenosti a říká se o vás, že si dokážete poradit i s neřešitelnými situacemi. A kromě toho jsem v tak zoufalé situaci, že se chytám všech stébel, na která dosáhnu."
Ozvalo se krátké zaklepání, a než se správce mohl zeptat, kdo je tam, dveře se prudce otevřely. Do místnosti vtrhla žena a tři muži a zase za sebou dveře zabouchli. Žena probodla správce očima.
„Poslal jste pro Zásahovou jednotku. Jsme tady. Bez starosti, všechno už víme." Podívala se na Jestřába a Rybářku."
„Co tady dělají ti dva?"
„Budou s vámi na tom spolupracovat," odpověděl správce pevným hlasem, pokoušeje se získat kontrolu nad situací. „Stráž bohů se zpozdila. Tihle dva důstojníci jsou..."
„Já vím, kdo jsou." Žena krátce kývla na Jestřába a Rybářku. „Jsem Jessica Winterová, taktik a velitelka skupiny. Moji parťáci jsou Stuart Barber, zbrojmistr, John MacReady, vyjednavač, a Smršť, čaroděj. Tím bychom si odbyli představování, všechno ostatní může počkat na později, máme tady soustu práce a čas běží. Pojďme. Nedělejte si starosti, správce, za hodinu nebo za dvě budete mít svoje vězení zpátky. Jo, jestli přijde ještě někdo z Hlídky, ať se nám nepletou pod nohy."
Krátce se usmála, a než se správce zmohl na odpověď, opustila i se svými lidmi kancelář. Jestřáb a Rybářka se s ním rozloučili kývnutím hlavy a pak se vydali za Zásahovou jednotkou. Jessica Winterová je s rutinní obezřetností vedla chodbou a Jestřáb měl čas prohlédnout si svoje nové spolupracovníky. Všechny je znal podle jejich pověsti, ale s žádným z nich ještě osobně nepracoval.
Winterová byla malá, podsaditá žena s rozhodným, přátelským chováním, které Jestřábovi připomínalo tvrdohlavost buldoka. Mohlo jí být něco přes třicet a vypadala na to a bylo zřejmé, že si z toho hlavu nedělá. Podle toho, co Jestřáb věděl, měla už dva manžely a zrovna úspěšně lovila třetího. Pohybovala se a mluvila s přirozenou efektivitou a všechno nasvědčovalo tomu, že dokázala být podle okamžité nálady okouzlující i drtivá. Na sobě měla prosté kalhoty a košili, přes kterou nosila kroužkovou vestu oblýskanou dlouhodobým používáním, u pasu měla meč v obyčejné vojenské pochvě. U Zásahové jednotky pracovala už sedm let, z toho pět jako velitelka a taktik. Měla slušné výsledky a všechny neúspěchy považovala za poučné zkušenosti. Vzhledem k tomu, že její skupinu obvykle nevolali, dokud nebyla jiná možnost, vypěstovala si Winterová slušnou pověst člověka nacházejícího řešení na poslední chvíli. Byla také známá důmyslností a komplexností svých strategií, což Jestřábovi v tuto chvíli připadalo velice příhodné. Měl pocit, že brzy budou čelit více než jedinému nebezpečí.
Podíval se na Stuarta Barbera, zbrojmistra, a trochu se uklidnil. Dokonce i na prázdné chodbě mezi přáteli a spojenci vyzařoval z Barbera duch nebezpečí a zloby. Byl to vysoký, pevně stavěný dvacátník a na rukou měl takové svaly, že mu na nich vystupovaly žíly, i když je držel uvolněné. U pasu mu visel široký nebezpečně vyhlížející meč ve staré kožené pochvě a nosil dlouhou kroužkovou košili, na mnoha místech spravovanou a ne vždy nejúhledněji. Měl podlouhlou hlavu, hranaté rysy, bledý obličej a nakrátko ostříhané černé vlasy. Jeho ustavičně zamračený výraz působil spíše zamyšleným než rozladěným dojmem.
Vyjednavač John MacReady vypadal jako něčí hodný strýček. Jeho úkolem bylo vymluvit lidem jejich úmysly dříve, než se do nich pustí Winterová a Barber. Byl průměrné výšky, mírně obtloustlý a vyhlížel velice přátelsky. Hodně se usmíval a měl ten zázračný dar přesvědčit lidi, že když s nimi rozmlouvá, věnuje jim veškerou svou pozornost. Měl přes čtyřicet, začínal už plešatět a pokoušel se to zakrýt strašlivým účesem. Celým svým zjevem působil tak spolehlivě, že nebylo snadné mu nedůvěřovat, ale Jestřáb se rozhodl, že to přece jen zkusí. Ze zásady nevěřil lidem, kteří se hodně smáli. Nebylo to přirozené.
Čaroděj nazývaný Smršť byla velký, obyčejně vyhlížející muž před třicítkou. Mohl měřit dobrých šest stop a šest palců a jeho rozložitá postava ho dělala ještě větším. Čarodějnický háv, který nosil, vypadal, jako by ho nikdo nevypral už celé měsíce, a jeho dlouhé černé vlasy a vousy už také zoufale volaly po hřebenu. Divoce se mračil na všechny a na nikoho konkrétně, a kdykoliv ho Winterová oslovila, jen něco neurčitě zabručel. Ruce, které mu volně visely po stranách, neustále svíral v pěsti a zase je rozevíral a tvářil se tak vyzývavě, až Jestřábovi připadalo, že záměrně pátrá po někom dost hloupém, kdo by si to s ním rozdal. Vcelku vypadal spíš jako nějaký mystický poustevník, jenž strávil roky někde v jeskyni meditacemi o povaze člověka a vesmíru, přičemž dospěl k vysoce neuspokojivým závěrům.
Smršť se náhle obrátil a zachytil Jestřábův pohled. „Na co čumíš?"
„Jenom jsem uvažoval o tvém jménu," odpověděl Jestřáb klidně.
„O mém jménu? Co je s ním?"
„No, ‚Smršť' není obvyklé jméno pro čaroděje, že? Možná povětrnostního, ale..."
„Mně vyhovuje," odsekl čaroděj. „Tobě se na něm něco nelíbí?"
Jestřáb o tom okamžik přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, to je v pořádku. Jenom mě to tak napadlo."

Smršť si pohrdavě odfrkl a odvrátil se. Jessica Winterová zvolnila chůzi, takže se ocitla vedle Jestřába. Krátce se na něj usmála. „Smršťě si nevšimejte," řekla a ani se při tom neobtěžovala ztišit hlas. „Je to nevrlý patron, ale své práci rozumí."
„Do čeho se vlastně hrneme?" otázala se Rybářka, která šla po Jestřábově druhém boku. „Pochopila jsem, že vám řekli všechno. Nám tedy rozhodně ne."
Winterová přikývla. „Ani se nedivím. Situace není tak prostá a jednoznačná, jak se na první pohled zdá. Ke vzpouře došlo příliš náhle a je příliš účinná, než aby to mohlo být dílo náhody. Někdo za tím je, někdo, kdo tahá za provázky a všechny ty lidi řídí. Správcovy pokusy o vyjednávání nikam nevedly, protože se vězňové nedokázali domluvit, kdo je vlastně vede. Což znamená, že skutečný vůdce zatím zůstává v pozadí. A z toho zase vyplývá, že k tomu má nějaký nám neznámý důvod."
„Jako třeba dostat pod rouškou zmatku někoho z vězení?" navrhla Rybářka.
„Přesně," přisvědčila Winterová. „Ale prozatím se nikdo přes zeď ani bránou ven nedostal; stráže by ho musely vidět. Zdá se, že jejich přísný výcvik se vyplatil. Skutečný problém představuje Pekelné křídlo a právě tam teď míříme. Pokud by se někomu podařilo dostat se do něj a vypustit některou z Bytostí, které tam jsou zavřené, jsme v maléru až po uši. Ve zmatku, který by pak nastal, může uprchnout kdokoliv. A pokud by někdo pustil všechny... řekněme, že by v takovém případě bylo lepší evakuovat město."
„To je to tak zlé?" otázal se Jestřáb.
„Horší."
Jestřáb se nad tím zamyslel. „Není tohle správný okamžik nařídit strategický ústup a počkat na posily ze Stráže bohů?"
Smršť si hlasitě odfrkl. „Slovo ‚ústup' není v našem slovníku."
„V mém ano," opáčil Jestřáb.
„Jak moc dobře zabezpečeni jsou ti nadpřirození vězni?" zeptala se Rybářka rychle, aby změnila téma.
„Dobře," odpověděla Winterová. „Pekelné křídlo je samostatná dimenzionální kapsa propojená s Blokem prokletí jedinými dveřmi hlídanými ozbrojenou stráží a množstvím magických ochran. Každý z vězňů je držen odděleně za mřížemi z chladného železa a střežený speciálně pro něj připravenými zaklínadly a magickými ochranami. Z Pekelného křídla ještě nikdy nikdo neutekl. Mělo by být absolutně bezpečné."
„Pokud nedojde k sabotáži zevnitř," řekl Jestřáb.
„Přesně tak."
Rybářka se zamračila. „Všechno nasvědčuje tomu, že nepokoje byly důkladné naplánované. Ale věznice je takhle přeplněná teprve odnedávna."
„Jenomže tahle situace se dala snadno předvídat," opáčila Rybářka. „Prakticky od chvíle, kdy začalo být zřejmé, že sem přijedou králové. A tohle mohl náš tajemný neznámý vědět dříve než jiní."
Ze směru, kterým mířili, se ozývalo chraptivé jásání přerušované občasným výkřikem.
„Dál musíme postupovat opatrně," řekl MacReady tiše. „Blížíme se k obléhaným křídlům. Abychom se dostali do Pekelného křídla, musíme projít těsně kolem nich. Správce se pokusí odvést pozornost novými pokusy o vyjednávání, ale nedá se určit, na jak dlouho je dokáže zaměstnat. Je to tam hotový blázinec."
Vtom se z dálky ozval řev, který skončil stejně náhle jako začal, a potom zazněl zvuk uhánějících nohou a křik. Rybářka se mimovolně zachvěla.
„Co se to tam, k čertu, děje?"
„Nejspíš se dostali k sexuálním delikventům," řekl Mac~ Ready. „Kriminálníci mají svou vlastní sociální hierarchii, dokonce i v Bloku prokletí, a sexuální delikventi v ní patří spolu s pedofily ke spodině. Ostatní vězni si je hnusí a opovrhují jimi. Nazývají je zvířaty a napadají je, kdykoliv se jim k tomu naskytne příležitost. Většinou to dělají mezi čtyřma očima, aby se vyhnuli trestu. Ale teď se rozhodli uspořádat nad nimi soud a jednoho po druhém je zabíjejí. A až s nimi skončí, přijdou na řadu političtí a náboženští vězni a začnou se vynášet na povrch staré křivdy. Když si to vyřídí i s nimi a zdemolují tak velkou část věznice, jak budou moci, pokusí se zajmout nějaké dozorce a použít je jako rukojmí k útěku. Samozřejmě jim to nepomůže, a proto je také zabijí."
„To nemůžeme dopustit," řekla Rybářka. „Musíme něco udělat a zastavit to."
„Uděláme," řekla Winterová. „Hned jak se ujistíme, že nic nehrozí z Pekelného křídla. Já vím, Rybářko, že ty bys tam nejraději vtrhla a zachránila je hned, ale to nejde. Část naší práce - možná ta nejtěžší část - je obrátit se zády k menšímu zlu, když musíme čelit většímu."
V dáli zavládlo zlověstné ticho. Jestřáb se zamračil. „Měli je všechny zaklít," řekl. „Pak by k tomuhle vůbec nedošlo."
„To bylo navrhováno už mnohokrát," odpověděla Winterová. „Jenomže by to bylo nepředstavitelně drahé a městská rada na to nepřistoupila. Cely a mříže jsou mnohem levnější než magie."
„Ticho," vyštěkl náhle Smršť a jeho hlas zněl tak panovačně, že všichni skutečně umlkli. Čaroděj se mlčky zahleděl do ztichlé chodby před sebou a zakabonil se ještě ponuřeji. „Už jsme skoro tam," řekl tichým, přemýšlivým hlasem. „Za dalším rohem je vstup do bloku čarodějů, kde jsou vězněni ti, kdo vládnou magickou mocí. Jsou umístěni v samostatných celách a zabezpečeni individuálními zaklínadly. Potom už nebude mezi námi a Pekelným křídlem vůbec nic."
„Proč jsme se zastavili?" otázala se Winterová klidně. „Co se děje, Smršťi?"
„Nevím. Můj vnitřní zrak tady není skoro k ničemu. Příliš mnoho bezpečnostních zaklínadel. Ale měl bych zachytit alespoň nějaké stopy čarodějů v čarodějnickém bloku, a necítím nic. Pouze slabou rezidentní magii, která je všude po budově, jako by se tady nedávno stalo něco skutečně velkého. Nelíbí se mi to, Jessiko."
„Připravte si zbraně," zavelela Winterová a ohlédla se po ostatních; takřka ve stejném okamžiku se ozvalo tiché zasvištění mečů opouštějících pochvy. Jestřáb zamyšleně potěžkal sekeru a pak se zamračil, když zjistil, že MacReady

je neozbrojený.
„Kde máte meč?“ zeptal se tiše.
„Žádný nepotřebuji,“ odpověděl vyjednavač klidně. „Vedu kouzelný život.“
Jestřáb se rozhodl, že se nebude dál vyptávat, přestože viděl, že na to MacReady vyloženě čeká. Mlčky přikývl a přistoupil k Winterové a Smršťoví.
„Tady se mi to nelíbí, Winterová. Je tu z nás příliš dobrý cíl. Pokud se něco děje v bloku čarodějů, pojďme se na to podívat.“
Winterová si ho chladně změřila. „Skupinu vedu já, kapitáne Jestřábe, a to znamená, že já tady rozhoduji. Budeme postupovat pomalu, krůček za krůčkem. Já ve spěch nevěřím.“
Jestřáb pokrčil rameny. „Vy jste velitel, Winterová. Tak jaký máte plán?“
Winterová se zamračila. „Je možné, že vzbouřenci vysvobodili čaroděje z jejich cel, ale příliš pravděpodobné to není; jsou pořád v moci magie. Kapitáne Jestřábe, vy a vaše parťačka prozkoumáte situaci. Barbere, kryj jim záda. Všichni ostatní zůstanou na místě. A Jestřábe, žádné hrdinství, prosím. Jenom to tam rychle obhlédněte a vraťte se, abyste mi řekl, co jste tam viděl. Rozumíte?“
„Rozumím,“ opáčil Jestřáb.
Pomalu vykročil vpřed, sekyru připravenu před sebou. Rybářka tiše postupovala po jeho boku a Barber jim kryl záda. Jestřáb by se bez něj raději obešel, aby se nemusel starat, co dělá, když by se měl soustředit na svou práci, ale odmítnout ho nemohl. Nechtěl si popudit Winterovou hned na samém počátku spolupráce. Nebo Barbera. Vypadalo to, že meč používat uměl. Proto si Jestřáb jen povzdechl a raději se soustředil na temnou chodbu před sebou. Některé z lamp byly rozbité a Jestřáb těkal pohledem z jednoho temného koutu do druhého. V naprostém tichu se šero zdálo ještě neproniknutelnější a zlověstnější a Jestřáb nabyl dojmu, že někdo nebo něco na ně číhá těsně mimo jeho zorné pole.
Na okamžik se zastavil, opřel se ramenem o stěnu kousek před záhybem chodby, potom se ohlédl na Rybářku a Barbera. Pokynul jim, aby zastavili, sevřel sekeru pevněji a pak se skokem přenesl na chodbu vedoucí k bloku čarodějů. Táhla se před ním do dáli, temná a plná stínů, osvětlená jen asi tuctem lamp v nepravidelných intervalech. Byla prázdná, ale všechny dveře cel byly vyrvané z pantů a rozházené po podlaze.
Otevřené cely byly temné a tiché a Jestřábovi nepříjemně připomínaly mezery po vyražených zubech. Zůstal stát na místě a kývl na Rybářku a Barbera, aby šli za ním. Rybářka tiše hvízdla.
„Přišli jsme pozdě, Jestřábe. Ať už tady došlo k čemukoliv, je po tom.“
„To ještě nevíme,“ odpověděl Jestřáb. „Musíme prohledat cely. Rybářko, kryj mi záda. Barbere, zůstaň tady a hlídej chodbu. Oba konce. A měj oči na stopkách. Vůbec se mi to tu nelíbí.“
„Byla tu prolita krev,“ řekl Barber krve. „Spousta krve. Některá docela nedávno.“
„Žádnou krev nevidím,“ namítla Rybářka.
„Cítím ji,“ odpověděl Barber.
Jestřáb a Rybářka se na sebe krátce podívali a pak pomalu vykročili k první cele. Rybářka vzala jednu z lamp z výklenku ve zdi a držela ji před sebou, aby Jestřábovi poskytla více světla. Ten souhlasně zabručel a podíval se na pevné ocelové dveře, které ležely pokroucené a polámané před ním na podlaze. Zprvu ho napadlo, že musely být vystaveny vysokému žáru, ale na kovu neviděl žádnou známku natavení nebo ožehnutí. Dveře byly dobré dva palce tlusté. Jestřáb si nechtěl představovat sílu, která je dokázala takto zdeformovat.
Na dveřích bylo několik krvavých skvrn, zaschlých a skoro černých. Jestřáb postupoval krok za krokem kupředu, připravený na útok, a když se dostal ke vstupu do první cely a její nitro zalilo světlo z Rybářčiny lampy, tiše zaklel. Obyvatel cely byl přibitý tuctem dýk k zadní stěně a ponechán, aby vykrvácel k smrti. Soudě podle množství krve na podlaze pod ním, měl už dost času zemřít.
Jestřáb se rychle pohyboval od jedné cely k druhé a Rybářka se držela těsně za ním. V každé cele byl mrtvý člověk. Každý byl zabit nějakým jiným způsobem a žádný neumíral lehce. Všichni vládli magií, ale ani ta je neochránila. Jestřáb poslal Barbera zpátky pro zbytek skupiny a spolu s Rybářkou se jal prohledávat těla, pátraje po známkách života. Nezabralo mu to mnoho času. Chodbou čarodějnického bloku se pomalu blížila Winterová s MacReadym po boku. Smršť přebíhal od jedné cely k druhé a něco si tiše mumlal. Barber zastrčil meč do pochvy a s rukama založenýma se opřel o stěnu. Vypadal dokonale uvolněně, ale Jestřáb si všiml, že stále bedlivě pozoroval oba konce chodby. Smršť konečně dokončil svou prohlídku a vrátil se k Winterové, aby ji informoval o jejím výsledku. Jestřáb a Rybářka se k nim připojili.
„Co se tady stalo?“ otázal se Jestřáb. „Myslel jsem, že to byli čarodějové. Proč se nebránili?“
„Ochranná zaklínadla jim to znemožnila,“ odpověděl Smršť hořce. „Když přišli vrahové, byli ve svých celách bezmocní.“
„Proč je všechny pobili?“ zeptala se Rybářka. „Proč je vzbouřenci tak nenáviděli, že jim udělali něco takového?“
„Neudělali to z nenávisti,“ řekl Smršť. „Tohle bylo provedeno s klidem a chladnokrevně. Byla to masová oběť, rituál sloužící k zvětšení magické moci. Když jeden čaroděj zabije druhého, může si jeho moc přidat ke své. A jestli nějaký čaroděj zabil tyhle všechny, jednoho po druhém... má teď dost velkou moc, aby se dostal do Pekelného křídla a vytvořil v něm nové dveře.“
„Tak počkat,“ namítl Jestřáb. „Všichni čarodějové v tomto vězení byli tady, v čarodějnickém křídle, a nikdo z nich neschází. Mrtvé tělo jsme našli v každé z cel.“
„Někdo musel dovnitř propašovat čaroděje zamaskovaného za obyčejného vězně,“ odpověděla Winterová. „Patrně podplatili dozorce, aby se dívali jiným směrem. Tohle všechno bylo pečlivě naplánováno, do poslední podrobnosti.“
Rybářka se zamračila. „Takže už někdo mohl vniknout do Pekelného křídla a uvolnit některou z nadpřirozených Bytostí?“

„To nevím," odpověděl Smršť. „Možná. Teď, když vím, co hledám, cítím, že je nablízku dimenzionální kapsa, ale nedokážu určit, jestli do ní někdo v poslední době vnikl."
„Skvělé," řekla Rybářka. „To je přesně to, co nám v tomhle případu scházelo - další komplikace." Podívala se na Winterovou. „Takže, velitelko, co budeme dělat?"
„Půjdeme do Pekelného křídla a zjistíme, co se stalo," odpověděla Winterová klidně. „Máme rozkaz udělat, co je třeba, abychom zabránili vězňům z Pekelného křídla uniknout na svobodu. Zatím se nestalo nic, co by to změnilo."
„Až na to, že teď máme proti sobě čaroděje, blíže neurčený počet vzbouřenců a to, co tam bylo uvězněno," odtušil Jestřáb. „Poměr sil se mi nelíbil, už když jsme začínali, a teď se mi líbí ještě méně. Sebevražedná poslání nepřijímám."
„Správně," prohlásila Rybářka.
Winterová si je změřila pohledem. „Dokud jste součást Zásahové jednotky, budete dělat, co vám řeknu. Jestli se vám to nelíbí, můžete odejít."
Jestřáb se chladně usmál. „Zůstaneme. Zatím."
„To nestačí, kapitáne."
„Víc nenabízím."
Rybářka se protlačila mezi Jestřába a Winterovou. „Pokud na sebe vy dva přestanete dělat ramena, ráda bych vám připomněla, že tady máme práci. Hádat se můžete později, až na to bude čas."
Winterová přikývla. „Vaše parťačka má pravdu, kapitáne Jestřábe: budeme v tom pokračovat později. Pochopila jsem správně, že v tuto chvíli se na vás můžu spolehnout?"
„Jistě," opáčil Jestřáb. „Když na to přijde, taky se umím chovat profesionálně."
„Dobře." Winterová se zhluboka nadechla a pak tiše vydechla. „Situace nemusí být nutně tak zlá, jak vypadá. Zdá se, že někteří vzbouřenci vešli do Pekelného křídla, aby osvobodili tamní vězně, neboť doufali, že se připojí k všeobecnému zmatku. Ale pokud se těm hlupákům podařilo narušit znehybňovací zaklínadla a některá z Bytostí se uvolnila, můžeme nejspíš počítat s tím, že vzbouřenci jsou v tuto chvíli už po smrti. Což znamená, že nám zbývá jenom polapit Bytost, kterou uvolnili."
„A jak mocné jsou ty... Bytosti?" otázala se Rybářka.
„Velice," opáčil Smršť stručně. „Osobně si myslím, že bychom prostě měli uzavřít celé křídlo a zapomenout, že kdy existovalo."
„Takové instrukce nemáme," namítla Winterová. „Vězni mají právo na spravedlivý soud."
Smršť si odfrkl. „To není pravý důvod, proč se naši hlavouni snaží udržet ty věci naživu. Tak mocné Bytosti se dají použít jako mocné zbraně, a kdyby se ukázalo, že mírová smlouva nefunguje tak, jak se od ní čeká..."
„To není tvoje starost, Smršťi!"
„Tak počkat," ozval se Jestřáb. „Má to snad znamenat, že je máme zajmout živé?"
„Pokud to bude možné, ano," přisvědčila Winterová. „Něco se vám na tom nelíbí?"
„Tenhle případ se vyvíjí čím dál lépe," zavrčel Jestřáb. „Koukněte se, než se do něčeho pustím, chci vědět o těch vašich ‚Bytostech' všechno. Čemu přesně se budeme muset v Pekelném křídle postavit?"
„Zaprvé jsou tam Bledí lidé," začala vypočítávat Winterová. „Nejsou skuteční, ale kvůli tomu ještě nejsou o nic míň nebezpeční. Dokážou vám vzít to, co z vás dělá lidi. Čím déle jste s nimi ve styku, tím skutečnějšími se stávají, zatímco vy se měníte v duchy, přízraky, pouhou možnost. Čarodějové vytvořili Bledé lidi ze starých milostných dopisů, krve prolité v hněvu, snubních prstýnků z neuskutečněných manželství a botiček koupených pro děti, které se nikdy nenarodily. Každý nenaplněný cit se dá zaznamenat. Dejte si na ně pozor. Mistrovsky dokážou najít ve vašem citovém brnění skuliny, o kterých jste sami neměli ani tušení."
„Kolik jich tam je?" zeptala se Rybářka.
„Nevím. Mění se to. Proč a jak, nevíme. Pak je tam Johnny Nikdo. Zdá se, že to býval člověk, možná čaroděj, který prohrál souboj. Nyní je z něj jen lidský obrys sestávající z vnitřností, svalů a krve držených pohromadě povrchovým napětím. Nemá kosti ani kůži, ale pořád stojí vzpřímeně. Hodně křičí, ale nikdy nemluví. Zavřeli jsme ho, protože zabíjel lidi pro jejich kůži a kosti. Zjevně jimi dokázal nahradit ty, o které přišel, alespoň na nějaký čas, ale jeho tělo je odmítalo, a tak musel hledat stále další."
„Překvapuje mě, že nespáchal sebevraždu," namítla Rybářka.
„Několikrát to zkoušel," odpověděla Winterová. „Ale jeho kletba mu nedovolí zemřít. Takže dál... Messerschmannův portrét je magická past, kterou po sobě zanechal čaroděj Prázdnota, když loni opouštěl ve spěchu Haven. Měl za patami polovinu Domu čarodějů. Pořád ještě nevíme, čím si je proti sobě tak popudil, ale muselo to být něco mimořádného. Dům čarodějů hned tak něco nerozhází. Tak či tak, obraz jsme sem nechali přenést z bezpečnostních důvodů a od té doby je v Pekelném křídle. Stvůry v portrétu kdysi mohly být lidmi, ale teď už jimi docela určitě nejsou. Podle odborníků, kteří ho zkoumali, jsou stvůry vlastně živé a v obrazu je vězní nějaká zvláštní magie, jejíž povahu dosud neznáme. A chtějí ven. Podle všeho stačí, abyste se některé z nich chvíli dívali z očí do očí, a ocitne se na svobodě, zatímco vy skončíte v obrazu místo ní. Tak si na to dávejte pozor."
„Ty se bát nemusíš, Jestřábe," poznamenala Rybářka. „Pohled z očí do očí je v tvém případě poněkud problematický."
Jestřáb na ni mrkl svým jediným okem. Winterová hlasitě zakašlala, aby získala zpátky pozornost všech.
„Plazivá Jenny je tak trochu záhada. Je to živá směsice mechu, houby a pavučin s civícíma očima a chňapající tlamou. Když jsme ji sebrali na Ulici bohů, protože ohrožovala turisty, byla to koule o průměru asi pěti nebo šesti stop. Teď zaplňuje větší část své cely. Pokud Plazivou Jenny nějaký hlupák vypustil a ona se celou tu dobu krmila, těžko říct, jak teď může být velká.
Pekelní hoši jsou lidští konstrukti, ani živí, ani mrtví. Páchnou po prachu a síře a z očí jim teče krev. Jejich přítomnost narušuje realitu a přesměrovává entropii. Díky bohům jsou jenom dva, ale pozor na ně: jsou nebezpeční. Při jejich

zatýkání jsme přišli o pět strážníků a dva čaroděje. Nerada bych, aby se to číslo zvětšilo.
A konečně, máme tu Kdovíco. Nevíme, co to je. Je to velké, velice zlé a dokonale neviditelné. Soudě podle stavu obětí to má spoustu ostrých zubů. Nakonec to chytili do sítě, pomocí dlouhých tyčí to strčili do cely a od té doby se k tomu nikdo nepřiblížil. Víc než měsíc to nedostalo žádnou potravu, ale pořád to žije - alespoň pokud se dá soudit.“
„Mám skvělý nápad,“ prohlásila Rybářka, když se Winterová na okamžik odmlčela, aby se nadechla. „Zabalme to, vraťme se na velitelství a tam všichni odpřisáhneme, že jsme Pekelné křídlo nemohli najít.“
„Já jsem pro,“ přidal se k ní Barber.
Winterová se ušklíbla. „Připouštím, že mě to taky láká, ale musím odmítnout. Jsme Zásahová jednotka a poradíme si se vším. Tak je to v naší smlouvě. Poslouchejte, lidi. Uděláme to takhle. Smršti, ty otevřeš bránu a pak se stáhneš. Barbere, Jestřábe a Rybářko - vy půjdete dovnitř první. Pokud se tam něco hne, zaútočte na to. Všemi silami. Smršť bude hned za vámi a zajistí potřebnou magickou podporu. Já budu zadní voj. Mácu, ty se drž stranou a hlídej vchod. Nechci, aby se nám někdo vplížil do zad.“
„Nikdy mě nenecháš dělat nic opravdu vzrušujícího,“ postěžoval si MacReady.
„Ano,“ přisvědčila Winterová. „Nejsi rád?“
„Velice.“
Winterová se usmála a obrátila se zpátky k ostatním. „Na místa, lidi. Smršti, otevři bránu.“
Čaroděj postoupil o několik kroků vpřed a pak si začal něco polohlasně mumlat. Barber se postavil za něj a Jestřáb s Rybářkou se připravili na druhou stranu. Barber se na ně krátce podíval a zamračil se.
„Vy dva nemáte brnění? Tohle nebude žádná hospodská rvačka.“
„Brnění člověka jen zpomaluje,“ odpověděl Jestřáb. „Hlídka s ním čas od času experimentuje, ale nikdy se doopravdy neujalo. Při práci, kterou děláme, je pro nás mnohem důležitější volné se pohybovat a rychle reagovat. Nemůžeš honit kapsáře přeplněnými ulicemi v kroužkové košili. Máme všitou ocelovou síťovinu v plášti, ale to je všechno.“
„A kdybych na tebe občas nedohlédla, nenosil bys většinou ani ten,“ poznamenala Rybářka.
Jestřáb pokrčil rameny. „Nemám rád pláště. Překážejí mi při boji.“
„Já se vždycky spoléhal na dobré brnění,“ řekl Barber a několikrát zkusmo sekl mečem do vzduchu. Zdál se být dokonale uvolněný, ale ani na okamžik nespouštěl oči ze Smrště. „Bez ohledu na to, jak jsi dobrý se zbraní, vždycky se najde někdo lepší nebo šťastnější, a pak se kvalitní kroužková košile hodí.“
Náhle se odmlčel, protože čaroděj prudce zvýšil hlas a vzápětí zmlkl úplně. Podlaha se zavlnila, na okamžik se jim propadla pod nohama a znovu se ustálila. Přímo před nimi visely volně ve vzduchu velké kovové dveře vznášející se tři palce nad zemí. Osm stop vysoká deska z nahrubo kované oceli se chvíli temně leskla ve světle lampy, potom se pomalu otevřela a odkryla beztvarou, neproniknutelnou temnotu. Z brány zavanul mrazivý vítr nesoucí neurčité, tiché zvuky zaznívající z velké dálky. Jestřábovi připadalo, že slyší něco, co by mohl být křik nebo smích, ale utichlo to dříve, než to dokázal rozpoznat.
„Hněte sebou,“ vyštěkl Smršť. „Nevím určité, jak dlouho udržím bránu otevřenou. Kolem je příliš mnoho volné magie, která ruší mé zaklínadlo.“
„Slyšeli jste ho,“ řekla Winterová. „Rychle, rychle!“
Barber prošel branou a temnota ho pohltila. Jestřáb a Rybářka jej následovali, zbraně připravené. Temnotu rychle vystřídal slabý stříbrný přísvit. Barber, Jestřáb a Rybářka se okamžitě rozmístili do obranné linie a rozhlíželi se kolem sebe po potenciálním nebezpečí. Stáli v úzké chodbě která se táhla zdánlivě do nekonečna. Stěny i nízký strop byly pokryté silnou vrstvou špinavě šedých pavučin. Podlaha byla bledá, kamenná, tu a tam se skvrnami zasychající krve. Za nimi se zavlnil vzduch a objevili se nejprve Smršť a pak i Winterová, aby se k nim připojili.
„Vzduch je čistý, Jessiko,“ řekl Barber klidně. „Nikde ani stopa po nikom a po ničem.“
„Jestli je tohle Pekelné křídlo, tak je to ostuda,“ poznamenala Rybářka. „Copak tady nikdo neuklízí?“
„Nejsem si jistý, kde nebo co to vlastně je,“ odpověděl Smršť. „Jako Pekelné křídlo mi to nepřipadá. Vzduch je nabitý magií, ale není tady ani stopa po ochranných zaklínadlech, které by tu měly být. Všechno je... nějak špatně.“
„Chceš říct, že jsi nás přivedl někam jinam?“ otázal se Jestřáb zlověstně.
„Samozřejmě, že ne!“ odsekl čaroděj. „Jsme tam, kde bývalo Pekelné křídlo. Je to něco, co... je tu místo Pekelného křídla. Myslím, že klidně můžeme předpokládat, že se Bytosti osvobodily. Všechny.“
Barber tiše zaklel a potěžkal svůj meč. „Tohle se mi nelíbí, Jessiko. Musí vědět, že se k nim někdo blíží. Vsadím se, že tohle místo je past připravená na nás.“
„Je to možné,“ přisvědčila Winterová. „Ale zatím nepropadejme panice, ano? V tuto chvíli nás nic bezprostředně neohrožuje. Smršťi, kam vede tahle chodba?“
Smršť vztekle zavrtěl hlavou. „Nevím. Můj vnitřní zrak tady není k ničemu. Ale něco je před námi; cítím to. Myslím, že nás to pozoruje.“
„Tak to rychle najdi,“ opáčila Winterová. „Barbere, nejspíš máš pravdu. Postupujte hezky krůček za krůčkem, lidi. A nezapomínejte, že nehledáme jenom Bytosti. Mohou tu někde být i vzbouřenci, kteří otevřeli bránu. A lidi, až je najdeme, nechci žádné hrdinské činy. Pokud se některý ze vzbouřenců bude chtít vzdát, dobře, ale jinak jim nedávejte šanci. Teď pojďme, ať tu práci máme za sebou.“
Vyrazili chodbou a temnota se před nimi rozestoupila, takže teď postupovali v jednotvárném stříbrném přísvitu. Tlusté vrstvy zaprášených pavučin na stropě a stěnách místy visely v ponurých cárech, jež se jemně pohupovaly v průvanu. Z dálky se ozývaly sotva zachytitelné zvuky; podráždily ušní bubínky jen na tak dlouho, aby rozrušily mysl a vyvolaly husí kůži. Jestřáb držel svou sekeru před sebou a zatínal do jejího topůrka prsty takovou silou, až mu zbělely klouby. Instinkt na něj ječel, aby odtud rychle vypadl, ale věděl, že se nemůže jen tak otočit a dát se na útěk. Ne před Winterovou. Mimoto měla pravdu: museli udělat svou práci, i pokud tohle místo byla past. Upřeně zíral do temnoty

před sebou a pak se ohlédl přes rameno. I tam byla tma, uzavírající ostrůvek světla, ve kterém se pohybovala Zásahová jednotka. Jestřába se zmocnil neodbytný pocit, že postupují tělem nějaké nesmírné obludy, a přestože je spolkla živé, už brzy je stráví.
Náhle Barber zůstal stát a všichni se zastavili za ním, jen taktak, že při tom nevrazili jeden do druhého. Barber mlčky ukázal na stěnu vpravo a všichni se kolem ní shlukli, aby si ji prohlédli. Pavučiny tu byly na jednom místě strhané a odhalovaly tak obyčejné dřevěné dveře. Dveře byly lehce pootevřené. Jejich dřevo bylo poškrábané a rozdrásané jakoby silnými drápy a potřísněné skvrnami zaschlé krve. Těžký železný zámek byl napůl vyrvaný a roztříštěný.
Winterová jim všem pokynula, aby se stáhli, a oni ji poslechli.
„Zdá se, že moje první domněnka se ukázala lichá," řekl Smršť klidně. „Tohle je přece jen Pekelné křídlo, ale je zamaskované... transformací. Na zámku je značka věznice. Dveře nejspíš vedou do jedné z cel."
„Máš potuchy, co je uvnitř?" otázala se Winterová.
„Něco magického, ale to je asi tak všechno, co o tom můžu říct. Možná je to živé a možná ne. Kolem je příliš mnoho volné magie, abych mohl úspěšně použít svůj vnitřní zrak."
„Tak proč dveře prostě neotevřeme a nepodíváme se?" navrhl Jestřáb. „Už mám plné zuby toho plížení a docela by mi vyhovovalo se s něčím porvat. Stačí, abychom dveře rozkopli, a pak se tomu, co je uvnitř, postavili do cesty, aby to nemohlo utéct."
„Mně to připadá jako rozumný návrh," připojila se k němu Rybářka. „Kdo ty dveře rozkopne?"
„Já," řekl Barber. „Pořád jsem tady hlavní útočník."
Podíval se na Winterovou a ta přikývla. Barber mlčky přistoupil ke dveřím a ostatní se s připravenými zbraněmi seřadili za ním. Pak Barber pevně sevřel meč, pozvedl levou nohu a prudce do dveří kopl. Těžké dveře se se skřípěním pantů otevřely dovnitř a odhalily polovinu malé, šeré cely. Barber nakopl veřej ještě jednou a nyní viděli celé nitro. Všichni napjatě čekali na sebemenší zvuk nebo pohyb, ale nic se nestalo. Cela nebyla o nic větší než záchodek a zhruba stejně páchla. Osvětloval ji pouze stříbřitý přísvit, který se dovnitř linul z chodby, ale to stačilo, aby viděli, že je úplně prázdná. Nebyla v ní ani postel nebo jiné zařízení - jen hromada plesnivé slámy na podlaze.
Jestřáb se trochu uvolnil a ruka se sekerou mu klesla. „Vypadá to, jako bychom si na návštěvu nevybrali správnou dobu, Smršti: nikdo není doma. Ať už tady byl vězněn kdokoliv, je pryč."
„Udivuje mě, že jsi s tak důvěřivou povahou dokázal tak dlouho přežít, kapitáne," odsekl čaroděj. „Obyvatel cely je stále uvnitř. I když je zámek rozbitý, vězní ho zaklínadlo. Jenom ho nevidíš, to je vše."
Kdokoliv jiný by se začervenal. Jestřáb jen strávil určitý čas pozorováním špiček svých bot, pak mlčky kývl hlavou a s novým zájmem se zadíval do místnosti. „Správně. Zapomněl jsem na Kdovíco, neviditelnou Bytost. Jsi si jistý, že je pořád v moci zaklínadel?"
„Samozřejmě!" odsekl Smršť. „Kdyby nebyla, už by nás dávno napadla."
„Nikoliv nutně," řekla Winterová pomalu. „Možná jen čeká, až polevíme v ostražitosti. Což nás staví před problém. Pokud není v moci zaklínadel, nemůžeme se jen tak otočit a odejít. Mohla by nás následovat. Podle toho, co mi o ni řekli, je ta Bytost nesmírně silná a skrz naskrz zlá."
„Takže někdo bude muset vstoupit do cely a přesvědčit se, jestli tam doopravdy je," poznamenal Barber.
„Dobrý nápad," řekla Rybářka. „Jestřábe, skoč tam a zkontroluj to, ano?"
Jestřáb se na ni podíval. „Skoč si tam sama! Máš mě za pitomce?"
„Dobrý postřeh."
„Já tam půjdu," nabídl se Barber.
„Ne, nepůjdeš," řekla Winterová rychle. „Nikdo nepůjde do cely. Nemůžu si dovolit ztratit žádného z vás. Barbere, podej mi zažehovač."
Barber se krátce usmál a sáhl do koženého měšce, který měl u opasku. Vytáhl z něj malý hladký kámen, který zářil temně rudým světlem jako žhavý uhlík. Podal ho Winterové. Ta ho krátce potěžkala a pak si ho začala přehazovat z jedné ruky do druhé, oči stále upřené do zjevně prázdné cely. Barber zamrkal. Winterová se obrátila na Jestřába a Rybářku a pokynula jim zářícím kamenem.
„Myslím, že tohle jste ještě neviděli. Je to nový vynález čarodějů Městské hlídky. Provádíme s tím provozní zkoušky. Každý zažehovač je okamžik času odebraný vybuchující sopce; okamžik nesmírného žáru a energie zmrazený v čase jako hmyz lapený v kusu jantaru. Stačí říct správné slovo, odhodit tu zatracenou věc co nejdále a o několik vteřin později přestane magie účinkovat a uvolní všechnu energii a žár. K obrovské smůle každého, kdo by se nacházel poblíž. Pokud je Kdovíco v cele, čeká ho skutečně nepříjemné překvapení. Připravte se, lidi. Jakmile hodím, bude třeba rychle přibouchnout dveře a uklidit se co nejdál."
„Jaký to má dosah?" otázal se Jestřáb.
„To je jedna z věcí, které máme zjistit."
„Bál jsem se, že něco takového řeknete."
Winterová pozvedla kámen k ústům, něco zašeptala a pak jím mrštila do cely. Rychle uskočila stranou. Jestřáb s Barberem dveře přirazili a opřeli se zády o zeď po stranách. V příštím okamžiku vytrhl výbuch dveře z pantů a do chodby se vyvalila vlna horkého vzduchu. Jestřáb pozvedl ruku, aby si chránil obličej před žárem, a chodbu ozářilo karmínově rudé světlo. Dřevěné dveře se vzňaly plamenem a pavučiny na stěnách se v jediném okamžiku proměnily v prach. V zuřícím pekle plamenů uvnitř cely se krátce zazmítalo něco temného a beztvarého, ozvalo se bolestné zaječení a pak zavládlo ticho. Horko začalo být nesnesitelné a Jestřáb pomalu ustupoval, otíraje si pot z obličeje. Ostatní se k němu přidali a zrovna chtěl navrhnout, aby se rozběhli k bráně jako o život, když plameny zmizely stejně náhle, jako se objevily. Chodba páchla kouřem a něčím odporným, ale ozývalo se už jen praskání plamenů stravujících zbytky dřevěné zárubně. Jestřáb se pomalu vrátil a nahlédl do cely. Stěny byly zčernalé sazemi a ve vzduchu stále visel kouř,

ale po žádné Bytosti tu nebylo ani památky, po živé ani po mrtvé.
„Myslíš, že jsme ji dostali?“ zeptala se Rybářka, která mu nakukovala přes rameno.
Jestřáb pokrčil rameny. „Kdo ví? Ale raději doufejme, že ano. Pokud ji nezabil zažehovač, nechci ani pomyslet, v jakém je teď asi rozpoložení.“
„Je mrtvá,“ prohlásil Smršť stručně. „Cítil jsem, jak umírá.“
„Užitečná věcička, tyhle zažehovače,“ prohodil Jestřáb, když se spolu s Rybářkou obracel k ostatním. „Kdy myslíte, že se stanou součástí standardní výzbroje Hlídky?“
„Pokud jde o tebe, doufám, že nikdy,“ zavrčel Smršť. „Znám tvou pověst zabijáka a ničitele.“
„Nesmíš věřit všemu, co se povídá,“ opáčil Jestřáb.
„Jenom tomu horšímu,“ dodala Rybářka.
Jestřáb se na ni ukřivděně podíval. Winterová významně zakašlala a zvedla ruku. „Posuneme se, lidi. Ještě to nemáme za sebou, ani zdaleka. Barbere, půjdeš zase první. Ostatní jako předtím. Jdeme.“
Vydali se chodbou a tlumené stříbřité světlo se pohybovalo s nimi. Jestřáb se ohlédl přes rameno v očekávání, že v šeru uvidí planoucí zbytky dveří, ale viděl jen neproniknutelnou temnotu. Obrátil se a víckrát se už neohlédl. Chodba se zdála pokračovat do nekonečna, a jelikož neexistoval žádný způsob, jak určit, jak daleko došli, ztratil Jestřáb brzy pojem o čase. Připadalo mu, jako by šli už celé hodiny, a chodba se před nimi stále táhla donekonečna. Jediným zvukem byly kroky jejich nohou na kamenné podlaze. Vrstvy pavučin na stropě a stěnách byly stále silnější a postupně chodbu zužovaly. Smršť se musel shýbat, aby se o ně neotíral hlavou. Všichni si dávali dobrý pozor, aby se pavučin nedotkli. Vypadaly nezdravě.
Konečně dorazili k další cele, s dveřmi pootevřenými, jako měla ta předchozí. Smršť si je dlouho prohlížel, ale nakonec musel přiznat, že svým vnitřním zrakem opět nic nezjistí. V Pekelném křídle bylo příliš mnoho volné magie a ta jej oslepovala stejně jako všechny ostatní. Nakonec Barber dveře prostě rozkopl a spolu s Jestřábem vtrhl se zbraní v ruce dovnitř. Cela vypadala podobně jako předchozí až na velký obraz umístěný na malířském stojanu a postavený lícem ke zdi. S tvářemi odvrácenými od obrazu prozkoumali Jestřáb a Barber celu, ale nic jiného v ní nenalezli. Winterová poručila ostatním, aby zůstali na chodbě, a pak Jestřába vyzvala, aby si obraz prohlédl. Pokud to bylo to, co si mysleli, mělo by ho jeho jediné oko před kletbou ochránit. Barber stál bez hnutí a pozoroval Jestřába, připraven jej v případě ohrožení odtáhnout dřív, než nad ním kletba získá moc. I tohle opatření však bylo založeno pouze na teoretickém předpokladu.
Jestřáb vyhlédl ze dveří cely a kývl na Rybářku. Ta se na něj povzbudivě usmála. Pak přistoupil ke stojanu a podíval se na Messerschmannův portrét. Byla na něm ponurá, otevřená krajina, vyprahlá a rozpraskaná, bez jediné stopy života vyjma muže v popředí. Muž divoce hleděl z obrazu a Jestřába se najednou zmocnil pocit, že by stačilo natáhnout ruku, a mohl by se ho dotknout. Na sobě měl rozedranou vězeňskou uniformu a obličej měl zkřivený hrůzou a šílenstvím.
„Zatraceně,“ zaklel Jestřáb a stěží si při tom uvědomoval, že mluví nahlas. „Dostalo se to ven.“
Pozadí bylo vykresleno s omračujícím realismem. Jestřáb skoro cítil teplo, které z obrazu vyzařovalo. Postava v popředí byla tak živá, jako by se skoro pohybovala, blížila se k němu... Náhle se Jestřáb skácel na zem a instinktivně před sebe napřáhl ruku. Dlaní tvrdě narazil na chladný kámen podlahy cely a to ho vzpamatovalo. Podíval se na portrét a začal se po čtyřech sunout pryč od obrazu, dokud zády nenarazil na stěnu cely.
„Klid,“ řekla Rybářka a poklekla k němu. „Barber si všiml, že se s tebou něco děje, a když jsi nereagoval na jeho volání, odtáhl tě od obrazu. Jsi v pořádku?“
„Jistě,“ odpověděl Jestřáb rychle. „Je mi skvěle. Pomoz mi, ano?“
Rybářka a Barber jej zvedli na nohy a on jim poděkoval úsměvem. Přitom si dával velice dobrý pozor, aby se směrem k obrazu ani nepodíval. Pak vyšel z cely, aby podal Winterove hlášení.
„To, co bylo na portrétu původně, se dostalo na svobodu a teď to pobíhá někde po Pekelném křídle. Místo toho je tam teď jeden ze vzbouřenců. Existuje nějaký způsob, jak ho odtamtud dostat?“
„Jedině nahradit ho někým jiným,“ odpověděl Smršť. „To je podstata kletby.“
„Pak jsme tady skončili,“ řekla Winterová. „Až se vzpamatujete, kapitáne, myslím, že bychom mohli vyrazit.“
Jestřáb přikývl a Zásahová jednotka se znovu shromáždila na chodbě.
„Přesila se alespoň snížila o jednoho vzbouřence,“ prohodil Jestřáb po chvíli. Ostatní se na něj podívali. „Jenom se snažím dívat se na celou tu záležitost z lepší stránky,“ bránil se.
„To je chvályhodné,“ opáčila Winterová. „Jen si svůj optimismus uchovejte. Ještě ho budeme potřebovat. Podle toho, co jsem slyšela, by pro nás bylo lepší mít proti sobě tucet vzbouřenců než původního obyvatele obrazu. Možná byl kdysi člověkem, ale portrét ho změnil. Nyní je to noční můra z masa a kostí, veškeré zlo, jaké si dovedete představit, v té nejryzejší podobě - a může se na nás vrhnout v kterémkoliv okamžiku. Takže to budeme muset najít a zabít dřív, než odsud odejdeme. Za předpokladu, že se to zabít nechá.“
„Jste vždycky tak optimistická?“ otázala se Rybářka.
Winterová si odfrkla. „Kdyby tady bylo místo pro optimismus, nezavolali by nás.“
„Něco přichází,“ řekl náhle Smršť. „Nevidím to, ale cítím, jak se to blíží. Je to mocné...“
Winterová začala vykřikovat rozkazy a Zásahová jednotka bleskově zaujala obranné postavení s Barberem, Jestřábem a Rybářkou vpředu. Jestřáb se zamyšleně podíval na Barbera. Teď, když se konečně naskytla příležitost k troše akce, zbrojmistr jako by ožil. Jeho temné oči se dychtivě upíraly do temnoty vpředu a jeho úšklebek nabyl znepokojivě zlověstné kvality. Jestřáb si náhle uvědomil, že by se Barber tvářil stejně, kdyby mu Winterová zavelela vrhnout se na něj nebo na Rybářku. O spravedlnost nebo zákon se nestaral, ani co by se za nehet vešlo. Byl člověkem zrozeným k zabíjení, řezníkem čekajícím na povel a každý cíl pro něj byl stejně dobrý. Lidé jako Barber se s morálkou nebo svědomím nikdy nezatěžovali.

Pak Jestřáb cosi zaslechl a okamžitě se vrátil zpátky do reality. Něco se k nim blížilo z temnoty. Jestřáb sevřel svou sekeru pevněji. Z temnoty se jasně ozývaly zvuky kroků a nedalo se pochybovat o tom, že se přibližovaly. Ale čím déle naslouchal, tím více byl přesvědčen, že na těch krocích není něco v pořádku. Byly příliš pomalé, příliš klidné a jejich ozvěna trvala nepřirozeně dlouho. Napětí narůstalo a Jestřáb cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. V temnotě se skrývalo něco zlého, něco, co nechtěl vidět. Pak na tváři ucítil jemný závan větru. Páchl po prachu a síře.
„Přicházejí," řekl Smršť tiše. „Poslové chaosu, vládci entropie. Prach a popel skutečnosti. Pekelní hoši."
Jestřáb se podíval na čaroděje a pak znovu do temnoty. Smršťův hlas zněl rozrušeně, skoro nervózně. Pokud už jen příchod Pekelných hochů dokázal otřást veteránem Zásahové jednotky, Jestřáb nabyl pocitu, že čelit jim jen se sekerou se mu vůbec nebude líbit. O krok ucouvl a podíval se na Winte-rovou.
„Mohl bych navrhnout, že je správná doba vyzkoušet další z těch ohnivých oblázků?"
Winterová krátce přikývla a pokynula Barberovi. Ten vytáhl z měšce další zářící kámen, zašeptal aktivační slovo a hodil ho do temnoty. Všichni napjatě očekávali explozi, ale nic se nestalo. Pak se Smršť zasmál chraptivým, neveselým smíchem.
„To je nezastaví. Oni vládnou realitě, dokážou se pohybovat skrze záhyby v prostoru. Pouhým pohledem dokážou zvrátit děj. Jsou to Pekelní hoši; nepodléhají přírodním zákonům a jistotu mění v možná a snad."
„Tak něco udělej!" odsekla Winterová. „Použij na ně magii.
Jsi přece špičkový čaroděj, zatraceně! Když jsi o nich mluvil předtím, nebyl jsi tak nervózní."
„Nevím," zašeptal Smršť s očima upřenýma do temnoty. „Tohle jsem nemohl vědět. Jsou příliš silní. Příliš mocní. Nic proti nim nezmůžeme."
Winterová ho popadla za rameno a odtáhla ho stranou. „Sesypal se," řekla ostatním. „Pekelní hoši se mu nějak museli dostat na kobylku. S těmi parchanty nechci nic riskovat. Jakmile je uvidíte, zabijte je."
„Měli jsme je dostat živé, ne?" připomněl jí Barber klidně.
„K čertu s tím," odsekla Winterová. „Cokoliv dokáže tak snadno vyřídit zkušeného čaroděje, jako je Smršť, je příliš nebezpečné, než abychom si s tím zahrávali."
Jestřáb přikývl a on a Rybářka se postavili vedle Barbera. Zbrojmistr se lehce chvěl, jako pes držený na vodítku nebo kůň připravený ke startu, ale meč v jeho ruce byl dokonale nehybný. Jestřáb se zadíval do temnoty, ale najednou mu pohled sám sklouzl dolů. Podlaha pod jeho nohama se začala pohybovat, natahovat a smršťovat. Boty se mu bořily do pevného kamene, jako by se změnil v bahno. Podíval se na Barbera a Rybářku, aby se přesvědčil, jestli si toho také všimli, a s úžasem zjistil, že jsou teď několik kroků od něj, jako by se chodba protáhla do šířky. Vytrhl nohy z lepkavého bahna a couvl. Strop nad jeho hlavou se ztrácel někde v dáli a po stěnách stékala vroucí voda, jež prskala až na něj. Ozval se drsný, chraptivý křik ptáků a pak dětský bolestný pláč. Světlo se změnilo v letní sluneční paprsky a vzduch byl v okamžiku horký jako výheň a hustý jako med. Jestřáb cítil prach a síru, tak silně, že se stěží dokázal nadechnout.
A potom z temnoty pomalu a důstojně vystoupili Pekelní hoši.
Možná byli kdysi lidmi, ale nyní byli nemožně, obscénně staří. Jejich těla byla pokroucená a svraštělá, znetvořená časem a místy v nich zely díry, kde se jejich maso a kůže proměnily v prach a v nic. Vrásčitou kůži měli sinalou a bezbarvou, při každém pohybu se na nich trhala. Jejich obličeje byly ještě horší. Rty už neměli a jejich široké, rozšklebené úsměvy byly tvořeny obnaženými křivými zuby. Ze špinavě žlutých očí jim bez přestání kanula krev a zasychala jim na potrhané kůži.
Barber vykřikl něco nesrozumitelného a vrhl se na bližšího z nich. Jeho meč se mihl ve smrtícím oblouku, ale břit se k Pekelnému hochovi ani nepřiblížil. Barber útočil a bodal, ale nebylo to k ničemu - prastará Bytost vzdálená zdánlivě jen několik stop od něj žila v úplně jiném světě, takže se viděli, ale nemohli se dotknout. Rybářka vytáhla z boty nůž a vrhla jím po druhé postavě. Nůž se ve vzduchu pomalu převaloval a letěl stále dál, jako by měl před sebou nekonečnou vzdálenost, a stále se nedotýkal svého cíle. Bytost se na Rybářku podívala svýma krvácejícíma očima, ta vykřikla a začala se propadat do podlahy. Navzdory jejímu zmítání a úsilí osvobodit se ji dlažba pohlcovala jako nějaký zrádný močál. Zoufale udeřila mečem o zem, ale od jeho ostří odletěly jiskry, jak narazilo na solidní kámen.
Jestřáb se rozběhl k ní, ale vzdálenost mezi ním a Rybářkou se spíš zvětšovala. Napjal všechny síly, avšak čím rychleji běžel, tím více se mu vzdalovala. Někde mezi nimi vzlykal Barber bezmocným vztekem a zoufalstvím, že na Pekelné hochy nedosáhne mečem. Jakoby z velké dálky Jestřáb zaslechl, že Winterová něco křičí, ale nedokázal myslet na nic jiného než na Rybářku. Kamenná podlaha jí už dosahovala až po ramena. Světlo potemnělo. Zvuky zněly divně. A pak kolem něj proletělo něco zlatého a třpytivého, co přistálo na podlaze mezi Pekelnými hochy. Ti se na to podívali a totéž učinil mimovolně i Jestřáb. Byly to kapesní hodinky.
V absolutním tichu, které zavládlo, uslyšel jejich tikání. Odtikávaly vteřiny a měnily budoucnost v přítomnost a minulost. Pekelní hoši pozvedli své příšerné hlavy a jejich rozšklebená ústa se roztáhla v němém křiku. Podlaha opět ztuhla a vyplivla Rybářku, stěny se vrátily na původní místo. A Pekelní hoši se proměnili v prach, který odnesl vítr.
Jestřáb se rozhlédl - chodba byla stejná jako dříve. Stříbřitý přísvit zaháněl temnotu a podlaha pod jeho nohama byla pevná a spolehlivá. Rybářka zvedla ze země svůj vrhací nůž, prohlédla si ho a pak si ho strčila zpátky do boty. Barber zasunul meč do pochvy, potřásl hlavou a zhluboka vydechl. Jestřáb se otočil k Winterové a čaroději Smršťovi, který se už očividně zcela vzpamatoval. Vlastně se potutelně usmíval.
„No dobře," řekl Jestřáb. „Tak co se tady vlastně stalo?"
Smršťův úsměv se ještě rozšířil. „To je přece velice prosté a jasné," prohlásil blazeované. „Pekelní hoši rušili realitu, ale sami nebyli příliš stabilní. Dokázali různé triky s prostorem a pravděpodobností a ovlivňovali přírodní zákony, ale jejich slabinou byl čas. Pravidelné dějové sekvence pro ně byly kletbou. Už si na nich vybraly svou daň, to proto vypadali tak děsivě. Já jsem ten proces trochu urychlil upravenými hodinkami, jejichž realita se poněkud předbíhala před jejich."
„A co měly znamenat ty poraženecké řeči předtím?" otázala se Rybářka. „Myslela jsem, že ti povolily nervy."

„Přesně o tohle mi šlo," ušklíbl se Smršť. „Neviděli ve mně hrozbu, a proto mne ignorovali. Což mi poskytlo čas na patřičné zaklínadlo. Víš, kdysi jsem chtěl být hercem."
Natáhl ruku a hodinky mu doletěly vzduchem až do ní. Smršť si je prohlédl a pak je strčil do kapsy.
„Pozor," řekl Barber, „už zase máme společnost."
„Co to bude tentokrát?" zeptal se Jestřáb, zatímco se otáčel tváří k temnotě. Když uviděl, co je pozoruje z okraje stříbřitého přísvitu, ztuhl. Lidská postava vytvořená z krvavých orgánů a střev, avšak bez kůže, tam stála na třesoucích se nohou ze svalů a šlach, ale bez kostí. Oči bez víček vlhce zíraly z ploché karmínové změti, která kdysi bývala obličejem. Muž chrčivě dýchal a přitom bylo vidět, jak se mu nafukují a zase smršťují plíce.
„Johnny Nikdo," řekl Jestřáb. „Ubožák. Toho taky musíme zabít?"
„Doufám, že ne," odpověděla Winterová. „Už tak budeme mít dost potíží kvůli Kdovíčemu a Pekelným hochům. S trochou štěstí bychom ho mohli zahnat zpátky do jeho cely. Podle toho, co o něm víme, je silný a rychlý, ale nijak zvlášť bystrý."
Najednou něco Johnnyho Nikoho zezadu srazilo na zem. Vzduchem vystříkla krev, jak jej útočník rozerval na kusy a nacpal si je do chřtánu. Pak se podíval na Zásahovou jednotku a ústa žvýkající kusy nepřirozeného masa se mu roztáhly v úšklebku. Co Jestřába rozčílilo nejvíc, bylo, jak obyčejně ta stvůra vypadala. V podstatě to byl v hadrech oděný muž s velkýma, vypoulenýma očima, do kterých se stačilo podívat, aby člověk okamžitě poznal, že je jejich majitel naprosto šílený. Jestřábovi z toho pohledu naskočila husí kůže. To, co zbývalo z Johnnyho Nikoho, se zmítalo a škubalo sebou, neschopno zemřít navzdory příšerným zraněním. Šílený muž mu vyrval z těla hrst střev a zahihňal se.
„Kdo je, k čertu, tohle?" řekla Rybářka tiše. „Jeden ze vzbouřenců?"
„Nemyslím," odpověděla Winterová. „Řekla bych, že je to původní obyvatel Messerschmannova portrétu."
„Myslel jsem, že to bude nějaká obluda," namítl Jestřáb.
„A není?" opáčila Winterová. Jestřáb neodpověděl. Velitelka Zásahové jednotky se podívala na Barbera. „Omrač ho, Barbere. Možná se našemu čaroději podaří ho uzdravit."
Barber pokrčil rameny. „Udělám, co bude v mých silách, ale zajímat nepřátele živé nepatří k mým silným stránkám."
Pomalu vykročil proti šílenci, který se na něj ostře podíval a zavrčel jako zvíře. Barber zastavil na místě a zastrčil meč do pochvy. Pak opatrně sáhl do jedné ze svých kapes a vytáhl malou ocelovou kuličku, která měla v průměru asi palec. Krátce ji potěžkal v ruce, podíval se na šílence a pak švihl rukou vpřed. Kulička proletěla vzduchem a zasáhla ho přímo mezi oči. Šílenec se svalil k zemi a zůstal ležet bez hnutí. Barber k němu přistoupil, zkontroloval mu pulz a pak se sehnul, aby zvedl svou kuličku. Johnny Nikdo sebou zacukal a převrátil se v kaluži krve a ostatních tekutin a Barber mlčky zaťal zuby, když viděl, jak se jeho strašlivé rány přímo před očima zacelují. Rychle se vrátil k ostatním a omráčeného šílence táhl za sebou.
„Bylo načase, abychom měli trochu štěstí," řekla Winterová. „Johnny Nikdo není ve stavu, aby nám působil potíže, a k tomu jsme dostali tady toho jako prémii. Alespoň teď máme co předvést."
„Winterová," oznámila Rybářka tiše, „myslím, že se blíží další problém."
Ve způsobu, jakým to řekla, bylo něco, co ostatní přinutilo rychle se otočit a podívat se, o čem to mluví. Tlustá chapadla špinavě šedých pavučin se odlepila ze stropu a teď se svijivé blížila k Johnnymu Nikomu. Zkrvavené tělo se slabě zachvělo, ale chapadla je obtočila a zvedla je pomalu z podlahy, zanechávajíce po něm na kamenech jen pruh krve a obsahu střev. Jestřáb vzhlédl k husté spleti pavučin pokrývající stěny a strop a uvědomil si to, co ho mohlo napadnout už dřív. Podíval se na Winterovou.
„To je Plazivá Jenny, že? To všechno."
„Trvalo vám to dost dlouho, než jste na to přišel," odpověděla Winterová. „Vzbouřenci museli otevřít její celu a vypustit ji ven. Což je nejspíš i důvod, proč jsme ještě žádného z nich nezahlédli. Podle podkladů, které jsem dostala, je Plazivá Jenny masožravá a vždycky při chuti."
„Chceš říct, že tenhle hnus sežral všechny vzbouřence?" otázala se Rybářka a znepokojeně se podívala k nejbližší stěně.
„Vypadá to tak. Kde jinde by vzala dost hmoty, aby takhle vyrostla? Ani nechci pomyslet, jak velká ta obluda teď vlastně je."
„Proč jste nám to neřekla dřív?" zeptal se Jestřáb. „Procházeli jsme kolem toho a nic jsme nevěděli. Byli jsme tomu vydáni na milost. Mohlo nás to kdykoliv napadnout."
„Ne, nemohlo," ujistil ho Smršť. „Chránil jsem nas. Vůbec to nevědělo, že jsme tady."
„Nemělo žádný smysl útočit na její vnější výhonky," dodala Winterová. „Jen by ještě víc vyrostla. Proto jsem čekala, až se stane něco takového. Jelikož Johnny Nikdo bezpochyby míří do žaludku té stvůry, stačí, když ho budeme sledovat. Nejsem si jistá, jestli má Plazivá Jenny vůbec nějaké zranitelné orgány, ale pokud ano, určitě je najdeme někde tam."
Pak vyrazila chodbou za zvukem vlečeného těla, rychle, bez ohlížení. Ostatní se na sebe podívali a rozběhli se za ní. Barber nesl přes rameno obráceného šílence. Nezdálo se, že by ho jeho tíha nějak zpomalovala. Jestřáb podezíravě pohlédl na vrstvu pavučin obklopující chodbu, ale v tuto chvíli se zdála být poměrně klidná. Což bylo dobře, protože Jestřáb pochyboval, že by mu jeho sekera byla proti té změti pavučin něco platná.
Brzy dostihli chapadla táhnoucí tělo a sledovali je z uctivé vzdálenosti. Pokud šlo o Plazivou Jenny, byli díky Smršťově magii neviditelní a neslyšitelní, ale nikdo si netroufal příliš pokoušet štěstí. Zvlášť Jestřáb si dával dobrý pozor, aby se držel ve středu chodby, v dostatečné vzdálenosti od obou stěn. Jeho představivost mu i tak neustále vykreslovala stovky chapadel, jež by mohla náhle vystřelit ze všech stran, proměnit nešťastnou oběť v bezmocný balík a jako takovou ji odtáhnout k čekajícímu žaludku.
Chapadla postupné dovlekla tělo Johnnyho Nikoho k zejícímu otvoru ve zdi. Winterová rychle všem naznačila, aby zůstali, kde jsou. Barber položil omráčeného šílence na zem a protáhl se. Ani se mu nezrychlil dech. Winterová se tiše

přikradla k otvoru a nakoukla do něj. Ostatní ji opatrně následovali a přitom si dávali pozor, aby nebyli příliš blízko sebe, takže kdyby k něčemu došlo, měli by dost prostoru k obraně. Stříbřitý přísvit pronikl do díry a Jestřábovi se nad tím, co viděl, znechuceně zkřivila ústa. Malá cela byla vyplněná měkkou pulzující hmotou plesniviny a houby s vytřeštěnýma očima bez víček, které na né hleděly s živočišnou nenasytnosti. Tlusté provazce pavučin kotvily tělo ke stěnám a stropu a vysílaly na všechny strany slídící chapadla. Zatímco se dívali, spustila chapadla nehybné tělo Johnnyho Nikoho na ústřední hmotu. Okamžitě se otevřel tucet tlam vybavených ostrými nažloutlými zuby. Během jediného okamžiku roztrhaly tělo na kusy.
„Zatraceně," zaklela Winterová. „Přišli jsme o dalšího."
„A je po něm," konstatoval Barber klidně. „Ubohý Johnny, sotva jsme ho znali."
„Nevím, jaký je váš názor," obrátil se Jestřáb k Winterové, „ale podle mě tady sekera a meče příliš nezmůžou. Mohli bychom do toho řezat celé hodiny, a pořád bychom nemuseli zasáhnout žádný životně důležitý orgán."
„Souhlasím," přikývla Winterová. „Naštěstí nám pořád ještě zbývá jeden zažehovač." Podívala se na Barbera, který rychle přikývl a vytáhl z měšce další zářící kámen. Winterová kývla a podívala se na pulzující masu před sebou. „Až budeme připraveni, Barbere, hod ji to přímo do tlamy. Jakmile to ta bestie spolkne, utíkejte všichni jako o život. Nejsem si jistá, jaký účinek to na ni bude mít, ale nemyslím, že bychom tu měli počkat a přesvědčit se na vlastní oči. A Barbere - tref se. Jinak máš padáka."
Barber se zašklebil, samumlal aktivační slovo a hodil zářící kámen do jedné z otevřených tlam. Plazivá Jenny jej bez váhání spolkla. V příštím okamžiku už celá zásahová jednotka uháněla chodbou - Barber se zdržel jen na tak dlouho, aby znovu zvedl omráčeného šílence. Pak se za nimi ozvala tlumená exploze připomínající vzdálené zaburácení hromu a chodbu zaplnilo kňučení, jekot a řev z tuctu tlam. Běžící členy týmu zasáhla vlna žáru a prošla kolem nich. Jestřáb se instinktivně přikrčil, ale Smršťová magie je spolehlivě chránila.
Plameny ožehly stěny a strop stravujíce dychtivě vrstvu pavučin. Hořící chapadla se slepě zmítala a kroutila se všude kolem. Jestřáb s Rybářkou si jimi zuřivě prosekávali cestu - naštěstí to šlo poměrně snadno. Na podlaze se svíjel kus hořící hmoty, jiné cáry ochable visely ze zdí a stropu. Vzduch byl hustý dusivým dýmem. Náhle se Smršť zastavil a ostatní jej rychle obklopili.
„Co se děje?" zařval Jestřáb z plných plic, aby překřičel smrtelný jekot stvůry stravované žárem.
„Východ je přímo před námi," odpověděl Smršť stejně hlasitě, „ale něco se k němu dostalo před námi."
„Jakto myslíš, ‚něco'?" Jestřáb si připravil sekeru a pokusil se pohledem proniknout skrz kouř. Nic neviděl.
Smršť sevřel ruce v pěsti. Ve vzduchu kolem něj zajiskřila volná magie. „Oni. Našli nás. Bledí lidé."
Přicházeli z temnoty do světla, pohybující se obrysy, které se chvěly na okraji postřehnutelnosti a rozpoznatelnosti. Kolem nich a skrze ně prostupoval dým jako nějaká duchovitá ektoplazma. Jestřáb pomalu spustil ruce se sekyrou, jako by pro něj najednou byla příliš těžká. Okolí mu před zrakem zešedlo a burácení ohně za ním najednou ztratilo všechnu důležitost. Svět se obrátil naruby, zpátky do včerejška a dávnějších dob.
V hlavě se mu vynořily vzpomínky na všechny lidi, kterými byl, některé tak podivné, že je stěží rozpoznával. Smutně se usmívali nad tím, čím se stal, zatímco jiní se na něj dívali s výčitkou v očích nebo se od něj odvraceli. Jeho mysl se začala rozplývat, rozpadat do útržků zapomenutých snů, nadějí a možností. Bezhlesně zakřičel, dlouze, neartikulovaně a vzdorovité, a jeho mysl se pomalu začala čistit. Byl, kým byl, díky všem lidem, kterými byl, a i když se mu to vždycky nelíbilo, věděl, že jinou možnost nemá. Za to, že se to dozvěděl, zaplatil příliš vysokou cenu, než aby nyní couvl. Soustředil se na svoje vzpomínky, žárlivě je chránil a duchové minulosti rychle vybledli, až zmizeli docela. Byl Jestřáb a nikdo jej o jeho identitu nepřipraví. Ani on sám ne.
Svět se zhoupl a Jestřáb byl zpátky v úzké kamenné chodbě, dusil se hustým dýmem a uhýbal před plameny, které se kolem něj stahovaly. Zbytek Zásahové jednotky stál nehnutě, v očích zasněný pohled. Někteří už začali vypadat rozmazaně, jejich rysy se pomalu rozpouštěly, jak z nich Bledí lidé sáli jejich minulost. Jestřáb krátce pohlédl na bledé postavy vlnící se v dýmu a pak popadl Smrště za rameno. V první chvíli měl pocit, že se jeho prsty zabořily do čarodějova masa, vzápětí však pocítil uklidňující odpor, jako by Jestřábův dotek Smrště vrátil zpět do reality. Stín a zamyšlený výraz z jeho tváře rázem zmizely a čaroděj potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit zlého snu. Podíval se na Jestřába, pak na Bledé lidi a jeho výraz potemněl.
„Kliďte se odsud, vy parchanti!"
Napřáhl proti přízračným postavám ruku, třeskl výbuch surové magie. Náhle byli Bledí lidé pryč tak jistě, jako by ani nikdy neexistovali. Jestřáb se tázavě podíval na Smrště. „To je všechno? Mávneš rukou, a oni zmizí?"
„Samozřejmě," přisvědčil Smršť. „Jsou skuteční jen tak, jak jim to dovolíš. Teď mi pomoz dostat odsud ostatní."
Jestřáb rychle přikývl a začal pobízet ostatní členy Zásahové jednotky z chodby. Jak se zbavovali svých včerejšků, jejich obličeje se rychle jasnily. Chodba už byla plná kouře a oheň rychle postupoval směrem k nim. Smršť zvolal slovo moci, provedl rychlé gesto rukou a najednou před nimi pluly vzduchem pevné ocelové dveře. Dveře se otevřely a všichni vyskákali ven. Sotva dopadli na zem, dveře se za nimi zase zavřely.
Chvíli jen tak leželi na chladné kamenné podlaze a jejich plíce lapaly po čerstvém vzduchu. Pak se jeden po druhém posadili a začali se rozhlížet. Dívali se na sebe trochu roztřeseně ale s úsměvem. Jestřáb si uvědomoval, že se šklebí jako blázen, a čerta starého mu na tom záleželo. Teprve když člověk skoro umřel, dokázal ocenit, jak krásné je být naživu.
„Promiňte," řekl cizí hlas zdvořile, „ale může mi někdo říct, co tady dělám?"
Rychle vzhlédli a zjistili, že šílenec, kterého přinesl Barber s sebou, sedí na zemi a prohlíží si je bystrým, i když trochu zmateným pohledem. Smršť se najednou rozesmál.
„Zdá se, že nám Bledí lidé naprosto neúmyslně prokázali službu. Tím, že vyvolali jeho vzpomínky, toho ubožáka uzdravili."

Exšílenec se na něj podíval. „Je mi naprosto jasné, že své otázky budu litovat, ale nejsme náhodou ve vězení?“
Jestřáb se zasmál. „S tím si nedělej starosti. To je jenom dočasné. Kdo jsi?“
„Wulf Saxon. Alespoň myslím.“
Winterová se namáhavě zvedla a kývla na MacReadyho, který stál trpělivě stranou a čekal, až si ho někdo všimne. Pokud se Jestřáb nemýlil, vyjednavač se nehnul z místa, kde ho zanechali, ani o píď.
„Je po všem,“ řekla Winterová poněkud zadýchaně. „Nějaké problémy na tvé straně, Mácu?“
„Vůbec žádné.“
Zadíval se dolů chodbou. Jestřáb sledoval směr jeho pohledu a poprvé si všiml sedmi mrtvol, které ležely na podlaze. Jestřáb se na neozbrojeneho vyjednavače ostře podíval a ten se na něj tajemně usmál.
„Jak jsem řekl: vedu kouzelný život.“
A nezeptám se ho, pomyslel si Jestřáb zarputile. „Nu,“ řekl tónem vyjadřujícím odhodlání změnit téma hovoru, „další úkol úspěšně splněn.“
Winterová se na něj podívala. „To si snad děláte legraci! Všechny Bytosti, které jsme měli zatknout, jsou mrtvé a Pekelné křídlo se proměnilo v opravdové horoucí peklo! Jeho rekonstrukce bude stát celé jmění. Tak jakto, sakra, myslíte, že jsme uspěli?“
Rybářka se zašklebila. „Jsme živí, ne?“
Ve správcově kanceláři stála Zásahová jednotka více méně v pozoru a trpělivě čekala, až se správce uklidní. Vzbouřenci byli konečně potlačeni a v Bloku prokletí byl obnoven pořádek, ale pouze za cenu četných ztrát na stranách vězňů i vězeňského personálu. Poškození věznice bylo značné, ale na tom doopravdy nezáleželo; alespoň budou mít vězňové co dělat a nebudou mít roupy. Pokud jde o to zaměstnat vězně, stavebním pracím se nic nevyrovná. Přesto teď zjevné nebyl nejvhodnější okamžik správce informovat, že všichni jeho potencionálně cenní vězni z Pekelného křídla zesnuli a samotné křídlo se proměnilo v ruinu.
Správce konečně přestal ječet - hlavně proto, že ho začal opouštět hlas - a klesl na židli. Posupně se zadíval na Zásahovou jednotku a přitom bubnoval prsty o desku stolu. Jestřáb si opatrně odkašlal a správce na něj okamžitě vrhl pohled predátora, který se konečně rozhodl, na kterou kořist se vrhne nejdříve.
„Ano, kapitáne Jestřábe? Možná byste mi chtěl něco říct? Něco, co by omluvilo váš politováníhodný podíl na tomto úkolu a přesvědčilo mne, proč bych vás neměl dát zavřít do nejvšivější cely a pak od ní zahodit klíč do nejbližšího kanálu?“
„No,“ řekl Jestřáb, „mohlo se to vyvinout hůř.“ Správcův obličej získal zajímavý odstín hnědofialové barvy, ale Jestřáb přesto pokračoval. „Podle vašich instrukcí bylo naším hlavním úkolem zabránit vězňům z Pekelného křídla, aby se dostali na veřejnost a rozpoutali ve městě masakr. Myslím, že můžeme bezpečně předpokládat, že nic takového už nehrozí. Pekelné křídlo nejspíš asi bude trochu ožehlé a začouzené, to je pravda, ale pevné kamenné stěny ohni jistě odolají. Necháte to tam trochu vydrhnout, vymalovat a křídlo bude jako nové. Navíc se nám podařilo osvobodit Wulfa Saxona z Messerschmannova portrétu a uzdravit ho. Když se to vezme kolem a kolem, neřekl bych, že jsme si vedli zase tak špatně.“
Se zájmem čekal, jaká bude správcova reakce. Pravděpodobnost sice hovořila pro infarkt, ale osobně sázel spíše na mrtvici. Správce se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a pak na Jestřába upřel unavený pohled.
„Wulf Saxon zmizel. Ale v našich vězeňských záznamech jsme se o něm dozvěděli několik zajímavých věcí. V jeho době, tedy asi tak před třiadvaceti lety, byl Saxon ve městě velice známou postavou. Byl to zloděj, padělatel a podvodník. Býval také členem Městské hlídky, radním a zakladatelem tří různých církví, z nichž dvě se docela dobře etablovaly na Ulici bohů. Je to vyložený potížista, revolucionář, osina v zadku společnosti a vy jste ho pustili na svobodu!“
Jestřáb se usmál a zavrtěl hlavou. „My jsme ho zatkli. Pustili ho vaši lidé.“
„Pořád je to mimořádné nebezpečné individuum, od kterého mělo tohle město pokoj, dokud jste se do toho nezapletli vy!“
Najednou se ozvala Rybářka. „Jestli je tak nebezpečný, znamená to, že je na jeho dopadení vypsaná odměna?“
„To je pravda, Isobel,“ řekl Jestřáb a oba se tázavě zadívali na správce.
Správce se rozhodl, že je bude v zájmu svého krevního tlaku ignorovat, a obrátil se na Winterovou. „Bohužel, nemám jinou možnost než vám a vaší Zásahové jednotce za tuto akci poděkovat. Alespoň oficiálně. Městská rada zamítla všechny mé stížnosti a přikázala mi, abych vám vyslovil uznání za skvělé zvládnutí situace.“ Zamračil se na Winterovou. „Dobrá práce.“
„Děkuji,“ odpověděla Winterová benevolentně. „Konali jsme svou povinnost. Už jste se něco dozvěděl o silách, které stály v pozadí vzpoury?“
Správce si odfrkl a začal listovat v papírech na svém stole. „Bohužel to vypadá, že celá záležitost byla zinscenována, aby zamaskovala útěk jediného vězně. Muže jménem Ritenour. Zmizel hned na začátku nepokojů a máme přesvědčivé důkazy, že se mu dostalo pomoci zvenčí.“
Winterová se zamračila. „Tak velká a krvavá vzpoura kvůli osvobození jediného muže? Kdo je ten Ritenour? Nikdy jsem o něm neslyšela.“
„Nebyl žádný důvod, abyste o něm věděla,“ odpověděl správce s očima upřenýma do papírů před sebou. „Ritenour je čaroděj a šaman, specialista na animální magii a podobné věci. Myslel bych, že ve městě, jako je Haven, se pro něj příliš mnoho práce nenajde - tedy pokud by nechtěl pracovat s krysami - ale pokud je nám známo, zdržoval se tady už nejméně tři roky. Svého času pracoval se skutečnými veličinami, ale nikdy se do ničeho sám nenamočil. Ve vězení čekal na soud kvůli daňovým únikům, a proto nebyl střežen tak důkladně, jak měl být.“
„Jestli v minulosti pracoval pro velká zvířata,“ řekl Jestřáb pomalu, „možná mu někdo z nich pomohl k útěku proto, že

věděl něco důležitého, něco, co si nemohl dovolit, aby vyšlo před soudem najevo. Vězňové se obvykle stávají velice upovídanými, když jim hrozí dlouholetý pobyt v Bloku prokletí."
„V tuto chvíli se moji lidé zabývají prověřováním možných spojení, kapitáne," opáčil správce ostře. „Své práci rozumějí. Takže s vámi musím vyřídit už jen poslední věc, a pak budu mít to potěšení rozloučit se s vámi navždy. Složky, které zajišťují bezpečí obou králů a podpisu mírové dohody, usoudily, že existuje spojení mezi Ritenourovým útěkem a spiknutím proti králům. Mně osobně to příliš pravděpodobné nepřipadá, ale na můj názor jako obvykle nikdo nedá. Zásahová jednotka včetně kapitánů Jestřába a Rybářky se má hlásit u velitele bezpečnostních sil Domu vítězů k prodiskutování situace. Tak. Teď se kliďte z mé kanceláře a nechtě mě, abych se pustil do napravování škod, které jste v mé věznici natropili."
Všichni se formálně uklonili, až na správce, který se okázale probíral papíry před sebou. Jestřáb a Rybářka se podívali jeden na druhého, kývli a zamířili ke správci. Vzali jeho stůl každý za jeden konec, zvedli ho a převrhli. Papíry se rozletěly vzduchem jako vyplašení motýli. Správce se začal zvedat ze židle, ale pak se na ni rychle zase posadil, když se nad ním Jestřáb s Rybářkou sklonili a zlověstně, mrazivě se na něho zadívali.

„Nekřič na nás," řekl Jestřáb. „Měli jsme těžký den."
„Jo," dodala Rybářka.
Správce se na oba podíval. Najednou mu všechno, co o Jestřábovi a Rybářce slyšel, připadalo mnohem věrohodnější.
„Pokud jste už skončili s pouštěním hrůzy na nadřízeného oficiálního činitele, co kdybychom odsud vypadli?" otázala se Winterová. „Lidi z bezpečnostního neradi čekají. Kromě toho, když budeme mít štěstí, možná se setkáme s králi osobně."
„To rozhodlo," poznamenal Jestřáb, když spolu s Rybářkou mířili ke dveřím.
„Jasně," přikývla Rybářka. „Když budeme mít opravdu štěstí, možná se nám podaří pustit trochu hrůzy i na ně."
„Velice bych si přála věřit tomu, že si děláte legraci," povzdechla si Winterová.

2
NĚCO, ČEMU SE DÁ VĚŘIT

Když v Havenu prší, prší skutečně důkladně. Lijavec bičoval zemi a s potměšilou vytrvalostí vybubnovával svou nenáviděnou přítomnost do každé nezakryté plochy. Ritenour - čaroděj, šaman a nyní exvězeň - se se zájmem rozhlížel kolem sebe, zatímco kráčel za mlčenlivým zbrojnošem jménem Horn. Oba je chránilo Ritenourovo protidešťové zaklínadlo, ale všichni ostatní na ulici vypadali jako napůl utopené krysy, kterých teď bylo po městě všude plno. Když Ritenoura uvrhli do Bloku prokletí, déšť sotva začal, ale teď zuřil plnou silou, slepě a neodvratně jako smrt nebo daně. Dláždění ulice omývala nepřetržitá vlna vysoká na tři palce, přetékající z kanálů. Ritenour nadšeně dusal nohama ve vodě a usmíval se na lidi, které postříkal. Jejich zuřivé pohledy a polohlasně mumlané kletby ignoroval s důvěrou, že Horn nedovolí, aby mu někdo ublížil.
Jak kráčeli Severním okrskem, Ritenourův úsměv se ještě rozšířil. Nevěděl, kam vlastně míří, ale ani se o to nestaral. Byl zase na svobodě, a dokonce i páchnoucí uličky Severního okrsku mu v porovnání s tou krysí dírou, kterou v Čarodějnickém bloku sdílel se třemi jinými mágy, připadaly nádherné a zalité sluncem. Vlastně měl vůbec velice dobrou náladu, takže výjimečně ani nechoval vražedné úmysly vůči mužům a ženám, kteří ho obklopovali v rušné uličce. Takové věci mohly počkat na později.
Zamyšleně se zadíval na záda muže před sebou. Horn toho příliš nenamluvil už od chvíle, kdy jej převzal od anonymních mužů, kteří ho ve všeobecném zmatku propašovali ven z Bloku prokletí. Zjevně považoval sám sebe za energického mlčenlivého muže. Činy, ne slova... prostě ten typ. Ritenour si šťastně povzdechl. S takovými lidmi se příjemně snadno manipulovalo. Ne že by měl něco takového v úmyslu právě teď, samozřejmě. Horn jej vedl k Danielu Madiganovi a člověk přece nezabije husu, která mu snáší zlatá vejce. Alespoň ne dříve, než sevře zlato pevně v hrsti.
Nikoliv poprvé Ritenoura napadlo, co asi může chtít teroristu teroristů jako Madigan druhořadému čaroději, jako byl on. Zorganizovat vzpouru ve věznici muselo Madigana stát spoustu peněz; musel tedy očekávat, že mu je Ritenour víc než jen přiměřeně vynahradí. Ritenour pokrčil rameny. Ať už po něm chce cokoliv, nebyl v pozici, aby s ním smlouval. Ve vězení seděl jen za daňové úniky, ale už brzy měl stanout před soudem, a jakmile by promluvil pod vlivem zaklínadla pravdy, dozvěděli by se o jeho experimentech na lidech stejně jako o vivisekci, kterou se zabýval. Pak by skončil na šibenici, i když své experimenty prováděl čistě v zájmu čarodějnického
bádání. Madigan jej zachránil na poslední chvíli, ať už si toho byl vědom, nebo ne.
Jeho mysl přelétla k jiným věcem. Horn mu Madiganovým jménem slíbil velké množství peněz, pokud svolí spolupracovat s teroristou. Velká množství peněz Ritenoura zajímala vždycky. Lidé nemají ani potuchy, jak je dnes drahý čarodějnický výzkum, zvlášť když vám umírá jeden vzorek za druhým. Faktem ovšem bylo, že Madigan nepatřil k lidem, u nichž si člověk mohl vybrat, zda s nimi bude spolupracovat, nebo ne. Ten člověk byl idealista fanaticky oddaný své věci s velkým ‚V': úplnému zničení Outremeru. Byl velice inteligentní, nelidsky vypočítavý a odhodlaný a násilí a vraždu povýšil na jemné umění. Ritenour se lehce zamračil. Ať už po něm chtěl Madigan cokoliv, docela určitě to bude krajně nepříjemné a patrně i značně nebezpečné. Což znamenalo, že pokud se uvolí jeho nabídku přijmout, měl by žádat většinu peněz předem. Pro případ, že by se rozhodl odejít ve spěchu.
Náhle Horn zastavil před příjemně anonymní hospůdkou stranou od nejrušnějších ulic. Ritenour se automaticky podíval na vývěsní štít, aby si přečetl, jak se to tady jmenuje, ale žádný nenašel. Což znamenalo, že se jednalo o drahý, exkluzivní podnik (buďto jste o něm už věděli, nebo jste se tam stejně nedostali), který si na vnější okázalost nepotrpěl. Přesně na takovém místě by Madigana čekal. Nejlepší způsob, jak se ukrýt, bylo žít všem na očích zaštítěný penězi a

výsadami bohatých.
Horn otevřel dveře a přidržel mu je, pak jej následoval do šera hostince. Lidé tu seděli kolem stolů v malých, intimních skupinkách a živě hovořili tlumenými hlasy. Nikdo ani nevzhlédl, když jej Horn odváděl mezi stoly ke skrytému schodišti v zadní části místnosti. Schodiště vedlo do úzké chodby a Horn otevřel další dveře. Nebylo na nich žádné číslo, zato v nich bylo nenápadné kukátko. Horn zaklepal třikrát, počkal a pak zaklepal ještě dvakrát. Ritenour se usmál. Tajný signál. Teroristé ty svoje malé rituály zbožňovali. Zvědavě očekával, jestli mají i heslo, ale dveře se otevřely skoro okamžitě, z čehož si domyslel, že si někdo Horná už prohlédl kukátkem. Ritenour nasadil přátelský úsměv a vešel za Horném dovnitř. Dveře se za nimi zase zavřely a ozval se zvuk čtyř závor zasouvajících se na místo. Neohlédl se, místo toho se usmál ještě přívětivěji a rozhlédl se.
Na hostinský pokoj byla místnost překvapivě prostorná a velice luxusně zařízená. Madigan zjevně patřil k tomu druhu lidí, kteří věřili, že mysl pracuje lépe, je-li o tělo dobře postaráno. Ritenoura potěšilo, že mají alespoň něco společného. Většina fanatiků, se kterými měl doposud co do činění, pevně věřila, že chudoba je ctnost, a vlastnili jen to nejnutnější. Luxus byl podle nich pro bohaté dekadenty. Také věřili v dobrodiní košilí z hrubých, škrábavých látek a ve studené koupele a jaktěživ neprojevili sebemenší náznak smyslu pro humor. Ritenour by se s takovými suchary v životě nezahazoval, kdyby jeho experimenty nevyžadovaly tolik lidského materiálu. Jeho hlavním problémem vždycky bylo, jak si ho diskrétně opatřit. Koneckonců, nemohl jen tak vyjít na ulici a zatáhnout některého z kolemjdoucích do své laboratoře. To by se brzy rozneslo.
U stolu na druhé straně pokoje seděl mladý muž s velice půvabnou dívkou a bedlivě jej pozorovali. Ritenour se na ně co nejoslnivěji usmál. U dveřích stál na stráži další muž, ruce založené na širokých prsou. Byl to ten největší chlap, jakého kdy Ritenour viděl, a podezíravě si ho prohlížel. Čaroděj ho pozdravil zdvořilým kývnutím a přitom si uvědomil, že Horn se od něj od chvíle, kdy vešli dovnitř, nehnul ani na krok. Ritenourovi nemusel nikdo povídat, jak by to s ním dopadlo, kdyby se Madigan rozhodl, že ho přece jen neupotřebí. Přesněji řečeno, co by se mohlo stát. Ritenour mohl být neozbrojený, ale nikdy bezbranný. Pro situace, jako byla tahle, měl vždycky nějaké to ošklivé překvapení v metaforickém rukávu. Když se člověk živí jako čaroděj, setká se s nejrůznějšími lidmi.
Jeden muž stál sám před otevřeným krbem, tvář chladnou a klidnou, a Ritenour okamžitě poznal, že to je Daniel Madigan. I když tam stál bez hnutí a mlčky, vyzařovala z něj moc a autorita, jako by neexistovalo nic, co by nedokázal, kdyby na to upnul svou mysl. Náhle vykročil vpřed a Ritenourovo srdce se rozbušilo. Ačkoliv Madigan nenosil meč, věděl, že ten muž je nebezpečný, že pro něj násilí a vražda byly stejně přirozená věc jako dýchání. Hrozba náhlé smrti na něm visela jako zkrvavený rubáš. Ritenour pocítil skoro nepřekonatelnou touhu couvnout, ale přinutil se zůstat stát. Koutkem oka viděl, že se ostatní teroristé na Madigana dívají s respektem, který mohl být úctou, nebo strachem. Nebo obojím zároveň. Madigan napřáhl k Ritenourovi ruku, aby mu ji stiskl, a čaroděj ji přijal - alespoň drobnou útěchu načerpal ze skutečnosti, že se mu ruka nechvěla. Madiganova ruka byla chladná a tvrdá jako ruka figuríny. V celém rituálu stisku ruky nebyla ani špetka přátelství nebo citu a Ritenour ukončil gesto tak rychle, jak to jen slušnost dovolovala. Pak Madigan ukázal na dvě křesla před krbem.
„Jsem rád, že jsi mě přišel navštívit, mistře čaroději. Prosím, posaď se. Udělej si pohodlí. My dva si spolu musíme pohovořit.“
„Jistě,“ odpověděl Ritenour. Myšlenky mu vířily v hlavě. Když si nejsi jistý, pomyslel si, chop se iniciativy. „Mohl bych požádat o něco menšího k zakousnutí? A možná trochu vína? Ve vězení se jí zřídka a poněkud jednotvárně.“
Následoval okamžik ticha, při němž si jej Madigan zamračeně měřil, a Ritenour uvažoval, jestli nezašel příliš daleko. Ostatní v místnosti byli náhle velice tiší. A pak se Madigan zlehka uklonil a všichni se uvolnili. Pokynul mladíkovi, který seděl za stolem, a ten se rychle zvedl a rozběhl se ke dveřím. V příštím okamžiku se ozval zvuk spěšně odsouvaných závor. Ritenour následoval Madigana k dvěma křeslům u praskajícího ohně a dával si dobrý pozor, aby Madigan usedl jako první. Horn se postavil vedle Madiganova křesla.
„Dovol, abych ti představil svoje společníky v tomto slavném podniku,“ začal Madigan. „S Horném ses už setkal, ačkoliv nepochybuji, že ti toho o sobě příliš mnoho neřekl. Je to voják naší malé skupinky, skvělý bojovník a zkušený zabiják. Jeho rodina byla před několika generacemi deportována z Outremeru, přičemž přišla o všechen majetek a půdu. Horn přísahal, že se za tuto starou křivdu pomstí.
Mladá dáma, která si vás od stolu tak upřeně prohlíží, je Eleanour Toddová, moje pobočnice. Pokud nejsem k dosažení, je mým hlasem a vykonavatelem mé vůle. Její rodiče zemřeli v kobkách Outremeru. Několik let bojovala jako žoldnéřka pro Dolní království, ale teď ji zradili tím, že se snaží uzavřít s jejími nepřáteli mír, a proto se přidala ke mně.
Ten velký gentleman u dveří je Bailey. Jestli se ve skutečnosti jmenuje jinak, není mi o tom nic známo. Bailey je starý žoldnéř a sezónní válečník. Navzdory svým dlouholetým službám Outremeru i Dolním královstvím pořád nic nemá, zatímco ti, kterým sloužil, ztloustli a obohatili se na jeho konto. Slíbil jsem mu příležitost odplatit jim krvavým terorem.“
Někdo zvenčí zaklepal na dveře. Bailey nakoukl špehýrkou, pak odsunul závory a otevřel dveře. Mladý muž, který odešel sotva před několika minutami, se vrátil s podnosem, na němž bylo studené maso a sklenice vína. Tác postavil před Ritenoura a ten mu poděkoval úsměvem a kývnutím. Mladík se přátelsky zašklebil a potřásl hlavou jako štěně, které provedlo něco, čím si vysloužilo pochvalu, pak se podíval na Madigana, aby se ujistil, že má jeho souhlas.
„A tento mladý muž je Ellis Glen,“ pokračoval Madigan suše. „Jeden z nejdivočejších a nejnelítostnějších zabijáků, se kterými jsem měl kdy tu čest se setkat. Někdy mu musíte říct, aby vám ukázal svůj náhrdelník z lidských zubů. Je skutečně impozantní. Dal jsem jeho životu řád a cíl a on přísahal, že mne ve všem poslechne. Vkládám v Ellise velkou naději.“
Lehce kývl hlavou, čímž Glena propustil, a mladík se vrátil ke stolu. Červenal se přitom jako dívenka, které někdo zalichotí pro její krásu. Madigan se pohodlněji uvelebil v křesle a pokynul Ritenourovi, aby se dal do jídla. Čaroděj to udělal a dával si pozor, aby nejedl příliš hltavě. Stále více se ho zmocňoval pocit, že si před těmito lidmi nemůže dovolit

žádnou slabost. Madigan jej trpělivě pozoroval a ve tváři měl klidný, vyrovnaný výraz. Ritenour skoro fyzicky cítil pohledy, kterými ho probodávali ostatní, a využil jídla, aby si je nenápadně prohlédl.
Horn vypadal jako obyčejná gorila, velký byl jako býk a patrně stejně tak inteligentní. Takových se dalo v každé hospodě Severního okrsku najít tucet a všichni byli připravení na jakékoliv potíže, pokud jim za ně někdo dobře zaplatil. Měl hranatý, masitý obličej, na kterém bylo vidět, že svého času schytal hodně ran. Stále se mračil - v tuto chvíli na Ritenoura - ale v podstatě to zřejmě byl jeho obvyklý výraz bez hlubšího významu. A přece v tom muži bylo něco, co čaroděje na podvědomé úrovni silně znepokojovalo. Měl nedobrý pocit, že Horn patří k těm bojovníkům, kteří po vás jdou bez ohledu na to, jak těžké rány utrpěli, a nedají vám pokoj, dokud vy nebo oni nevydechnete naposledy.
Ritenour potlačil zachvění a přenesl pohled na Eleanour Toddovou. Na ní oko spočinulo mnohem pohodlněji a Ritenour ji obdařil svým nejšarmantnějším úsměvem. Mladá žena si ho chladně změřila a dál pozorovala, jak jí. Soudě podle délky jejích dokonalých nohou byla možná vyšší než on a její postava prozrazovala pevné svaly. Na sobě měla standardní žoldnéřský oděv, beztvarý a na strategických místech kožený, což jí sice skýtalo dobrou ochranu, ale zároveň to potlačovalo její ženskost. Se svou hustou hřívou dlouhých černých vlasů a chladnýma temnýma očima připomínala Ritenourovi ze všeho nejvíce kočku vycvičenou k zápasení, která čeká, až jí její pán zavelí vrhnout se na kořist. Najednou se líně usmála a Ritenour pocítil nepříjemný tlak v žaludku. Její zuby byly zabroušené do špiček.
Ritenour zdvořile kývl hlavou a v duchu si poznamenal, že se k ní nemá nikdy obracet zády.
Obří bojovník, Bailey, mohl docela dobře představovat vážný problém. Táhlo mu na padesátku, možná ji už překročil, ale byl ve skvělé fyzické kondici - široký, svalnatý hrudník a ramena, se kterými se zřejmě musel natáčet bokem, pokaždé když chtěl projít dveřmi. I když stál bez hnutí na druhé straně místnosti, zdálo se, jako by se tyčil nad vším ostatním. Horn proti němu vypadal skoro jako dítě. A přesto byl jeho obličej neuvěřitelně vyhublý a pod očima měl temné stíny, jako by mu chyběl spánek. Ritenour se v duchu zachvěl. Žoldnéře v Baileyově věku nejspíš strašilo hodně duchů vzpomínek. Zamyšleně si prohlédl mužův obličej pátraje po nějaké stopě. Bailey měl ocelově šedé vlasy ostříhané po vojensku nakrátko. Oči měl ledově modré a jeho ústa byla úzká jako rána nožem. Jediné, co se podařilo Ritenourovi odhalit, byla síla a sebekontrola - všechno ostatní zakryla Baileyova chladná maska. Rozhodl se, že se nebude obracet zády ani k němu.
Navzdory chvále, kterou Madigan tak hojně plýtval na mladíka, nepřipadal Ritenourovi Ellis Glen jako velký problém. Byl to skoro ještě výrostek, vysoký, klátivý a ne docela vyvinutý. Obličej mu jen zářil a dalo se v něm číst jako v knize. Z celé jeho osobnosti přímo sršela energie, a zatímco Ritenour jedl, mladík stěží vydržel v klidu sedět. Patrně tady měl roli holky pro všechno, hlavně pro to, co nikdo jiný nechtěl dělat. V případě potřeby nejspíš taky kanonefuttern, jak říkali staří vojáci: někdo postradatelný, koho Madigan posílá do těch nejnebezpečnějších situací.
A nakonec tam byl samozřejmě Daniel Madigan sám. Stačilo se na něj jen chvíli dívat, a člověk okamžitě poznal, že je tady vůdce. Byl temně krásný a mimovolně charismatický; dokonce i teď, když seděl, z něj vyzařovala energie a autorita. Byl první osobou, na kterou se musel podívat každý, kdo vešel do místnosti, přitahoval pozornost stejně jako vlk nebo jiný predátor. Navenek vlastně nevypadal nijak impozantně. Byl o něco vyšší než průměr a rozhodně ne svalnatý, ale stále to byl nejnebezpečnější muž v místnosti a všichni to věděli. Ritenour byl z jeho pohledu nervózní, ale ovládl se a pokračoval v jídle, zatímco si nenápadně prohlížel vůdce teroristů.
Čím déle Madigana studoval, tím mu bylo jasnější, že se pod slabou slupkou klidu toho muže skrývá násilí v myšlenkách i činech. Neprozrazovalo to nic konkrétního v jeho tváři nebo postoji. Ritenour slyšel, že Madigan dokázal proměnit svou osobnost v jediném okamžiku a stát se anonymní tváří v davu, když mu o to šlo. Právě proto unikl svého času z tolika léček a pastí. Ritenour si jeho rysy pečlivě prohlédl. V tuto chvíli ukazoval Madigan chladnou, nevzrušenou tvář politika napůl ukrytou za pečlivě sestřiženými vousy. Oči měl tmavé a sebejisté a jeho občasné úsměvy se objevovaly a zase mizely tak rychle, že si člověk nemohl být jist, jestli je vůbec zahlédl. Vypadal tak na třicet, ale pokud svou kariéru smrti a strachu nezačal jako dítě, muselo mu být nejméně o deset let víc. Ne že by na to Ritenour byl ochoten sázet. Pokud se kdy nějaký člověk zrodil pro násilí a zabíjení, pak to byl Daniel Madigan. Nikdo nevěděl, kolik lidí za ty roky vlastně zabil, kolik vesnic a měst zničil a kolik nepřátelství zašil ve jménu své Věci. Přísahal, že zničí Outremer. Nikdo nevěděl proč. Existovalo mnoho verzí, jež se povětšinou týkaly neznámého osudu jeho rodiny, ale všechno to byly jen povídačky. Dolní království se už dávno zřeklo jej i zodpovědnosti za jeho činy. Byl příliš extremistický, příliš nelítostný... příliš nebezpečný, než aby se dalo uvažovat o jakkoliv volném spojenectví s ním. Madiganovi to bylo jedno. Šel si svou vlastní cestou, za svou vlastní Věcí, připravený zabít nebo zničit každého a všechno, co by se mu postavilo do cesty.
A nyní seděl proti Ritenourovi, chladně ho pozoroval a čekal, až si s ním bude moci promluvit. Ritenour zděšeně zjistil, že už dojedl a nyní otevřeně civí na Madigana. Rychle se sklonil ke sklenici vína, a zatímco pil, snažil se uklidnit. Konečně sklenici opatrně odložil. Byl si vědom, že ho všichni teroristé pozorují s rostoucí netrpělivostí.
„Vyhovovala ti značka?“ otázal se Madigan.
„Skvělý výběr,“ odpověděl Ritenour a usmál se. Po pravdě řečeno byl natolik ponořen do svých myšlenek, že si vůbec neuvědomoval, co pije. Ve stavu, ve kterém se nacházel, by si ničeho nevšiml, ani kdyby mu do sklenice nalili pomeje. Rychle se obrnil proti Madiganovu znervózňujícímu pohledu, jak nejlépe to uměl. „Co mi chceš, Madigane? Nejsem ničím výjimečný a oba dva to víme. Jsem jen jeden z průměrných čarodějů, takový, jakých je v tomhle městě plno. Čím jsem pro tebe tak důležitý, že jsi kvůli mně zorganizoval vzpouru v Bloku prokletí a umožnil mi tak uprchnout?“
„Nejsi jenom čaroděj,“ odpověděl Madigan. „Jsi také šaman, člověk, který ví všechno o životě a smrti zvířat i lidí. Potřebuji šamana. Zvláště takového, který bádá na stejném poli jako ty. Ale jistě, příteli, znám všechna tajemství tvé laboratoře. Nebyl bych tím, čím jsem, kdybych takové věci nevěděl. Ale neboj se: nikdo jiný se nic nedozví. Za předpokladu, že pro mne uděláš tu práci.“
„Jakou práci?“ otázal se Ritenour. „Co ode mě chceš?“

Madigan se naklonil dopředu a lehce se usmál. „My dva spolu změníme historii. Zabijeme krále Outremeru a Dolních království.“
Ritenour se na něj tupě podíval a pak - když mu došlo, co vlastně Madigan řekl - strnul. Věděl, že králové přijeli do Havenu. Tato novinka pronikla dokonce i tlustými zdmi Bloku prokletí. Ale čirá nesmírnost toho plánu mu stejné vyrazila dech. Uvědomil si, že zírá s ústy dokořán, a rychle je zavřel.
„Tohle si musím ujasnit,“ řekl nakonec a přitom se snažil, seč to šlo, aby to znělo uctivě. „Plánuješ zabít oba krále? Proč oba? Myslel jsem, že máš nevyřízený účet jenom s Outremerem.“
„To tedy mám. Zasvětil jsem celý svůj život zničení té prokleté země.“
„Proč potom, sakra...?“ Náhle stál po Madiganové boku Horn, který zaměnil Ritenourův zmatek za vztek. Ritenour se přinutil ke klidu. Madigan přece musel mít nějaký důvod. On nedělal nic bez důvodu. „Proč chceš zabít vlastního krále?“
„Protože nás parlament Dolních království tím, že souhlasil s mírovou dohodou, všechny zradil. Jakmile bude ten bezcenný cár papíru podepsán, země, která po právu náleží nám a patřila nám po celé generace, připadne našim nepřátelům. Tohle nedovolím. Mír s Outremerem je nepřípustný. Dokud ta země existuje, uráží oči bohů. Ta země byla naše a zase naše bude. Outremer musí být poražen bez ohledu na cenu. Proto musejí zemřít oba králové, jejich i náš, a to tak, aby nikdo nezjistil, kdo to má na svědomí. Oba parlamenty se budou obviňovat navzájem, oba budou popírat jakoukoliv vědomost o spiknutí a skončí to válkou. Lidé obou zemí ji budou požadovat. A Outremer bude smeten z povrchu země.“
„A tohle všechno uděláme my?“ zeptal se Ritenour. „Jen nás šest?“
„Mám pod sebou stovku ozbrojených mužů sebraných jen pro tento plán. Ale jestliže půjde všechno dobře, nebudeme je vůbec potřebovat, snad jen k zajištění bezpečnosti, jakmile jednou převezmeme kontrolu nad Domem vítězů. Musíš se mi naučit důvěřovat, čaroději. Všichni v této místnosti jsou ochotni pro tento plán položit život.“
„Ty jsi možná oddán své Věci,“ odpověděl Ritenour věcně, „ale já ne. Já jsem tu proto, že mi byla slíbena velká suma peněz. A řeči o pokládání životů mě znervózňují. Mrtví mají tu špatnou vlastnost, že neplatí dluhy.“
Madigan se krátce zasmál. Nebyl to příjemný zvuk. „Nestarej se, příteli. Svoje peníze dostaneš. Budou uschovány na bezpečném místě, kde zůstanou, dokud nesplníš svůj úkol. A abych odpověděl na otázku, kterou jsi nepoložil: ne, nebudeš muset zemřít za naši věc. Jakmile vykonáš, co máš, budeš moci svobodně odejít.“
Ozvalo se obyčejné trojí zaklepání na dveře a Madiganovi lidé strnuli; jejich ruce se rychle přemístily ke zbraním. Bailey se podíval kukátkem a zavrčel: „To je v pořádku. Je to jen zrádce.“ Odsunul závory na dveřích, otevřel je a pustil dovnitř mladého šlechtice, který si vykračoval, jako by mu to místo patřilo.
Byl vysoký a velice štíhlý, s pletí tak bledou, až přímo křičela do světa, že její majitel nikdy nebyl nucen pobývat venku. Ve svém dlouhém, úzkém obličeji nosil dvě znaménka krásy a výraz naprostého pohrdání. Oblečený byl podle poslední módy v úzkých nohavicích a vycpávaném kabátci s okružím. Vyzařovala z něj arogance, jakou člověk získá jen praxí důsledně provozovanou od raného dětství, a jeho formální úklona Madiganovi hraničila s urážkou. Sundal si promočený plášť a hodil ho Baileyovi, aniž se na něj podíval. Starý bojovník plášť štítivě sevřel mezi palcem a ukazováčkem a Ritenoura okamžitě napadlo, že v příští chvíli řekne mladému šlechtici, co si s ním má udělat. Ale Madigan po něm šlehl pohledem a Bailey pověsil plášť na věšák u dveří. Mladý šlechtic přistoupil ke krbu, a aniž si kohokoliv všiml, začal si zahřívat ruce nad plameny.
„Svinské počasí tam venku. Ať se propadnu, jestli chápu, proč to vaši povětrnostní čarodějové dovolí. Moje nové boty jsou úplně zničené.“ Podíval se na Ritenoura, jako by to byla jeho vina. Čaroděj se v odpověď usmál a zapamatoval si mladíkovu tvář do budoucna. Šlechtic si hlasitě odfrkl a obrátil se k Madiganovi. „To je ten čaroděj, že? Jsi si jistý, že to zvládne? Už jsem viděl lépe oblečené strašáky.“
„Nepotřebuji ho jako manekýna,“ odpověděl Madigan klidně. „Přinesl jsi informaci, kterou potřebuji, sire Rolande?“
„Samozřejmě. Přece si nemyslíš, že bych se sem vláčel v tomhle politováníhodném počasí, kdyby to nebylo absolutně nutné, ne?“
Vytáhl z kabátce svitek papíru, rozložil ho na stole a pak se tak dlouho mračil na Glena a Eleanour Toddovou, až se oba zvedli a uvolnili mu místo. Ritenour a Madigan přišli ke stolu. Čaroděj si se zájmem prohlížel sira Rolanda. Buďto měl ten chlap nervy ze železa, nebo si naprosto neuvědomoval skutečnost, že si dělá nepřátele z nanejvýš nebezpečných lidí. Sir Roland zatížil svitek sklenicí od vína a pokynul Madiganovi, aby k němu přistoupil. Madigan to udělal a ostatní se shlukli kolem nich.
„Tohle je půdorysný plán Domu vítězů,“ oznámil sir Roland. „Jsou tady všechny podrobnosti, které budete potřebovat, včetně umístění a povahy každého z bezpečnostních kouzel. Také jsem vám poznamenal obchůzkové trasy jednotlivých hlídek a kolik zbrojnošů můžete na kterém místě očekávat. Rozpisy najdete na dalších listech. Teď nemám čas to s vámi probírat. Mám tu pro vás i plán sklepení, i když mi vůbec není jasné, k čemu vám bude dobrý. Nikdo už tam nebyl celé věky a je tam hrozný svinčík. Je plný nejrůznějších krámů a patrně i krys. Pokud uvažujete, že se dovnitř dostanete tamtudy, můžete na to rovnou zapomenout. Sklep je vystavěný z pevného betonu a bezpečnostní zaklínadlo střeží, aby se dovnitř nikdo neteleportoval.
Na tomhle listu jsou programy obou králů, v budově i venku, se všemi podrobnosti i s tím, kolik mají osobních strážců. Podle nich můžete kdykoliv určit, kde se právě každý z králů nachází. Tu a tam se rozvrh mění, aby se bezpečnosti učinilo zadost, ale vcelku se na něj můžete spolehnout. V tuto chvíli mají totiž všichni hrůzu, aby někoho náhodou neurazili, a proto si žádné změny nedovolí - ale víte, jací jsou lidé od bezpečnostního paranoici. Člověk by si skoro myslel, že mají nějaký důvod dělat si starosti.
A konečně, na tomhle listu jsou seznamy lidí, na které se můžete v případě potřeby spolehnout. Zjistíte, že jsou tam jména z obou zemí.“ Mladý šlechtic se lehce usmál. „Samozřejmě, že se neodhalí, pokud to nebude absolutně nutné.

Ale každopádně se můžete spolehnout, že budou krotit ostatní a postarají se, aby nedocházelo k žádnému nesmyslnému hrdinství a podobným věcem.
Myslím, že všechno, co potřebujete, najdete tady. Přiznám se, že se docela těším, až uvidím obličeje Jejich Veličenstev, když zjistí, že se z nich stala rukojmí. Nádherná legrace. Teď už ale musím jít. Musím se vrátit dřív, než se po mně někdo začne shánět. Nijak netoužím po tom se s vámi ještě někdy setkat, Madigane, ale pokud se se mnou budete muset spojit, buďte v maximální míře diskrétní. Nechceme přece, aby v tomto stadiu něco selhalo, že?“
Obrátil se od stolu a pokynul Baileyovi, aby mu podal plášť. Bailey se podíval na Madigana a pak to udělal. Sír Roland si pečlivě nacvičeným dramatickým gestem přehodil plášť přes ramena. Krátce se uklonil Madiganovi - všechny ostatní ignoroval - a odešel. Bailey za ním zavřel dveře a zabezpečil je závorami. Ritenour se podíval na Madigana.
„Drahoušek Roland nemá ani tušení, o co doopravdy jde, je to tak?“
Magnus se krátce usmál. „On a jeho druhové věří, že se jedná o spiknutí mající za cíl narušit podpis mírové dohody únosem obou králů. Věří, že se tím podpis zdrží a oni budou mít čas zasít do parlamentu sémě pochyb. Mimoto očekávají, že získají hromadu peněz z výkupného. Bojím se, že budou poněkud zklamaní. Já se těším, až uvidím jejich tváře, když přímo před jejich očima obě Veličenstva popravíme.“
„Nádherná legrace,“ dodala Eleanour Toddová a všichni se zasmáli.
„Pokud jde o ty spiklence,“ prohodil Ritenour ostýchavě a ukázal na příslušný list, „uvědomujete si, že všichni - a sir Roland zvlášť - budou muset zemřít? Mohou vás koneckonců identifikovat.“
Madigan přikývl. „Věř mi, příteli čaroději, nikdo nezůstane naživu, aby na nás ukázal prstem, a nikdo nás nebude pronásledovat. Haven... bude mít jiné problémy.“
Ritenour se rozhlédl, zaznamenal úšklebky na tvářích teroristů a najednou mu po zádech přeběhl mráz. „Co přesně plánuješ, Madigane? Co chceš ode mě?“
Madigan mu to řekl.
Wulf Saxon kráčel starým známým okrskem, kde kdysi žil, a nikdo jej nepoznával. Když tady byl před třiadvaceti lety naposledy, lidé mu mávali a usmívali se na něj, někteří ho dokonce otevřeně vítali. Tehdy se k němu všichni chtěli znát - k místní - mu mladíkovi, který udělal štěstí. Městský radní, který začínal v týchž prokletých uličkách jako oni. Ale teď už nikdo nepoznával jeho tvář a svým způsobem tomu byl rád. Severní okrsek byl vždycky drsný a schopný všeho, utvářený bídou a nouzí, ale ještě nikdy to s ním nevypadalo tak zle. V těch tichých, poraženeckých lidech, kteří se ploužili kolem něj s hlavami sehnutými před nápory deště, nezůstala ani špetka pýchy nebo ducha. Kdysi pestře natřené budovy dnes byly šedé a beztvaré, pokryté nastřádanou špínou a mourem. Kanály byly ucpané odpadky a davem si razili cestu zarputile vyhlížející rváči, aniž v někom vyprovokovali alespoň nesouhlasné zamumlání.
Saxon sice očekával, že za jeho dlouhé nepřítomnosti dojde k nějakým změnám, ale na tohle připravený nebyl. Severní okrsek, jak si ho pamatoval byl hanebný, zkažený a nebezpečný, ale lidé v něm měli jiskru a ta je dokázala povznést nad všechnu tu bídu, takže se dokázali těšit ze svých malých vítězství nad lhostejným světem. Kdysi ji mívali, ale někdo ji z nich vytloukl. Saxon kráčel ulicí a nechával nohy, aby ho samy vedly, kam chtějí. Měl by cítit vztek nebo depresi, ale ze všeho nejvíc si uvědomoval únavu. Poslední hodiny strávil pokusy vyvolat staré vzpomínky a jména, ale jediným výsledkem bylo zjištění, že většina lidí, které znal, je po smrti nebo pryč. Dotazy na některé vyvolaly jen nechápavý výraz ve tvářích. Zdálo se, že se za dvacet tři let změnilo mnoho věcí.
Najednou zjistil, že stojí před hostincem s povědomým názvem Opičí bubínek. Rozhodl se, že něco k pití by mu udělalo dobře. Otevřel dveře a vešel dovnitř, oči se mu v nastalém šeru samy přivřely. Sundal si plášť, několikrát jím pleskl ven z otevřených dveří, aby ho zbavil vody, pak jej pověsil na věšák na zdi. Zavřel dveře a obrátil se, aby si hospodu prohlédl kritickým zrakem.
Svým mimovolným stylem byla docela čistá a polovina zákazníků, rozesazených u stolků, hovořila tlumenými hlasy. Nikdo Saxonovi nevěnoval víc než lhostejný pohled, kterým se přesvědčil, že nepřišla Hlídka. Kysele se usmál a zamířil k baru. Zdálo se, že některé věci se nezmění nikdy. Opičí bubínek byl vždycky místo, kde člověk mohl prodat, koupit, dohodnout obchod. Prodral se mezi těsně namačkanými stoly a objednal si brandy. Nad cenou sice zamrkal, ale zaplatil, aniž ztratil glanc. Inflace za třiadvacet let udělala svoje. Peníze, které si dal stranou do tajné skrýše, mu nevydrží ani zdaleka tak dlouho, jak doufal. Dvacet tři let... Tohle si musel stále opakovat, jako by nedokázal uvěřit, že byl pryč tak dlouho, ale nijak to nepomáhalo. Bylo to, jako by usnul v jednom světě a probudil se v jiném, jen vzdáleně podobném tomu, který znal kdysi.
Což by ho mělo naučit krást čarodějné obrazy.
Usmál se a pokrčil rameny. Být městským radním je finančně náročné a město mu neplatilo ani zdaleka tolik, aby si udržel styl, na který si chtěl zvyknout. Proto se postupně vrátil ke svým starým řemeslům podvodníka z vyšších kruhů, lupiče se stylem a úrovní, a vloupal se do domu čaroděje o němž věděl, že je v současné době mimo město. Vedl si docela dobře a se svou obvyklou zručností se dostal přes všechny jeho ochrany, aby nakonec skončil v tom zatraceném Messerschmannově portrétu. Na světě někdy není žádná spravedlnost.
Saxon se zády opřel o barový pult a rozhlédl se po místnosti. Pomalu upíjel brandy a uvažoval, co podnikne dál. Tady zůstat nemohl, ale nevěděl, kam by měl jít. Nebo jestli vůbec mělo smysl někam chodit. Jeho exmanželka tu pořád ještě někde byla, ale neviděl důvod, proč by se k ní měl vracet. Byla jediná žena, po které kdy toužil, ale po několika letech manželství usoudila, že ona netouží po něm. Ne, za ní jít nechtěl. Navíc jí dlužil alimenty za třiadvacet let. A pak jeho oči spočinuly na známém obličeji a Wulf Saxon ztuhl. Roky se na tom obličeji podepsaly, ale stejně ho poznal. Pomalu, s úsměvem na rtech, vyrazil ke stolu a sklonil se nad postavou, která pila sama napůl skrytá ve stínu.
„Williame Doyle. Jsem zde z moci městského revizora. Daňové oddělení. Chci vidět všechny vaše účty za poslední čtyři roky.“
Muž vyprskl a jeho obličej získal barvu rajského jablka. Prudkým kašlem se snažil dostat pití z plic a zároveň se pokusil

vyloudit na tváři úsměv. Neslušel mu. „Poslyšte, všechno můžu vysvětlit...“
„Klídek, Billy,“ řekl Saxon a posadil se proti němu. „Tebe nikdy nebylo těžké vyvést z míry. To tvoje špatné svědomí tě jednou zahubí. To mě ani nepozdravíš a neřekneš, jak jsi rád, že mě zase vidíš?“
Billy Doyle si jej chvíli nechápavě prohlížel a pak se mu obličej rozjasnil pochopením. „Wulf... Wulf Saxon! Zatraceně. Nevěřil bych, že tě ještě uvidím. Kolik je to vlastně let?“
„Příliš mnoho,“ odpověděl Saxon.
„Vypadáš dobře, Wulfe. Vůbec ses nezměnil.“
„Rád bych řekl totéž o tobě. Roky k tobě nebyly příliš laskavé, Billy, hochu.“
Doyle pokrčil rameny a napil se vína. Saxon se na něj zamyšleně podíval. Billy Doyle, kterého znal, byl energický rozhodný chlapec krátce po dvacítce. Žádný svalovec, ale dokázal jít ještě dlouho potom, co většina mužů odpadla. Billy se nikdy nevzdával. A teď to byl muž k padesátce, dvakrát těžší než dřív a nic z toho nebyly svaly. Řídnoucí vlasy měl pořád černé jako smůla, ale leskly se takovým tím nepřirozeným způsobem, který nasvědčoval, že jim patrně pomáhá přibarvováním. Obličej, kdysi ostře řezaný a tvrdý, byl teď rozbředlý, známé rysy se změnily v karikaturu sebe samých. Vypadal jako svůj vlastní otec. Nebo jak by jeho otec vypadal, kdyby snědl příliš mnoho dobrého jídla a příliš mnoho nocí strávil pitím. Jeho šaty měly kdysi styl, ale teď na nich bylo příliš zřetelně vidět, kolikrát už byly vyprané a vyspravované. Saxon se ani nemusel ptát, aby věděl, že Billy Doyle nemá v životě úspěch.
Doyle se na něj zamračeně podíval. „Vůbec ses nezměnil, Wulfe. To není normální. Co se stalo? Nahrabal sis dost peněz na omlazovací kouzlo?“
„Svým způsobem ano. A jak se vede tobě, Billy? Co vlastně teď děláš?“
„To i ono. Protloukám se jak to jde. Však to znáš.“
„Znával jsem,“ řekl Saxon a ramena mu nešťastně poklesla. „Jenže za tu dobu, co jsem byl pryč, se věci změnily. Byl jsem se podívat, kde stával můj dům, jenomže oni ho strhli a nahradili nějakou pseudogotickou příšerou. Lidé, kteří tam teď bydlí, o mně jaktěživ neslyšeli. Šel jsem se podívat do staré čtvrti a po mé rodině tam nebylo ani památky. Všichni, které jsem znával, jsou buď po smrti, nebo se přestěhovali. Ty jsi první přátelský obličej, který jsem za celý ďen viděl.“
Doyle se podíval na hodiny na zdi a napil se. „Poslouchej,“ řekl a ze všech sil se snažil, aby to znělo věcně, „rád bych tu s tebou seděl a povídal si o starých časech, ale někoho čekám. Obchod, rozumíš?“
„Jsi nervózní, Billy,“ odpověděl Saxon zamyšleně. „Proč jsi nervózní? Vždyť jsem to já, tvůj starý přítel. Nebo ses namočil do nějakého obchodu, o kterém víš, že bych ho neschvaloval?“
„Poslyš, Wulfe...“
„Není mnoho věcí, které bych neschvaloval. Většinu věci jsem kdysi sám jednou vyzkoušel, dvakrát, pokud se mi to líbilo. Býval jsem přece lupič pologentleman, který bral bohatým a nechával si to. Ale existovala jedna věc, nad kterou bych nikdy nedokázal přivřít oko, a to se od té doby nijak nezměnilo. Pověz mi, Billy, že ses nezapletl do únosů dětí?“
„Jak si to představuješ, přijít si sem a soudit?“ rozčílil se Doyle. „Byl jsi pryč, nevíš, jaké to dnes je. Věci se změnily. Vždycky bylo těžké opatřit si tady živobytí, ale dnes leží na ulici ještě míň peněz než kdy jindy. O každý šesták se musíš rvát a pořád si přitom musíš hlídat záda. Když fušku odmítneš, tucet dalších ji rádo přijme místo tebe. Děti jsou na trhu žádané: bordely, zápasiště, černokněžníci - všichni je chtějí. A komu bude chybět pár spratků z ulice? Jejich rodiče budou jen rádi, že jim ubude jeden krk na živení. Hrdost už si nemůžu dovolit, platí dobře a o nic jiného se nestarám.“
„Dřív ses staral,“ řekl Saxon tiše.
„To už je hodně dávno. Nepokoušej se do toho strkat nos, Wulfe. Jinak přijdeš k úrazu.“
„Ty mi vyhrožuješ, Billy?“
„To už si přeber sám.“
„Ty bys mi přece neublížil, Billy, kamaráde. Ne po tom všem, co jsme spolu prožili.“
„To byl někdo jiný. Vypadni odsud, Wulfe. Už sem nepatříš. Časy se změnily a ty ses s nimi nezměnil. Stala se z tebe měkkota.“
Podíval se Saxonovi přes rameno a rychle vstal. Saxon se také zvedl a poodstoupil od stolu, aby měl dost místa tasit meč. Vedle stolu stáli dva chlapi a podezíravě si ho prohlíželi. Jeden z nich držel za ruku malého chlapce, tak, aby mu nemohl utéct. Chlapci nemohlo být víc než devět nebo deset let a podle prázdného výrazu ve tváři se dalo soudit, že je zdrogovaný. Saxon se na chlapy zamyšleně podíval. Nevypadali zvlášť nebezpečně, zřejmě byli v kšeftu nováčci. Obrátil se na Doyla.
„Tohle ti nemůžu dovolit, Billy. Tohle ne.“
„Tím se teď živím, Wulfe. Nepleť se do toho.“
„Bývali jsme přátelé.“
„Jenomže teď jsi nepohodlný svědek.“ Doyle se podíval na své dva komplice a ukázal bradou na Saxona. „Zabijte ho a mrtvolu odkliďte. Já se postarám o zboží.“
Chlapi se zašklebili a ten, který držel chlapce, jej pustil. Dítě zůstalo stát na místě a hledělo do prázdna, zatímco chlapi vykročili proti Saxonovi. Tasili meče, ale Saxon jim vyšel vstříc s prázdnýma rukama. Usmál se a pak se jeho pěst mihla s neuvěřitelnou rychlostí vzduchem. Hlava jednoho z chlapů se silou nárazu otočila, jeho čelist praskla a se zlomeným krkem se skácel k zemi. Jeho společník zařval vztekem a překvapením, a Saxon se obrátil čelem k němu.
Chlap proti němu sekl mečem, ale Saxon jej bleskurychle chytil za zápěstí a ruku s mečem mu zastavil. Útočník se pokusil vzdorovat, ale přestože se mu svaly na ruce napjaly k prasknutí, nepohnul jí ani o palec. Pak Saxon prudce trhl a ozvalo se nepříjemné křupnutí tříštěné kosti. Muži se vytratila všechna barva z obličeje a meč mu vypadl z prstů. Saxon ho pustil, ale když se chlap pokusil vytáhnout druhou rukou z opasku nůž, udeřil ho tvrdě pěstí do žaludku. Muž se zlomil v pase a z úst mu vystříkla krev. Když Saxon ruku stáhl, svalil se mrtvý na zem. Pak za sebou Saxon uslyšel kroky a obrátil se. Billy Doyle pomalu couval, tasený meč držel před sebou. Saxon se na něj podíval a Doylovi vypadl

meč z ruky. Oči měl vytřeštěné a vyděšené a ruce se mu chvěly.
„Ani ses nezadýchal," zašeptal. „Kdo jsi?"
„Jsem Wulf Saxon a vrátil jsem se zpátky. Tam, kde jsem byl, jsem se... změnil. Jsem teď rychlejší a silnější. Ale už nemám tu trpělivost jako dřív. Něco se ve mně ale nezměnilo, Billy. S kradením dětí jsi skončil. Toho kluka předám Hlídce. Být tebou, raději už začnu utíkat."
Doyle zůstal stát na místě, ve tváři smrtelné bledý. Pak si olízl rty a nejistě přešlápl. „Ty bys na mě neposlal Hlídku, Wulfe. Tohle bys mi neudělal. Byli jsme přece kamarádi, vzpomínáš? Nikdy jsi nezradil přítele."
„To byl někdo jiný," odpověděl Saxon. „Ještě jednu otázku a pak můžeš jít. Za správnou odpověď dostaneš půlhodinový náskok. Jestli mi zalžeš, dohoním tě a zabiju. Kde je moje sestra, Billy? Kde je Annathea?"
Doyle se usmál. „Jasně, myslím, že vypátrat ji by ti dalo pořádnou fušku. Tohle jméno už nepoužívá. Už dlouho ne. Ptej se po Jenny Groveové, dole v Laciné uličce. Grove se jmenoval její starý. Před spoustou let. Nikdy za moc nestál."
„Kde v Laciné uličce?"
„Prostě se zeptej. Jenny Groveovou tam znají všichni. Ale až ji najdeš, nebude se ti to líbit, Wulfe. Já nejsem jediný, kdo se změnil. Tvoje drahá sestřička neměla lehký život, když jsi ji opustil."
„Začni utíkat, Billy. Tvoje půlhodina právě začala. A nezapomeň se o tu informaci podělit s ostatními. Wulf Saxon je zpátky a má skutečně mizernou náladu."
Billy Doyle si dal dohromady Saxonovy ledově modré oči a hrozbu v jeho hlase, krátce přikývl a úsměv z jeho tváře zmizel. Byl smrti na dosah a věděl to. Obrátil se a vykročil ke dveřím tak rychle, že skoro běžel. Z věšáku popadl starý plášť, otevřel dveře a pak se ohlédl po Saxonovi. „Postarám se, abys toho litoval, Wulfe. Mám přátele, významné přátele s konexemi. Ti se tak snadno nevzdají. Haven se změnil, cos tady nebyl. Teď jsou tady lidi, kteří tě sežerou i s chlupama."
„Pošli mi je," odpověděl Saxon. „Pošli mi je všechny. A, Billy - zbývá ti už jenom dvacet osm minut."
Doyle se otočil a vyběhl ven; dveře se za ním s bouchnutím zavřely. Saxon se líně rozhlédl kolem sebe, ale nikdo se ani nehnul. Hospodští vyhazovači mlčky přihlíželi, jak Saxon vzal zdrogovaného chlapce za ruku a zamířil s ním ke dveřím. Vzal si svůj plášť, přehodil si ho přes ramena a pomalu vyšel ven. Stále pršelo. Ohlédl se dovnitř a jeho pohled se setkal s pohledem hostinského: byl to pohled divokého psa, který je právě teď klidný, ale není proto o nic míň nebezpečný. Saxon se zdvořile uklonil.
„Máš pět minut, aby ses odsud ztratil zadními dveřmi. Pak tuhle putyku zapálím."
Chlapce předal strážníkovi Hlídky, který přišel dohlédnout na hasiče snažící se zachránit hořící hospodu. Neustávající déšť zabraňoval ohni v šíření, ale pro Opičí bubínek už nebyla naděje. Zevnitř se ozývaly občasné výbuchy, jak plameny zachvacovaly stále další a další soudky s pálenkou. Saxon se chvíli díval a vychutnával si to divadlo, pak se strážníka zeptal, kudy se jde do Laciné uličky, a zamířil hlouběji do Severního okrsku.
Tuhle oblast příliš dobře neznal, snad jen podle pověsti, a ta se za posledních třiadvacet let patrně změnila stejně jako všechno ostatní. Jak kráčel ulicemi, byly čím dál špinavější a zchátralejší, takže byl vděčný za hustý déšť, který zakryl většinu podrobností. Žaludek se mu svíral při pomyšlení, co asi Doyle myslel svou poznámkou o Annathee. A proč si změnila křestní jméno jen proto, že se vdala? To přece nedávalo žádný smysl. Skoro by se mohlo zdát, že se před něčím skrývala.
Až mnohem později mu došlo, že by se mohla schovávat před ním.
Ukázalo se, že Laciná ulička je na samotném okraji Ďáblova sváru, čtvereční míle slumů a temných uliček přiléhající k dokům. Ve Sváru člověk skončil, když klesl tak hluboko, že níž byl už jenom hrob. Chudoba a strádání patřila k Ďáblovu sváru stejně jako smrdutý vzduch a špinavé ulice. Smrt a násilí tu byly každodenní součástí života. Saxon měl ruku neustále u jílce meče a podezíravě si měřil každého, kdo projevil snahu se k němu přiblížit. Adresu, kterou mu dali, našel vcelku snadno a pak zůstal nevěřícně stát před polozbořenou barabiznou choulící se v dešti jako stará žebrácká. Tohle byl ten typ obydlí, kde anonymní správci vměstnávali celé rodiny do jediné místnosti, a nikdo si nemohl dovolit stěžovat. Co tady, k čertu, Annathea dělala? Zastavil náhodně několik lidí, zeptal se jich na Jenny Groveovou, a byl odkázán na byt v druhém patře vzadu.
Saxon našel správný vchod a zamířil do úzké chodby. Na schodech seděli čtyři muži, kteří vyskočili a postavili se mu do cesty. Někoho takového vcelku čekal. Byli mladí, svalnatí a neměli práci, takže měli spoustu času a před sebou žádné vyhlídky, jen nekonečnou nudu. Patrně tuhle blechárnu považovali za své teritorium a byli vděční za příležitost podat si cizince. Bohužel pro ně, Saxon neměl náladu na hrátky. Prošel kolem nich s mrazivým úsměvem a oni ho obklíčili úplně. Nejstarší, kterému mohlo být tak dvacet, se na Saxona zašklebil. Na sobě měl starý, otrhaný kožený kabátec ozdobený mosaznými kroužky a okázale si čistil nehty špičkou nebezpečně vyhlížejícího nože.
„Kam si myslíš, že deš?"
„Navštívit svou sestru," odpověděl Saxon. „Vadí ti to?"
„Jo. Tos uhoď. Ty nejseš zdejší, ne v tomdle noblesním vohozu. Nepatříš sem. Todle je území Hadů. My jsme Hadi. Pokud chceš chodit tam, kde my žijem, bude tě to něco stát. Klidně to považuj za neoficiální místní daň."
Ostatní se zasmáli, tiše a výhružně, a pozorovali Saxona nehybnýma očima. Saxon jen přikývl. „A kolik je ta daň?"
„Všecko, co máš u sebe, kámo, všecko, co máš u sebe."
Mladík se zhoupl a napřáhl před sebe nůž. Saxon vykročil proti němu, jednou rukou ho popadl za krk a zvedl ho do vzduchu. Had vypoulil oči a úšklebek z jeho tváře okamžitě zmizel. Bezmocně kopal nohama několik palců nad zemí. Pokusil se zaútočit nožem, ale Saxon jím mrštil do chodby. Mladík narazil do dveří na jejím konci a svezl se v bezvědomí na zem. Saxon se podíval po zbylých Hadech, kteří mu pořád ještě stáli v cestě, a ti rychle uskočili stranou.
Když však vykročil po schodech nahoru, jeden z nich odkudsi vytáhl kus řetězu a švihl jím Saxona do tváře, přičemž mířil na jeho oči. Ostatním dvěma se v rukou objevily nože a s krvelačnými pohledy se vrhli na něj. Saxon snadno

uhnul hlavou a řetěz ho minul, ačkoliv to bylo tak těsně, že na tváři ucítil závan vzduchu. Útočník ztratil rovnováhu, zavrávoral, a Saxon jej popadl za hrdlo a stiskl. Z mladíkových úst vystříkla krev a padl mrtvý na podlahu. Saxon jej odkopl z cesty. Zbývali dva.
Jednomu vyrazil nůž z ruky a současně kopl druhého do nohy. Chlapec se svalil na podlahu a podle zvuku se dalo soudit, že má nohu zlomenou. Druhý rychle poklekl a začal horečnatě hledat svou zbraň. Saxon jej kopl do tváře. Hadův krk se pod silou nárazu zlomil a na podlaze chodby přibyla další mrtvola. Saxon se otočil, aby se podíval po posledním z party, který se tiskl zády ke zdi. Saxon natáhl ruku, popadl chumáč jeho vlasů a bez zjevné námahy ho zvedl do vzduchu, takže si hleděli z očí do očí. Ty Hadovy byly vytřeštěné překvapením a hrůzou.
„Kdo jste?“
„Jsem Saxon. Wulf Saxon. Byl jsem dlouho pryč, ale teď jsem se vrátil. Jdu navštívit svou sestru. Pokud někoho napadne jít za mnou a rušit mne při mé návštěvě, spoléhám na tebe, že ho přesvědčíš, jak špatné by to bylo. Protože jestli mě bude ještě někdo obtěžovat, opravdu se rozzlobím.“
Pustil Hada a bez jediného ohlédnutí pokračoval po schodech. Druhé patro tonulo v šeru. Okna byla zabedněná a na chodbě nesvítila žádná lampa. Všechny dveře vypadaly více méně stejně: staré, dlouho používané a pokryté vrstvou opráskané barvy a špíny. Čísla byla neuměle vyřezaná přímo do dřeva, pravděpodobně proto, že tabulky by okamžitě někdo ukradl v naději, že za ně dostane pár drobných. V takových čtvrtích bylo všechno, co nebylo přibité a hlídané chlapem s taseným mečem, považováno za věci k volnému použití.
Našel správné dveře a zvedl ruku, aby zaklepal, pak ale zaváhal. Najednou ho napadlo, jestli se vůbec chce setkat s osobou, která se stala z jeho sestry. Billy Doyle byl kdysi správný kluk: odvážný, spolehlivý a čestný. Saxon pomalu spustil ruku. Jeho sestra byla Annathea, ne tahle Jenny Groveová, ať už byla jakákoliv. Možná by se měl otočit a odejít. Tak by si na Annatheu zachoval alespoň vzpomínky. Pak však to pokušení potlačil. Musel to vědět. Ať už udělala cokoliv, ať se jakkoliv změnila, byla pořád jeho sestra a zbývala naděje, že jí může nějak pomoci. Rychle zaklepal na dveře. Chvíli se nic nedělo a pak zevnitř uslyšel zvuk tlumených kroků.
„Kdo je tam?“
Něco sevřelo Saxonovo srdce jako pěst. Ten hlas patřil staré ženě. Musel si odkašlat, než dokázal odpovědět. „To jsem já, Anno. Tvůj dávno ztracený bratr, Wulf.“
Následovalo dlouhé ticho, pak Saxon uslyšel zvuk odsouvaných závor a nakonec se dveře otevřely a odhalily ženu středního věku ve starém šedém županu. Prošedivělé vlasy měla svázané do drdolu a její tvář vůbec nepoznal. Saxonovi se trochu ulevilo a část závaží z jeho srdce spadlo. Přece jen našel nesprávný byt. Omluví se, že starou paní vyrušil, a zase odejde. Vtom se ale žena naklonila dopředu, lehce se ho dotkla rukou a ve tváři se jí objevil úžas.
„Wulfe? Jsi to skutečně ty, Wulfe?“
„Annatheo?“
Žena se smutně usmála. „Takhle už mi nikdo neřekl celé roky. Pojď dál, Wulfe. Pojď a řekni mi, proč jsi tehdy před lety opustil svou rodinu.“
Ustoupila dovnitř, zatímco on stále ještě uvažoval, co by na to řekl, pak mu pokynula, aby šel za ní. Udělal to a ona za ním dveře zase zavřela a pečlivě zasunula dvě závory. Saxon stál nejistě v jediné místnosti své sestry a rozhlížel se po něčem, co by mu poskytlo záminku ke změně tématu. Bylo tu čisto, i když nijak zvlášť uklizeno, a těch několik málo kusů nábytku vypadalo, jako by byly sebrány z městské skládky. Což pravděpodobně byly. Úzká postel stála u protější stěny a ložní povlečení bylo na mnoha místech zalátané.
Žena mu pokynula, aby se posadil na jednu z nepříliš bezpečně vyhlížejících židlí, které stály u ohně. Udělal to a ona usedla do druhé. Kosti jí přitom hlasitě zapraskaly skoro jako hořící polena v krbu. Chvíli tam oba jen tak seděli a dívali se jeden na druhého. Saxon v té svraštělé stařeně stále svou sestru nepoznával.
„Slyšel jsem, že ses vdala,“ řekl konečně.
„Ano. Drahoušek Robbie. Byl tak plný života, pořád se smál, vtipkoval a dělal si velké plány. Někdy si myslím, že jsem si ho vzala, protože mi tě tolik připomínal. To mě mělo varovat, ale byla jsem sama a on naléhal. Do roka rozházel všechno, co zbylo z rodinného jmění, a pak jsem se jednoho rána probudila a on byl pryč. Nechal mi na stole dopis, ve kterém mi děkoval za všechny ty krásné chvíle. Od té doby jsem ho neviděla. Potom to pro mě bylo těžké. Neměla jsem peníze a Robbie po sobě nechal spoustu dluhů. Ale poradila jsem si s tím. Musela jsem.“
„Počkat,“ řekl Saxon zmateně. „A co zbytek rodiny? Proč ti nepomohli?“
Jenny Groveová se na něj podívala. „Myslela jsem, že to už víš. Všichni jsou mrtví, Wulfe. Když jsi zmizel a nenechal jsi po sobě jediného slova, zlomilo to mamince srdce. Táta utratil spoustu peněz, když se tě snažil vypátrat, ale bylo to marné. Tví přátelé byli přesvědčeni, že se ti něco muselo přihodit, ale nic víc také nevěděli. Maminka umřela krátce potom, co ses ztratil. Od té chvíle chřadl i tatínek a o rok později šel za ní. George a Curt se stali vojáky. George se dal k armádě a Curt se stal žoldnéřem. Víš, že se nikdy v ničem neshodli. Zemřeli před patnácti lety, když bojovali každý na jiné straně bojiště. Takže jsem zůstala sama. Dlouho mi byla útěchou naděje, že se snad jednou vrátíš a pomůžeš mi, ale ty ses nevrátil. Postupně jsem přestala doufat. Už jsem nemohla, bylo to pro mne příliš bolestivé. Jak jsi to mohl udělat, Wulfe? Tolik jsi pro nás pro všechny znamenal; byli jsme na tebe tak pyšní. Jak jsi nás mohl opustit?“
„Neopustil jsem vás,“ odpověděl Saxon. „Chytil jsem se do čarodějnické pasti. Dostal jsem se z ní až dnes. Proto jsem vůbec nezestárl. Dvacet tři let je pro mne jako včera.“
„Kradl jsi,“ řekla Jenny Groveová smutně. „Zase jsi kradl, že? Všechno, co jsi měl, bohatství, moc a postavení, ti nestačilo. Musel jsi mít to svoje pitomé vzrušení, že?“
„Ano. Je mi to líto.“
Podívala se na něj, příliš utrápená a zdeptaná životem, aby vůbec dokázala být zahořklá, a on odvrátil oči. Následovalo dlouhé, rozpačité ticho, kdy uvažoval, co říct.

„Proč... Jenny Groveová?“ zeptal se nakonec.
Pokrčila rameny. „Tvoje peníze nás dostaly ze Severního okrsku a na chvíli nám zajistily pohodlný život. Kéž by se to nikdy nebylo stalo. Takto pro mne bylo mnohem těžší vrátit se zpátky a nebýt zase ničím. Annathea a celý její život byl jenom sen, sen, na který jsem chtěla zapomenout, protože mne dohánělk šílenství. Proto Jenny Groveová, která byla vždycky chudá a neměla žádné vzpomínky, na které se snažila zapomenout.“
„Ale co naši přátelé? Nikdo z nich ti nepomohl?“
„Přátelé... divil by ses, jak rychle všichni zmizeli, když došly peníze. A když jsi tak náhle zmizel, udělal sis i spoustu nepřátel. Lidé, kteří nám byli blízcí jako členové rodiny, s námi teď ani nepromluvili, protože jsi je svým způsobem nechal na holičkách. Byli přesvědčení, že musíme vědět, kde jsi. Ale ne každý se ke mně obrátil zády. Billy Doyle - vzpomínáš si na Billyho - mi pomohl splatit část dluhů po Robbiem a pak mi pomohl začít nový život. Nakonec jsem ho vyhnala. Byl součástí mé minulosti a na tu jsem chtěla zapomenout. Drahoušek Billy; byl do mě udělaný, když jsme byli mladší. Myslím, že si na to už nevzpomínáš.“
„Vzpomínám,“ odpověděl Saxon. „On mi řekl, kde tě najdu.“
„To od něj bylo hezké.“
„Ano, bylo. Říkal... že tě tu každá zná. Jak se vlastně živíš?“
„Vykládám karty, věštím osud a tak podobně. Táta by to nikdy neschválil, ale je to docela bezpečné. Většinou jim jen řeknu, co chtějí slyšet, a oni odejdou šťastní. Mám pravidelné zákazníky, kteří mi zajistí dost peněz, abych přežila.“
Saxon se poprvé usmál. „Alespoň tohle je dobrá zpráva. Podle toho, co říkal Billy, jsem se bál, že se z tebe stala... ehm, kněžka lásky.“
„Myslíš kurva? Tou jsem taky byla. Co jiného jsem mohla dělat? Ale teď už jsem na to příliš stará. Řekla jsem si, že jsem už strávila dost času pozorováním stropu své ložnice, a dala jsem se místo toho na karty. Prosím tě, Wulfe, netvař se tak šokované. To je zbytečné. Jsou horší způsoby, jak si vydělat peníze, a většinu z nich tady ve Spáru najdeš. Proč jsi vůbec přišel, Wulfe? Co ode mě chceš?“
Saxon se na ni podíval. „Jsi moje sestra.“
„Ne,“ odpověděla Jenny Groveová prostě. „To byl někdo jiný. Annathea Saxonová zemřela už dávno - na zlomené srdce stejně jako její rodiče. Jdi pryč, Wulfe. Už si nemáme co říct. Všechno, co můžeš udělat, je vzbudit vzpomínky na to, na co bychom měli oba raději zapomenout. Odejdi, Wulfe. Prosím.“
Saxon pomalu vstal. Cítil se bezmocný. „Seženu nějaké peníze a pak se sem vrátím.“
„Sbohem, Wulfe.“
„Sbohem, Anno.“
Odešel bez jediného dalšího slova a bez ohlédnutí. Jenny Groveová hleděla do praskajícího ohně a nerozplakala se, dokud si nebyla jistá, že už je pryč.
Saxon dusal dolů po schodech a vztekle se mračil. Někdo přece musel zůstat z jeho minulosti, kdo ho rád uvidí. Někdo, komu pomohl k úspěchu... Najednou se usmál. Richard Anderson. Mladý Richard před dvaatřiceti lety zrovna začínal v reformované politice a Saxon mu poskytl jak finanční, tak osobní podporu v době, kdy v Andersona nikdo jiný nevěřil. Saxon mu věřil. Richard Anderson byl ambiciózní a cílevědomý a měl skoro divošský instinkt pro politické hry. Pokud se někomu v Saxonově nepřítomnosti dařilo, pak Andersonovi. A někoho s takovým nadáním pro reprezentaci nemohlo být těžké vystopovat.
Začal scházet po schodech, které vedly do dolního patra, když tu se náhle zastavil a ruka mu sama sklouzla k meči. Ústí chodby bylo ucpáno tucty mladých pouličních rváčů a povalečů ve stejných kožených kabátcích, jaké nosili Hadi. Ten, který přežil, očividně zavolal na pomoc své přátele. Měli nože, obušky a kusy železných řetězů, a měřili si Saxona se zlověstnými úšklebky a nenávistnými pohledy. Saxon si je klidně prohlédl.
„Měl jsem špatný den, přátelé. Ale vy budete mít ještě horší.“
Posledních několik schodů rychle seběhl a vpadl přímo do jejich středu. Ztěžka přistál na dvou Hadech a svou váhou je srazil na podlahu. Pak švihl pěstí a obličej jednoho z dalších členů party se proměnil v kaši z krve a roztříštěných kostí. Dupnutím zlámal žebra jinému protivníkovi, který se pokoušel zvednout ze země. Vzduchem se začaly míhat nože a obušky, ale on byl na ně příliš rychlý. Pohyboval se mezi Hady jako přízrak smrti a zasazoval jim rány vedené s nadpřirozenou silou a zuřivostí. Zvedl jednoho z protivníků do vzduchu a použil ho jako živý cep proti ostatním. Had zpočátku ječel, ale ne dlouho. Kosti se lámaly a tříštily, krev stříkala všude kolem a Hadi padali jeden po druhém k zemi, aby se už víckrát nezvedli. Saxona to brzy unavilo a odhodil bezvládné tělo své oběti. Toužil po osobnějším boji. Potřeboval je dostat do rukou.
Ale zbývající Hadi se už dali na útěk a on zůstal na chodbě sám, obklopený mrtvolami a umírajícími. Krev tvořila na podlaze velké louže a stékala po stěnách, vzduch byl prosycen jejím těžkým pachem. Saxon se pomalu rozhlédl, skoro zklamaný, že nezbyl nikdo, na kom by si mohl vylít vztek, a najednou si uvědomil, že se ani nezadýchal. Během času, který strávil v portrétu, se s ním něco podivného přihodilo. Magie ho připravila o rozum a zase mu jej vrátila způsobem, kterému tak docela nerozuměl, ale něco také získal. Nejenom že nezestárl, ale když bojoval, bylo to, jako by v něm v jediném okamžiku vzplály všechny ty ztracené roky. Byl silnější a rychlejší než kdokoliv, koho znal. Hadi se ho nedokázali vůbec dotknout. Pomalu se rozhlédl po polámaných a zkrvavených tělech rozházených po chodbě a zachmuřil se. Byl dlouho pryč, ale teď se vrátil a neměl náladu dát si od kohokoliv něco líbit. Za dobu jeho nepřítomnosti se možná Haven změnil v peklo, ale on už ho zase zcivilizuje, třeba proti jeho vlastní vůli.
Vyšel z budovy a vydal se k Severnímu okrsku, aby vyhledal Richarda Andersona.
„Takže radní Anderson,“ řekl Saxon pomalu. „Překvapil jsi mě, Richarde, skutečně. Udělal jsi díru do světa.“
Saxon se pohodlně rozvalil v křesle a vyfoukl obláček kouře z doutníku, který si vzal z krabice na Andersonově stole. Hutná vůně tabákového kouře zaplnila kancelář a milosrdně překryla vlhký pach Saxonových šatů. Také na nich měl

krvavé skvrny, ale Anderson si dával dobrý pozor, aby se o tom nezmínil. Saxon se rozhlédl po jeho kanceláři a dával si přitom načas. Kancelář se mu líbila. Kdysi bývala jeho, v těch dobách, když ještě býval radním za reformisty. Vlastně byl jedním z prvních reformistických radních. Kancelář byla od té doby samozřejmě nákladně zrekonstruována a nově vybavena nábytkem, takže teď vypadala stokrát lépe. Všechno tu bylo špičkové kvality, včetně obrazů na zdech. Saxon si vzpomínal na dobu, kdy tady jediným obrazem byl portrét jeho politického soka. Cvičil se na něm ve vrhání nožem. Nostalgicky si povzdechl a podíval se na podlahu. Byl na ní koberec od zdi ke zdi, příjemně měkký a hřejivý. Znovu se podíval na muže, který seděl za stolem proti němu a ze všech sil se snažil nedávat svým výrazem najevo vztek.
„Co se s tebou, k čertu, stalo, Richarde?“ řekl Saxon konečně. „Jak se z tebe mohl stát radní za konzervativce? Vždyť jsi býval větší reformátor než já; byl jsi rebel, který už se nemohl dočkat, až se dostane do politiky a začne dělat změny. Co se stalo?“
„Vyzrál jsem,“ odpověděl Anderson. „A co se stalo s tebou?“
„To je dlouhá historie. Raději mi pověz o ostatních. Doufám, že se ze všech nestali konzervativci. Co teď dělá Dave Carrera?“
„Z něj už je stařec. Myslím, že mu je jednaašedesát. Když prohrál dvoje volby po sobě, odešel z politiky. Teď má nějaký velkosklad potravin ve Východním okrsku.“
„A Howard Kilroan?“
„Má hospodu, U Černého korábu se to jmenuje.“
„Aaron Cooney, Padraig Moran?“
„Aaron byl před dvaceti lety zabit v hospodské rvačce. Co se stalo s Padraigem, nevím. Za ty roky se mi ztratil z očí.“ Saxon znechuceně potřásl hlavou. „A to jsme chtěli změnit svět. Měli jsme takové naděje a plány... doufám, že Reformistické hnutí v Havenu pořád ještě existuje?“
„Samozřejmě. V poslední době dokonce zaznamenalo několik drobných úspěchů. Ale to nevydrží. Idealisté nemají v Havenu šanci. Co jsi dělal ty, Wulfe?“
„Přišel jsem navštívit své přátele,“ odpověděl Saxon. „Zdá se, že mi jich mnoho nezůstalo.“
„Co bys čekal, po tom, co ses tenkrát jen tak beze všeho vypařil? Když jsi tu nebyl, abys nás vedl, všechny naše plány se zhroutily. Byl jsi radní, Wulfe; měl jsi zodpovědnost nejenom za nás, ale za všechny lidi, kteří pro tebe pracovali a hlasovali. Když jsi zmizel, spousta z nás to vzdala a o svá křesla v radě jsme přišli. Ti, kteří do toho vložili peníze, neměli najednou nic. Billy Doyle strávil rok ve vězení pro dlužníky. Víš, jak měl rád tebe a tvou sestru. Už jsi ji viděl?“
„Jo. Proč jí někdo z vás nepomohl?“
„Snažil jsem se. Nechtěla nic přijmout.“
Pak seděli mlčky proti sobě a oba potlačovali slova a hněv. Saxon držel v zubech nedopalek doutníku. Jeho chuť se mu najednou zprotivila.
Vyskočil a kývnutím se rozloučil s Andersonem. „Raději už půjdu. Ještě se uvidíme, Richarde, u příštích voleb. Tohle je moje kancelář a já se do ní vrátím.“
„Ne, počkej, neodcházej.“ Anderson rychle vstal a zadržel ho gestem ruky. „Posaď se; popovídáme si. Pořád jsi mi ještě neprozradil, jak to, že jsi zůstal tak mladý. Co jsi dělal všechny ty roky?“
Saxon se na něj podíval. Andersonův hlas zněl pečlivě lhostejně, ale měl v sobě falešný podtón; náznak něčeho, co mohlo být zděšení nebo zoufalství. Proč Andersonovi najednou tolik záleželo, aby neodešel? Pak se v Saxonovi probudil instinkt a podíval se k oknu. Před vchodem dole na ulici se shromažďovali strážníci Hlídky. Saxon tiše zaklel a podíval se na Andersona.
„Ty čubčí synu. Ty jsi mě udal.“
Anderson zbledl, ale neztratil sebekontrolu. „Jsi hledaný zločinec, Wulfe. Obyčejný vrah a žhář. Znám svou povinnost.“
Saxon pomalu vykročil kupředu a v obličeji se mu objevil zlověstný výraz. Anderson začal rychle couvat, až narazil zády o zeď. Saxon zvedl těžký dřevěný stůl, který stál mezi nimi, a bez zjevné námahy jej odhodil stranou. Pak zůstal stát bez hnutí, oči upřené na Andersona.
„Měl bych ti utrhnout hlavu. Koneckonců, po tom všem, co jsem pro tebe udělal... Ale v tuto chvíli jsem tak trochu v časové tísni. Ještě se uvidíme, Richarde, a pak budeme v našem rozhovoru pokračovat.“
Otočil se a zamířil ke dveřím. Anderson znovu nabyl ztracenou rovnováhu.
„Dopadnou tě, Saxone! Nikam se neschováš. Uštvou tě a pak tě zabijí jako vzteklého psa!“
Saxon se na něj usmál a Anderson zmlkl. Pak se Saxon tiše zasmál. „Každý, kdo mne najde, toho bude litovat, Richarde; jsem nebezpečný. Velice nebezpečný.“
Odešel z kanceláře a ani se neobtěžoval třísknout za sebou dveřmi. Seběhl ze schodů, a jak se blížil k Hlídce, cítil, že v něm jeho nová síla opět roste. Nedovolí, aby ho zastavili. Má příliš mnoho práce. Ještě si nebyl jistý, co udělá, ale jedno věděl: někdo šeredně zaplatí za všechny ty roky, o které přišel, za všechny přátele a naděje, které mu vzali. Když se pod schody objevil první ze strážníků Hlídky, Saxon jej přivítal úsměvem.
„Víš co? Měl jsem velice špatný den. Ale ty budeš mít ještě horší.“
Přišli další strážníci a on se na ně vrhl.
Na hřbitově toho mnoho k vidění nebylo, jen kousek otevřeného prostranství pokrytého kupkami zeminy a náhrobky. V pravidelných intervalech byly zapálené tyčinky kadidla, ale pořád to tu strašně páchlo. Saxon se díval na jediný prostý náhrobní kámen se jmény obou jeho rodičů a cítil se otupělejší než kdykoliv předtím. Nikdy neuvažoval, že by je pohřbil tady. Vždycky předpokládal, že je k poslednímu odpočinku uloží na nějakém klidném hřbitůvku na okraji města. Ale když zemřeli, většina peněz, které přinesl do rodiny, už byla pryč, a proto byli pohřbeni zde. Alespoň že byli spolu,

jak si to vždycky přáli.
Obloha byla stále temná, ale déšť se změnil v nepříjemné mrholení. Saxon stál s hlavou obnaženou a kapky deště mu po tvářích stékaly jako slzy. Cítil chlad, venku i ve svém nitru. Poklekl vedle náhrobku a začal metodicky vytrhávat plevel z hrobu. Samozřejmě se dalo čekat, že po všech těch letech, kdy byl pryč, svoje rodiče už živé nenajde, ale stále mu zbývala naděje. Pak mu Anna řekla, že zemřeli, a on tomu pořád ještě nevěřil. Pro něj to bylo teprve včera, kdy oba byli živí a zdraví, a byli na něj tak pyšní. Jejich syn, městský radní. A teď byli pryč, zemřeli ve víře, že je opustil stejně jako všechny lidi, kteří na něj spoléhali. Přestal trhat plevel a zůstal sedět nehybně, zatímco mu z očí vyrazily skutečné slzy. Když o chvíli později plakat přestal, cítil se slabý a vyčerpaný. Ještě nikdy nebyl tak sám. Dříve vždycky míval svou rodinu a přátele, kteří při něm stáli a pomáhali mu, když to potřeboval. Vždycky je měl nablízku, rodinu, přátele, tátu a mámu. Teď byli pryč a jemu nezůstal nikdo. Bude si muset vystačit sám se sebou.
Stal se reformním politikem, protože si myslel, že jej lidé potřebují, aby je chránil před těmi, kteří je vykořisťovali, ať už nezákonnou nebo zákonnou cestou. Teď to platilo více než dřív, až na to, že věci zašly tak daleko, že už nedokázal rozeznat zločince od nevinného. Něco s tím bylo třeba udělat, ale politice už nevěřil; potřeboval něco víc osobního. Vlastníma rukama sevřít ty, kteří to všechno způsobili, a zatočit s nimi. Bylo to v jeho silách. Teď byl jiný než dříve: silnější, rychlejší, možná i neporazitelný. Mohl najít lidi, kteří byli zodpovědní za to, čím se Haven stal, a pomstít se na nich za sebe i za všechny, jež ztratili naději a budoucnost. Pomalu se usmál, oči měl mrazivé a divoké. Bude mít svou pomstu a bohové budiž milostivi každému, kdo se mu postaví do cesty.
Vstal a naposledy se podíval na náhrobek. Ať už se stane cokoliv, nemyslel, že se sem vrátí.
„Sbohem, mami a táti. Budete na mě moci být zase pyšní. Dám věci do pořádku. Slibuji.“
Obrátil se, vyšel ze hřbitova a zamířil k nic netušícímu městu.

3

RUKOJMÍ

Déšť stále bubnoval na střechy domů a Jestřáb už ho začínal mít plné zuby. Stáhl si kapuci a rozběhl se za Jessikou Winterovou, která vedla Zásahovou jednotku širokou, prázdnou cestou vedoucí do Mulberrského půlkruhu. Běželi už pět ulic, od chvíle, kdy obdrželi nouzové volání od spojovacího čaroděje Hlídky. Winterová stále běžela rychle, ale Jestřábovi už začínal docházet dech. Osobně byl přesvědčený, že se jen tak předvádí. Ať už byla situace jakkoliv vážná, tak důležité, aby celou cestu utíkali, to být nemohlo. Běh nebyl Jestřábovou silnou stránkou; osobně sázel spíše na fortel než rychlost. Ale nemohl si dovolit shodit se před zbytkem skupiny, takže jen skřípal zuby a uháněl Winterové v patách, vrhaje na její netečná záda zlostné pohledy.
Přitom si stále našel čas sledovat jediným okem okolí a překvapilo ho, že ulice byly dokonale pusté. Navzdory špatnému počasí by se lidé měli shromažďovat venku a slavit mírovou dohodu. Promočené girlandy jim zplihle visely nad hlavami a vlajky vlhce pleskaly ve slabém větru, ale kromě Zásahové jednotky nebyl v ulicích Západního okrsku nikdo. Už to samo o sobě bylo divné. Členové Hlídky obvykle nebyli v Západním okrsku vítaní. Úspěšné a vysoce postavené rodiny, které tady žily, dávaly při udržování pořádku přednost soukromým ochrankám; mužům, kteří dobře znali obsah slova loajalita a věděli, kdy se mají dívat jinam. Jestřáb se kysele usmál. Zdálo se, že je čekalo něco, s čím si ochranky nevěděly rady, a proto museli zavolat Zásahovou jednotku. Při tom pomyšlení se zašklebil. Vsadil by se, že je to štvalo. Jestřáb měl na soukromé ochranky zcela vyhraněný názor. Podle jeho zkušenosti byly nezaslouženě přeplácené, příliš luxusně oblečené a užitečné asi tak stejně jako hrnek na čaj vyrobený z čokolády.
Winterová konečně zpomalila, pak zastavila na konci ulice a rozhlédla se po Mulberrském půlkruhu. Zbytek jednotky se shromáždil kolem ní. Jestřáb se snažil nelapat po dechu, zatímco si prohlížel místo masakru. Mrtvoly se povalovaly po celém Půlkruhu. Muži, ženy i děti, pokroucené a polámané jako zahozené hračky, které svého majitele už omrzely. Voda, jež vytvářela na zemi kolem těl četné louže, byla růžová krví. Jestřáb napočítal devětadvacet mrtvol a přitom měl zlé tušení, že jsou tady i jiné, které ted právě nevidí. V celém Půlkruhu se nic nehýbalo a nikdo ani necivěl z oken. Jestli tady někdo zůstal naživu, snažil se na sebe příliš neupozorňovat. Což naznačovalo, že ať už se tady stalo cokoliv, ještě to neskončilo.
Po soukromých ochrankách stále ještě nebylo ani stopy a Jestřába to ani trochu nepřekvapovalo. Byli skvělí, pokud šlo o to zbavit se výtržníka nebo někoho nežádoucího, ale postavte je před skutečný problém, a rázem zmizí jako pára nad hrncem. Pohlédl na pateticky pokroucená těla ležící před ním v dešti a ruce se mu sevřely v pěsti. Za tohle někdo zaplatí. Ať už tak, nebo tak. Podíval se na Winterovou, která mlčky stála vedle něj.
„Myslím, že je čas povědět nám, proč jsme tady, Winterová. Vypadá to tady jako po bitvě. Co přesně se tu přihodilo?“
„Ostřelovač,“ odpověděla Winterová, nespouštějíc pohled ze scény před sebou. „Působil tady méně než čtyřicet minut, ale zanechal po sobě třicet dva mrtvých. Zraněné žádné. Pokaždé zabil. A aby to nebylo tak jednoduché, je to zkušený čaroděj. Stanoviště měl v horním poschodí jednoho z tamtěch domů. Pálil magií po všem, co se hnulo, bez ohledu na to, kdo nebo co to je. Místní ochranky vyklidily ulice, ale s ostřelovačem si musíme poradit my.“ Krátce pohlédla na Smrště. „Zachytil jsi svým vnitřním zrakem něco užitečného?“
„Vůbec nic,“ odpověděl Smršť a nešťastně se přitom mračil. „Je v třetím domě od konce, vlevo dole, ale zajistil se velice důkladně proti jakékoliv formě magického útoku. Za předpokladu, že budu mít dost času, dokážu prolomit jeho ochrany, ale než bych ho odtamtud vytáhl, stačil by natropit spoustu škod.“
„Konkrétně. O jaké škody by šlo?“
„Mohl by zničit všechny budovy kolem až do vzdálenosti čtyř bloků a pozabíjet stovky lidi. Zdá se ti to dost konkrétní?“
Winterová se zakabonila a zamyšleně si promnula bradu. „Jaký druh magie používá?“
„Všechny možné druhy. Na psychopatického vraha je pozoruhodně mnohostranný. Ve vzduchu to jen praští neobvyklou magií. Svým vnitřním zrakem pořád ještě vidím, jak jeho oběti umíraly když se snažily dostat do bezpečí. Z

některých vysál všechen život, takže cítily, jak pomalu hynou. Jiné proměnil ve věci, které dlouho nežijí. Naštěstí. A některé nechal prostě explodovat, jen tak, pro legraci. Tohle je skutečně zlé, Jessiko. Je mocný, mnohostranný a odhodlaný udělat pro dosažení svého cíle cokoliv."
Winterová přikývla. „Otázka je, co vlastně chce. Pozornost, pomstu - co?"
Jestřáb se náhle prudce otočil a ostří jeho sekyry se zastavilo jen o vlásek před hrdlem soukromého gardisty za ním. Z mužova obličeje se vytratila všechna barva a Jestřáb se zlověstně zašklebil. „Nemám rád, když se ke mně někdo snaží připlížit zezadu, zvlášť když to dělá tak mizerně. Měl by ses nad sebou zamyslet. Slyšel jsem, jak se blížíš, i přes bubnování deště." Nechal sekeru poklesnout, ale dál ji držel v rukou. „Dobře; kdo jsi a co chceš?"
Gardista nasucho polkl. Krev už se mu začala vracet do tváře, ale pořád byl dost bledý, aby jeho obličej zajímavě kontrastoval s živě rumělkovou a zelenou barvou uniformy. Odkašlal si a nešťastně se podíval na Winterovou.
„Desátník Guthrie z osobní gardy lorda Dunforda, madam. Jsem místní styčný důstojník."
„To je dost, že ses ukázal," odpověděla Winterová. „Informuj nás. Co všechno víš o tomhle případu?"
Desátník Guthrie se přesunul blíže k ní, přičemž se od Jestřába a jeho sekery držel v bezpečné vzdálenosti.
„Čaroděj Doména bydlel v Mulberrském půlkruhu už celé roky. Vždycky byl zdvořilý a tichý. Nikdy s ním nebyly žádné potíže. Ale před tři čtvrtě hodinou se objevil v okně horního patra svého domu a začal křičet na lidi dole na ulici. Co, to nevíme. Všichni, kdo tady v té době byli, jsou teď mrtví. Podle jednoho očitého svědka, který se díval z okna, Doména naprosto bezdůvodně použil svou magii k tomu, aby zabil, koho viděl. Od té doby se nikdo neodvažuje vyjít z domu. Uzavřeli jsme Půlkruh a evakuovali nejbližší domy, ale sami se neodvažujeme příliš přiblížit, aby s tím nezačal znovu. Před chvílí šel doktor s bílou vlajkou prohlédnout mrtvá těla, pro případ, že by tam byl ještě někdo živý. Nebyl, proto se přiblížil k Doménově domu a pokusil se s ním dohodnout. Čaroděj doktorovi řekl, že chce, aby ho všichni nechali na pokoji, a že zabije každého, kdo by se mu chtěl plést do cesty."
„Ráda bych si s tím doktorem promluvila," přerušila desátníka Winterová. „Mohli bychom se od něj dozvědět spoustu užitečných věcí."
„Nemyslím," odpověděl Guthrie. „Doména zničil jeho mozek. Teď už jen opakuje pořád dokola čarodějovo poselství."
Rybářka zaklela. „Vytáhneme toho parchanta ven. Smršť nás zaštítí svou magií a já s Jestřábem si pro něj dojdeme. Udělám to s potěšením."
„Tak jednoduché to nebude," namítl Guthrie.
„Čekal jsem, že to řekneš," poznamenal Jestřáb.
„Doména má rukojmí," pokračoval Guthrie. „Susan Wallingerovou, stáří dvacet jedna let. Byla Doménovou přítelkyní. Podle všeho to vypadá, že měla v úmyslu poměr ukončit a že šla k němu, aby mu to oznámila. Zdá se, že to Doména přijal opravdu špatně. Vyhrožuje, že ji zabije, pokud se pokusí odejít, nebo jestli pro ni někoho pošleme."
„Víš, jak se město staví k rukojmím," namítla Winterová. „Nikdo není nenahraditelný."
„Ano, paní. Ale Susan Wallingerová je dcera radního Wallingera."
„Tím se to poněkud komplikuje," poznamenala Rybářka.
Jestřáb zamračeně přikývl. Radní Wallinger byl jedním z čelních konzervativců a jeho četné podniky zajišťovaly většinu finančních prostředků strany. Není divu, že byla Zásahová jednotka povolána tak rychle. Čekalo se od nich, že zachrání rukojmí a zajmou ostřelovače. Což, jak poznamenala Rybářka, celou záležitost značně komplikovalo. Jestřáb se podíval na ulici pokrytou mrtvolami a ústa se mu stáhla do úzké škvírky. Dokud bude Doména na svobodě, bude přestavovat hrozbu pro všechny. Z toho, co bylo známo, se dalo soudit, že je duševně labilní a může kdykoliv začít znovu vraždit. Příště už by se nemusel omezit na lidi, které měl na dohled. Mohl se rozhodnout rozmetat všechny domy v Půlkruhu i s jejich obyvateli na kusy. Nebo mohl udělat něco ještě horšího. Koneckonců, byl čaroděj a nikdo nevěděl, kde jsou hranice jeho moci. Krátce řečeno, Doménu bylo třeba zastavit. Jestřáb potěžkal svou sekeru a zadíval se na čarodějův dům. Samozřejmě by dívku rád zachránil, kdyby to bylo jen trochu možné, ale pokud ho okolnosti donutí, bude mít prostě smůlu - a čerta starého mu záleželo na tom, kdo je její otec.
Ubohé děvče.
„Pro případy s rukojmím máme standardní postup," prohlásila Winterová a dívala se přitom na Jestřába a Rybářku. „Budeme se podle nich řídit i v tomto případě. Nechci, aby kdokoliv z vás něco podnikl bez mého přímého rozkazu. Je to jasné?"
„Jistě," odpověděl Jestřáb. Rybářka nevinně přikývla.
Winterová je oba probodla pohledem a netvářila se přitom nijak přesvědčeně. „Vaše pověst mi není neznámá, kapitáni. Obecně se soudí, že jste stejně nebezpeční jako černý mor a stejně tak bystří. Brzy se přesvědčíte, že v Zásahové jednotce to děláme jinak. Naším úkolem je řešit nejrůznější nebezpečné situace pokud možno bez použití násilí. V devíti případech z deseti dosahujeme lepších výsledků pouhým mluvením a naslouchánímnež zbraněmi. Náš vyjednavač je MacReady a v tom, co dělá, je zatraceně dobrý. Dokud nevyzkoušíme všechno, co dokáže vymyslet a všechno to neselže, nepodnikne tady nikdo nic jiného. Je to jasné?"
„A co když to všechno selže?" otázala se Rybářka.
„Potom přijdeš na řadu ty, Jestřáb a Barber. Pod Smršťovou ochranou zajdete pro Doménu. Ale to je až poslední možnost." Podívala se na desátníka Guthrieho. „Raději se vrať ke svým lidem a řekni jim, co se děje. Teď pošlu Maca, aby si promluvil s Doménou. Pověz všem, aby se někam schovali a nevystrkovali hlavu. Pro všechny případy."
Desátník rychle přikývl a odspěchal do deště. Jestřáb se díval za ním.
„Hezká uniforma," poznamenal vážně. „Rumělková a zelená. Roztomilé."
Winterové zacukaly koutky úst. „Možná chce mít jen jistotu, že ho v noci uvidí. V pořádku, Mácu; pusť se do toho a dej si záležet. Tvůj první úkol je přesvědčit ho, aby to děvče nechal jít. Slib mu, co chceš. Radní Wallinger udělá prakticky cokoliv, aby dostal svou dceru domů živou a zdravou. Jakmile bude v bezpečí, pokus se ho dostat dolů na

ulici.“
MacReady na ni klidně upíral oči. „Předpokládejme, že to děvče nebude chtít pustit. Co je důležitější: dostat odtamtud ji, nebo jeho?“
„Pokud se to vyvine takhle, musíme to děvče oželet,“ odpověděla Winterová. „Proč myslíš, že jsem poslala Guthrieho pryč, než jsem ti dala rozkazy? Teď běž. Marníme čas.“
MacReady přikývl a beze spěchu vykročil ulicí k Doménově domu. Jestřáb se podíval na Smrště. „To ho ani nijak neochráníš?“
„On žádnou ochranu nepotřebuje,“ odpověděl Smršť. „Chrání ho rodinné kouzlo. Magie mu neublíží, meč ho nezraní a jed ho neotráví. Mohl bys ho hodit z okna desetipatrové budovy, a on by se nejspíš odrazil od země. Na druhé straně mu kouzlo nedovoluje použít žádnou útočnou zbraň, což je dobře, jinak už by si dávno podrobil celou zemi. Ať se to vezme z kterékoliv strany, je to zatraceně dobrý vyjednavač.“
Náhle se pod jejich nohama ozval hluboký, rachotivý zvuk a Smršť zmlkl. Jestřáb se rychle rozhlédl, ale ulice byla stále prázdná. Burácení znělo stále hlasitěji a zlověstněji a pak chodník poblíž MacReadyho explodoval. Pevný kámen se trhal jako papír a dlažební kostky létaly vzduchem jako šrapnely. Jestřáb se zaštítil pláštěm, do kterého vzápětí kameny zabubnovaly jako obří kroupy. Během několika vteřin bylo po všem a Jestřáb se opatrně rozhlédl. Nikdo z jeho druhů nebyl zraněn. Rybářka držela v ruce meč a zuřivě pátrala pohledem po někom, na koho by jej použila. Pak se zadívala dolů ulicí a oči se jí rozšířily. Jestřáb sledoval směr jejího pohledu.
MacReady stál nezraněn mezi ošklivě vyhlížejícími úlomky kamene a betonu a klidně se díval na díru v zemi. Nezdálo se, že by mu exploze nějak ublížila, i když po ní musel prakticky ohluchnout. Ani neměl zašpiněné šaty. Potřásl hlavou, odvrátil se od zejícího kráteru a pokračoval v cestě. Náhle se stěna nejbližšího domu vyboulila a zřítila se přímo na něj. Když se prach usadil, smytý vytrvalým deštěm, MacReady tam byl pořád, očividně nezraněný, uprostřed ruin. Poněkud nemotorně přelezl hromadu stavebního kamene a šel dál. Z nebe začaly sršet blesky, jeden za druhým, ale žádný nezasáhl ani jeho blízké okolí. Kolem něj jiskřila a uzemňovala se magie, avšak MacReady klidně kráčel dál. Tvářil se skoro znuděně. Po chvíli došel k třetímu domu od konce vlevo a zadíval se směrem k hornímu poschodí. V jednom z oken se krátce mihl černý stín a zase zmizel. MacReady si otevřel dveře a vešel dovnitř. Winterová se postavila vedle Jestřába. „No, jestli nic jiného, můžeme si být alespoň jistí, že si Doména jeho příchodu všiml.“
Na rozdíl od deštěm bičované ulice vládlo v domě naprosté ticho. MacReady se zastavil v šeré předsíni, aby si sundal plášť, a úhledně jej pověsil na věšák. Už tam visel ženský plášť, na dotek skoro ani nebyl mokrý. Patrné patřil Susan Wallingerové. MacReady se rozhlédl. Kromě hlasitého tikání hodin někde blízko a skřípění, jak se starý dům usazoval, vládl kolem stále klid. MacReady zamířil k nejbližším dveřím. Byly lehce pootevřené a on do nich strčil, aby se otevřely úplně. Před vyhaslým krbem ležela mrtvola bez hlavy. Tam, kde měla mít hlavu, vsakovala zasychající krev do tlustého koberce. Soudě podle potrhané tkáně krku nebyla oběť setnuta ostrou čepelí, ale hlava jí byla utržena surovou silou. MacReady se vrátil na chodbu a zamířil ke schodišti. Tělo mohlo patřit neúspěšnému vyjednavači nebo někomu, kdo žil v domě. Mohl to být někdo z Doménových přátel.
Ahoj, Doméno. Víš ty co ? Budu tvůj přítel. Nejprve si získám tvou důvěru a pak ji zradím. Přesvědčím tě, abys mi vydal svoje rukojmí a pokojně sešel dolů na ulici, takže tě budeme moci postavit před soud, shledat tě vinným a popravit tě. Tohle ti ovšem neřeknu. Povím ti nějaké chlácholivé lži a přesvědčím tě, že je to pravda. Proč? Protože je to moje práce a jsem v tom dobrý.
A protože mě strašně nudí čekat na smrt a obelhávat blázny, jako jsi ty je jediná legrace, která mi ještě zůstala.
Vyšel po schodech nahoru a přitom se vůbec nesnažil nedělat hluk. Chtěl, aby Doména věděl, že přichází. Kdyby si čaroděj myslel, že se k němu snaží připlížit tajně, mohl by zpanikařit a ublížit té dívce. MacReady zavrtěl hlavou v posměšném nesouhlasu. Dostat dívku ven živou patřilo ke hře a on nerad prohrával. Došel na temně osvětlenou horní chodbu a v duchu se obrnil proti dalším čarodějovým útokům, ale nic se nestalo. Na konci chodby byly dveře, jejichž škvírami ven prosvítalo světlo. Vykročil k nim a dveře se najednou prudce otevřely. V nich stál čaroděj Doména. Jeho čarodějnický háv byl potrhaný a na rukou i rukávech měl skvrny od zasychající krve. Byl vysoký, zoufale hubený a ještě mu ani nebylo třicet. Obličej měl smrtelně bledý, rozpůlený umrlčím šklebem. Oči měl vytřeštěné a strnulé, jako by se násilím snažil nemrkat. Třásl se potlačovanými emocemi, připravený smést všechno, co by ho ohrožovalo. MacReady zůstal stát na místě a povzbudivě se na čaroděje usmál.
„Zůstaň, kde jsi!“ štěkl Doména, hlas chraptivý a hraničící s hysterií. „Ještě krok, a zabiju ji! Udělám to!“
„Já vám věřím,“ odpověděl MacReady a znělo to naprosto upřímně. „Udělám, co řeknete, pane čaroději. Vy tady poroučíte. Jmenuji se John MacReady. Přišel jsem si pohovořit s vámi a se Susan.“
„Přišel jsi, abys mi ji vzal!“
„Ne, jsem tady, jen abych si s vámi promluvil, to je vše. Natropil jste tam dole pěkný zmatek, Doméno. Přišel jsem za vámi, abych vám pomohl se z toho nějak dostat. Dokud s vámi mluvím, všichni nás nechají na pokoji. Prostě mi řekněte, co chcete, a já jim to vyřídím. Nechcete přece zůstat tady, že ne?“
„Ne. Něco příšerného se tady stane.“ Doménův pohled se na chvíli rozostřil a pak mu v očích zaplálo šílené světlo, jako by nemohl snést to, co právě zahlédl. „Musím odsud a Susan půjde se mnou. Zabiju každého, kdo se nás pokusí zastavit!“
„Ano, Doméno. Rozumím. Proto jsem tady. Nechceme žádné další mrtvé. Mohl bych mluvit se Susan? Možná se nám třem podaří vymyslet plán, jak vás oba dostat z města, aniž by byl přitom někdo další zraněn.“
Čaroděj si ho po nebezpečně dlouhý okamžik podezíravě prohlížel, pak ukázal hlavou k otevřeným dveřím za sebou.
„Je tam. Ale žádné triky. Možná ti nedokážu ublížit, ale určitě mohu zabít ji. Zabiju ji, když budu muset, ale nikdo ji ode mne neodvede!“
„Udělám všechno, co řeknete, Doméno. Stačí, když mi povíte, co mám udělat. Vy tady poroučíte.“

Jak se MacReady pomalu blížil k čaroději, nepřestával na něj mluvit tichým, konejšivým hlasem. Na tom, co povídal, doopravdy nezáleželo. Ten člověk už zjevně překročil hranici, kdy byl schopen uvažovat logicky, ale pořád bylo možné ho konejšit, obelhat ho a manipulovat jím. Důležité teď bylo přesvědčit Doménu, že tady rozkazuje on a MacReady jen plní jeho příkazy. Dokud se bude Doména cítit pánem situace, nepoužije svou magii. A pak MacReady vešel do pokoje a další slova mu uvázla v hrdle.
Na stěnách byly cákance krve, která na zemi tvořila velké louže. Tmavé otisky ukazovaly, kudy Doména chodil. Mrtvola mladé ženy stála bez jakékoliv opory ve středu místnosti, hlava jí ochable visela na zlomeném krku. Oči měla otevřené, ale už jimi nic nemohla vidět. Z nosu a z úst jí tekly potůčky krve, která jí zasychala na krku a na prsou. Kolem ní bzučely mouchy. MacReady si pomyslel, jestli umřela předtím, nebo až potom, co Doména přišel o rozum.
Zabiju ji, když budu muset, ale nikdo ji ode mne neodvede.
„To je v pořádku, zlato," řekl Doména mrtvé ženě. „Neboj se. Tohle je John MacReady. Přišel si s námi jen popovídat. Nedovolím mu, aby tě s sebou odvedl. Se mnou jsi v bezpečí."
Mrtvola pomalu vykročila k němu a hlava se jí přitom klátila ze strany na stranu. Zastavila se vedle čaroděje a konejšivě ho jednou rukou objala kolem ramen. MacReady se na oba usmál, ve tváři ten nejnevinnější výraz.
„Ahoj, Susan; těší mě, že se s tebou setkávám. První, co bych teď měl udělat, je ohlásit svým nadřízeným, že jsi živá a v pořádku a že s Doménou zůstáváš ze své vlastní svobodné vůle."
„Samozřejmě, že ano," řekl Doména. „Vždyť se milujeme.
Budeme se brát. A nic nás nerozdělí. Nic..." Jeho hlas se najednou zachvěl a v očích se mu objevil zděšený výraz, jako by se do jeho mysli na okamžik prodrala realita, ale pak se mu na tváři zase rozlil úsměv a láskyplně se přitiskl k mrtvé ženě. „Nedělej si starosti, zlato. Nedovolím, aby ti ublížili."
„Mám něco vyřídit těm venku?" otázal se MacReady klidným hlasem. Odpověď mu mohla hodně prozradit o tom, co se šílenci honí hlavou.
„Ano," odpověděl Doména. „Řekni jim, ať jdou pryč a nechají nás na pokoji. Susan a já chceme odejít. Jestli se nám někdo postaví do cesty, zemře. Řekneš jim to, Johne MacReady?"
„Samozřejmě." MacReady se formálně uklonil. „Můžu teď jít, pane čaroději?"
Doména jej propustil mávnutím ruky a celou svou pozornost upřel na mladou ženu po svém boku. Náhle se místností rozezněla tichá hudba ozývající se zdánlivě odnikud, příjemná lehká melodie, která byla nedávno velice populární. Doména sevřel mrtvou dívku v náručí a začal s ní tančit na melodii písně, která byla kdysi jejich oblíbená.
Zásahová jednotka si našla úkryt před deštěm na sloupové verandě a teď tam stáli stěsnaní do úzkého prostoru. Jestřáb se mračil a netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. Vyčkávání a nečinnost nesnášel. Najednou ho něco napadlo a obrátil se na Winterovou.
„Jestli je MacReady imunní proti jakémukoliv útoku, proč prostě nepopadne dívku a Doménoví neuteče?"
„Kouzlo by ho nenechalo," odpověděla Winterová stručně. „Kdyby začal být agresivní, přestalo by působit. Kdyby si proti Doménoví něco jen zkusil, byl by ve vteřině mrtvý. Jeho úkol je s Doménou mluvit, nic víc. Nedělejte si s tím starosti, kapitáne, ve svém oboru je velice dobrý. Jestli tu dívku někdo může zachránit, pak jedině on."
„Něco se stalo," řekla Rybářka. „Dole na ulici je nějaký shon."
Všichni se obrátili. Z domu asi v polovině ulice vyrazil dav lidí a hnal se přímo k Zásahové jednotce. Někteří se dívali k Doménově domu nebo na mrtvoly, válející se v dešti, ale většinou se soustředili na úprk. V očích měli strnulý výraz a běželi s křečovitým odhodláním zoufalství a strachu.
„Patrně tady uvízli, když Doména začal zabíjet," řekla Winterová. „Zatraceně, to nemohli zůstat, kde byli? Myslí si, že je po všem, jenom proto, že je chvíli klid?"
„Musíš je zastavit," řekl Smršť. „Jestli je Doména uvidí..."
„Nemůžu nic udělat," odpověděla Winterová. „Teď už se nedá vůbec nic dělat."
Stáli na verandě, dívali se jak skupinka lidí utíká a doufali, že se dostanou včas do bezpečí, přestože byl opak pravděpodobnější. Už byli dost blízko, aby Zásahová jednotka slyšela i přes bubnování deště dusot jejich nohou na dlažbě.
„Utíkejte," povzbuzoval je Smršť tiše. „Utíkejte jako o život, sakra."
Skupinu tvořilo sedm mužů a tři ženy. Jestřáb už začínal rozeznávat v dešti jejich obličeje. Na okamžik zapomněl dýchat, jak celou svou myslí pobízel nešťastníky k rychlejšímu běhu. Už byli blízko, do bezpečí jim chybělo jen několik kroků. Pak se muž, který běžel vpředu, náhle zarazil, zatvářil se překvapeně a v příštím okamžiku mu hlava vybuchla krví a rozteklým mozkem. Jeho tělo zavrávoralo a dopadlo na zkrvavenou dlažbu. Žena za ním hlasitě zaječela, ale běžela dál přes jeho mrtvolu. Náhle však její křik utichl a žena vyletěla do vzduchu. Zoufale se chytla za hrdlo, jako by se jí na něm stahovala nějaká neviditelná smyčka. Vytřeštila oči a z úst jí vylezl jazyk. Pak se zase začala řítit k zemi a její pád se každou vteřinou zrychloval. Na dlažbu narazila s nepříjemným zapraštěním tříštěných kostí a její tělo ztratilo lidskou podobu. Ostatní běželi dál.
Další žena prostě zmizela. Na okamžik déšť obtékal její prázdné obrysy, pak se ozvalo mlasknutí, jak vzduch vyplnil prázdný prostor po ní. Dva muži klopýtli a s křikem upadli na dlažbu. Jejich těla se rozpustila a odplavila je dešťová voda, takže z nich nezbylo nic. Jejich ječeni se ozývalo ještě dlouho poté, co zmizeli. Pět zbývajících uprchlíků se náhle zastavilo; čtyři muži a jedna žena promočení deštěm až na kůži. Podívali se jeden na druhého a začali se smát. Stáli tam v dešti, tváře bledé, v očích prázdný výraz a smáli se smíchem šílenců.
Jestřáb udeřil pěstí do jednoho ze sloupů. Rybářka tiše klela. Smršť odvrátil zrak, ale Winterová vše pozorovala s chladným profesionálním zájmem. Barber nespouštěl oči z Doménová domu na konci ulice. Vtom se jeho dveře otevřely a ven vyšel MacReady. Přetáhl si přes hlavu kapuci svého pláště, pak se pomalu vydal k ostatním a cestou opatrně překračoval kaluže krve. Chechtající se skupinu obešel širokým obloukem, ale nezdálo se, že by ho vnímali. Jestřáb se

podíval na Smrště.
„Nemohl jsi je nějak ochránit?“
„Ne,“ odpověděla Winterová. „Nemohl. Doména se o Smršťoví ještě nesmí dozvědět. On je naše eso v rukávu pro případ, že bychom museli celou záležitost vyřešit po zlém. Kolikrát vám to ještě budu muset opakovat, kapitáne Jestřábe? Máme zodpovědnost vůči městu, ne vůči jednotlivým jeho obyvatelům. V porovnání se stovkami, které by Doména mohl zabít, pokud bychom ho nezastavili, není těch několik mrtvých ničím. Měli zůstat, kde byli. V Zásahové jednotce není místo pro sentiment, kapitáne; musíme uvažovat v širších souvislostech.“
„A nevadí, že je mi těch ubožáků líto?“ zeptala se Rybářka ironicky.
„Jistěže ne. Pokud to nenaruší tvou práci.“
Zásahová jednotka sledovala, jak MacReady kráčí deštěm k nim. Přišel na verandu, setřásl ze sebe déšť, pak se podíval na Winterovou a zavrtěl hlavou.
„Jak moc je to zlé?“ zeptala se Winterová.
„Jak jen to je možné. Susan Wallingerová je mrtvá. Doména oživil její mrtvolu a jedná s ní, jako by ještě žila. Je naprosto šílený. Logikou ani sliby s ním nic nezmůžu. Jednání se šílenci nenávidím. Není s nimi žádná legrace. Opravdu jsem věřil, že tu dívku zachráním.“ Podíval se zpátky k Doménově domu. „Parchant!“
„Jaká je současná situace?“ zeptala se Winterová, která jeho špatnou náladu ignorovala.
MacReady si odfrkl a pokrčil rameny. „V tuto chvíli mám dohodnout bezpečný odchod pro Doménu a Susan. Chce opustit město. Ale na to můžete zapomenout. Ve svém současném stavu je příliš nebezpečný, než abychom ho mohli nechat pohybovat se volně, byť jen na cestě do pasti. Mohl by zcela bezdůvodné zabít prakticky kohokoliv. Ve svém šílenství dosáhl moci, o jaké se mu normálně ani nesnilo. Dokud ho máme tady pod kontrolou, přece jen jsou škody, které může způsobit, alespoň trochu omezené.“
„Takže ho musíme dostat tady,“ prohlásil Barber, který poprvé za celou dobu projevil zájem o věc. „Dobře. Čaroděje jsem nezabil, ani nepamatuju.“
Smršť se na něj podíval úkosem, ale neřekl nic. Jestřáb si hlasitě odkašlal a zjednal si tak pozornost ostatních.
„Myslím, že se příliš nespletu, když řeknu, že čas pro vyjednávání už skončil. Podle toho, co jsem slyšel, má už Doména obě svoje vesla spolehlivě nad vodou. Tak co říkají předpisy, Winterová? Máme tam pod Smršťovou ochranou vtrhnout a zabít ho?“
„Ne tak docela,“ odpověděla Winterová. „Vy a Rybářka půjdete předem a budete dělat tolik rámusu, kolik dovedete, abyste odlákali jeho pozornost, zatímco Barber se připlíží zezadu a sejme ho. Připouštím, že to není zrovna sportovní, ale v tomhle případě nemíním nic riskovat. Než byste ho dostali férovým způsobem, natropil by spoustu škod. Takže bych prosila, žádné hrdinské činy. Pokud tohle pokazíte, nebudete jediní, kdo za to zaplatí.“
„Tak moment,“ namítla Rybářka zamračeně. „Co se může pokazit? Myslela jsem, že nás Smršť proti Doménově magii ochrání.“
„Ochráním vás před přímým magickým útokem,“ řekl Smršť rychle, „ale Doména je velice všestranný čaroděj. Docela určitě oživí těla svých obětí a použije je na svou ochranu. Může oživit i fyzickou podstatu domu samotného. Nemohu vás dostatečně chránit před vším současně.“
„Klídek,“ řekla Rybářka. „My se o sebe umíme postarat.“
„Tím jsem si jistá,“ odpověděla Winterová. „Koneckonců, jste přece ti slavní Jestřáb a Rybářka, že? Pokud jste tak dobří jako vaše pověst, bude to pro vás procházka parkem.“
Jestřáb se chladně usmál. „Nejsme tak dobří jako naše pověst. Jsme ještě lepší.“
„Teď budete mít příležitost to dokázat.“
Rybářka šlehla po Winterové pohledem a rukou se dotkla jílce meče. Jestřáb vytáhl sekeru. Barber ztuhl a pak se přitočil blíž k Winterové. Na přeplněné verandě najednou zavládla velice napjatá atmosféra. Jestřáb se na Winterovou mrazivě usmál a podíval se na Barbera.
„Nepředpokládám, že by ti zbyl nějaký zažehovač?“
„Je mi líto. Byly to pokusné prototypy a všechny jsem je použil v Pekelném křídle.“
„Máme něco podobného, co by se dalo použít?“
Barber pokrčil rameny. „Nic, co byste se naučili používat dost rychle, a jak řekla Winterová, jsme v časové tísni. Běžte prostě dovnitř a dělejte co umíte, sekejte do všeho, co se bude hýbat. Já budu nablízku i když mě neuvidíte. Raději pojďme, než se Doména dovtípí, že to, na co čeká, nedostane.“
Jestřáb přikývl, přetáhl si přes hlavu kapuci a vyšel do deště. Rybářka šlehla naposledy pohledem po Winterové a spěchala za ním. Hlasitě si odfrkla.
„Procházka parkem,“ zavrčela k Jestřábovi. „Myslíš, že byla někdy v poslední době v městském parku?“
Kráčeli bok po boku středem ulice a ani se nepokoušeli skrývat. Doména jistě věděl, že přicházejí. Vyhnuli se smějícím se šílencům, kterým stékaly po obličeji potůčky deště jako slzy. Opatrně překračovali mrtvá těla a Jestřáb přitom třímal sekeru tak křečovité, až mu klouby prstů zbělely. Neustále se rozhlížel, ale nezahlédl sebemenší známku pohybu a bubnování deště překrylo všechny ostatní zvuky. O případném útoku by se patrně dozvěděli až v okamžiku, kdy by se na ně útočníci vrhli.
Jestřáb s Rybářkou urazili už polovinu vzdálenosti k domu, když tu se nebe nad nimi otevřelo. Z oblohy sjel blesk a oslepil je svou oslnivou září. V dláždění ulice se otevřela hluboká trhlina, ale žádnému z kapitánů blesk nijak neublížil. Jestřábovi však toto varování stačilo, aby se k domu rozběhl tryskem, a Rybářka ho těsně následovala. Smršťová magie je ochraňovala stejně jako MacReadyho jeho kouzlo, ale Jestřáb neměl v úmyslu zkoušet, nakolik je tato ochrana spolehlivá. Doménův dům se tyčil nad nimi a v jeho oknech zářila podivná světla. Jestřáb rozkopl přední dveře a skočil dovnitř pravé ve chvíli, kdy do ulice sjel další blesk. Když byla vevnitř i Rybářka, Jestřáb dveře prudce přibouchl a

opřel se o ně zády.
Chvíli stáli mlčky vedle sebe, snažili se popadnout dech a rozhlíželi se šerou předsíní. Pak Jestřáb ukázal hlavou směrem ke schodišti a Rybářka přikývla. Vykročili pomalu, bedlivě si prověřovali každičké místo, kam položili nohu, a neustále pátrali po pastech a pohybech ve stínech. Dostali se sotva do poloviny cesty, když se dveře za nimi rázně otevřely. Oba kapitáni se prudce otočili, zbraně připravené v rukou. Ve dveřích stála mrtvola muže, po obličeji jí stékal déšť a upírala na ně nehybné oči.
Jestřáb se rozběhl zpátky a vrhl se na nebožtíka. Jeho sekera se mihla vzduchem a zasekla se mrtvole do hrudníku. Mrtvola pod silou úderu zavrávorala, ale nespadla. Rukama jako pařáty se natáhla po Jestřábovi a její bezbarvé rty se zkřivily v děsivé parodii na úsměv. Jestřáb vytrhl sekeru z mrtvého masa, uskočil a znovu se rozmáchl sekerou; tentokrát mířil na bok. Úder srazil mrtvolu na podlahu a Jestřáb se nad ní rychle sklonil. Botou jí přišlápl hrudník a trhnutím vyrval svou sekeru z rány. Mrtvý muž sekl rukou po jeho kotníku a jeho bledé prsty se kolem něj sevřely jako svěrák. Jestřáb zavyl bolestí a znovu se rozmáchl sekerou. Těžká hlavice projela hrdlem mrtvoly jako máslem a zarazila se až o dlaždice pod ním. Stisk na Jestřábové kotníku ještě zesílil a Jestřáb měl co dělat, aby se hlasitě nerozkřičel. Použil sekeru jako páku a doslova jí utrhl mrtvole hlavu. Zatímco se kutálela po dláždění, její ústa se bezhlesně otevírala a zase zavírala. Stisk na Jestřábově kotníku však nepovoloval a mrtvé tělo na zemi se už zase pokoušelo vstát.
Rybářka přiskočila, její meč projel zápěstím mrtvoly a oddělil ruku, která svírala Jestřábův kotník. Jestřáb odskákal pozpátku po jedné noze do bezpečí, kde se s Rybářčinou pomocí umrlcovy ruky konečně zbavil. Bezhlavé tělo se mezitím zvedlo na kolena. Rybářka ho rychle oběhla a přeťala mu svaly na obou nohou. Z deště se začaly vynořovat další temné stíny, které s vytřeštěnýma očima a napřaženýma rukama vrávoraly přímo k oběma kapitánům.
Jestřáb tiše zaklel a vrhl se ke dveřím. Rybářka se podívala po blížících se umrlcích a rychle ho následovala. Společně dveře přirazili a zasunuli závory. Byly tam jen dvě a ani jedna z nich nevypadala zvlášť pevně. Jestřáb se rychle rozhlédl.
„Zajímalo by mě, jestli má tenhle dům zadní dveře.“
Rybářka pozvedla obočí. „Chceš navrhnout, že bychom se k nim měli co nejrychleji rozběhnout?“
„Něco takového mě napadlo. Tahle situace se mi vůbec nelíbí, a už vůbec se mi nelíbí poměr sil.“
„Když utečeme, příliš dobrý dojem na Zásahovou jednotku neuděláme.“
„Ještě horší dojem uděláme, když se necháme zabít.“ Jestřáb se zamračil. „Ale máš pravdu. Utéct nemůžeme. Musíme zaměstnat Doménovu pozornost, dokud ho Barber nedostane. Jinak ten bláznivý čaroděj bude vraždit dál.“
„Jaký máš plán?“ otázala se Rybářka. „Zůstat tady a snažit se zadržet armádu umrlců, dokud se Barber nepostará o zbytek?“
„K čertu s tím,“ zaklel Jestřáb. „Těch umrláků je příliš mnoho, a jestli jsou všichni tak natvrdlí jako ten první, nebude vůbec jednoduché je zastavit. Stačí, aby měl štěstí jeden z nich, a s námi je konec. Nejspíš jim ani nezabráníme, aby se dostali do domu. Tyhle dveře nedokážou vzdorovat soustředěnému útoku ani pět minut. Mám lepší nápad. Vyběhneme po schodech nahoru, najdeme Doménu a rozsekáme ho na kusy. To by mělo jeho pozornost zaměstnat spolehlivě.“
„Mně se to docela líbí,“ odpověděla Rybářka. „Za předpokladu, že Smršťová ochrana odolá přímému útoku čaroděje.“
„Budeš se raději rvát s mrtvolami?“
„Dobrý argument,“ připustila Rybářka. „Jdeme.“
Bezhlavé tělo se k nim klátivě přibelhalo a slepě po nich natahovalo ruce. Jestřáb a Rybářka se rozdělili a zaútočili na ně ze dvou stran. Jestřáb zaťal sekeru umrlci do žeber a odhodil ho proti zdi. Rybářčin meč se mihl vzduchem, projel levou nohou umrlce a ten klesl na kolena. Jestřáb z něho vytrhl svou sekeru a rozmáchl se oběma rukama. Sekera uťala pravou nohu mrtvoly těsně pod kolenem a umrlec se bezmocně svalil na podlahu. Trhnutím hlavy ukázal Jestřáb ke schodišti a Rybářka rychle přikývla. Jestřáb odkopl bezhlavé tělo stranou a s Rybářkou v patách se rozběhl ke schodům. Náhle se ozvaly dunivé rány a přední dveře se otřásly v zárubních, jak do nich začaly bušit pěsti dalších mrtvol. Někde nedaleko se vysypalo sklo z okna. Oba kapitáni běželi po schodech jako o život a ani je nenapadlo se ohlížet.
Barber beze spěchu prošel deštivou ulicí a ani živí ani mrtví ho nezahlédli. Meč měl připravený, avšak nečekal, že jej brzy použije. Nikdo nevěděl, že tam je, a nikdo se to ani nedozví, dokud ho nevrazí Doménovi mezi lopatky a neukončí tak celý ten nesmysl. Stejně jako tolik jiných akcí Zásahové jednotky to zase skončí jeho mečem. Smršť mohl čarovat, MacReady mluvit a Winterová vymýšlet strategické kličky, ale nakonec vždycky všechno záviselo na jeho meči. Proto s nimi zůstával. Potřeboval zabíjet, stejně jako oni potřebovali, aby je jiných zabijáků zbavoval.
Ne že by se mu zabíjení líbilo; smrt a utrpení mu nepřinášely žádnou radost. Bylo to jednoduše tak, že byl příliš dobrý v tom, co dělal, a nacházel uspokojení v plnění úkolů tak nesnadných a nebezpečných, že by se jich nikdo jiný tak úspěšně jako on nezhostil. Nezajímalo ho, koho zabíjí; stěží si pamatoval jejich obličeje, natožpak jména. Ani se nestaral, co provedli; jejich rozličné zločiny mu byly lhostejné. Jediné, na čem mu záleželo, byla příležitost k zabíjení; zabíjení se stylem a zručností, jaké nebyl nikdo jiný schopen.
A město mu za to ještě platilo.
Prošel ulicí, neviděn a neslyšen, obešel Doménův dům a jal se hledat zadní vchod. Dveře zprvu nešly otevřít, ale stačilo, aby se do nich opřel ramenem, a povolily. Vešel do šera, ostražitý avšak nikoliv nervózní, a zase za sebou dveře zavřel. Neočekával žádné problémy. Když pracoval, nikdo ho nemohl zaslechnout, pokud sám nechtěl. Pro zabijáka to byl neocenitelný talent.
Doména vůbec nebude vědět, co ho udeřilo.
Jestřáb s Rybářkou se dostali teprve do poloviny schodiště, když se dveře dole pod náporem mrtvých rozletěly. Jestřáb běžel dál, oči upřené na horní chodbu, a Rybářka se držela jen krůček za nim. Pojednou se pod nimi schody zhouply jako lod na moři a oba kapitáni ztratili rovnováhu. Ve stěně kolem nich se vytvořila zubatá ústa a oči. Dřevěné

obloženi bublalo a kouřilo. Jestřáb se přesunul do středu schodiště, dál od všech příšerných projevů, a krátce se ohlédl přes rameno. První mrtvoly už dosáhly paty schodiště. Dolní chodba jich byla plná a další se vynořovaly z deště venku, který přes svou prudkost nedokázal smyt všechnu krev z jejich ran. Jejich prázdné oči se upíraly na ně dva. Schody se znovu zhouply a Jestřáb reflexivně sáhl po zábradlí. To se mu zazmítalo pod rukama jako velký červ; studené, slizké a znatelně článkované. Jestřáb zaklel a odtáhl ruku, pak se znovu rozběhl ze všech sil nahoru. Uslyšel Rybářčin výkřik, a když se ohlédl přes rameno, uviděl, jak se jeho žena snaží vyprostit nohu, která jí uvízla v jednom stupni, jenž se zjevně proměnil v bezedný močál. Sekla do schodu mečem, ale jeho ostří jen hladce projelo hustým bahnem a ani se nezpomalilo. Jestřáb ji popadl za ruku a trhl jí směrem k sobě; Rybářčina noha se s odporným mlaskavým zvukem uvolnila. V příštím okamžiku už oba byli na horní chodbě a hnali se ke dveřím, které jim MacReady označil.
Ze stěn stékala proudem krev a ve vzduchu se převalovala špinavě žlutá mlha, horká a žíravá. V podlaze pod jejich nohama se objevily zející díry vedoucí někam do nekonečna. Jestřáb a Rybářka mezi nimi probíhali, aniž zpomalili. Za nimi se ze stínů začalo formovat něco obrovského. Vzduch byl najednou hustý puchem rozkládajícího se masa a čerstvě prolité krve a něco se v očekávání zahihňalo. Jestřáb rozkopl Doménový dveře a oba kapitáni vběhli do místnosti. Jestřáb dveře za sebou opět přirazil.
Uvnitř vládl klid a mír, malá místnost vypadala skoro útulně. Na okamžik jim připadala takřka jako útočiště před šílenstvím zuřícím po celém domě - pak si ale Jestřáb všiml krve rozstříkané po stěnách a podlaze stejně jako mrtvé ženy, stojící vedle sedícího čaroděje a opírající se jednou rukou o jeho rameno. Jestřáb zachytil Doménův pohled a pochopil, že skutečné šílenství přebývá s ním v této místnosti, držené na uzdě jen Smršťovými ochranami. Venku na chodbě duněly těžké kroky, které se stále přibližovaly. Rybářka se ohlédla přes rameno.
„Vzdej to, Doméno," zachrčela.
„Nebo co? Skutečně si myslíte, že můžete udělat něco, čeho bych se zalekl?" Doména se zasmál stejným způsobem, jako to Jestřáb viděl u kráčejících mrtvol dole. „Tohle je můj dům a já vás tady nechci. Přišli jste mi vzít mou Susan."
„Tak proto všechno zůstalo za dveřmi a tady je klid," řekl Jestřáb rychle. „Kdyby nás sem pronásledovali, mohli by ublížit Susan. Je to tak?"
Doména váhavě přikývl a v příštím okamžiku kroky venku utichly. Ozvalo se miniaturní zahřmění, jak vzduch zaplnil prostor, kde ještě před chvílí bylo něco obrovského. Čaroděj se zaklonil v křesle, jako by to byl trůn, a zadíval se na Jestřába a Rybářku.
„Myslel jsem, že jsem dal jasně najevo, že si nepřeji být rušen. Kolik lidí ještě musím zabít, abyste nás nechali na pokoji?"
„Nechceme, abys někoho zabíjel," odpověděl Jestřáb. „Proto jsme tady."
Doména mávl rukou, jako by je nachytal při zjevné lži. „Já vím, proč jste tady. Možná, že kdybych vás proměnil v něco zábavného a poslal vás zpátky, pochopili by, že si nedělám legraci."
„Nemůžeš nám ublížit," namítla Rybářka. „Jsme pod ochranou."
Doména se na ni pátravě podíval a pak se obrátil na Jestřába. „To tedy jste. A je to velice důmyslná ochrana. Mohl bych ji prolomit, ale stálo by mě to příliš mnoho sil Něco si musím nechat, abych mohl chránit Susan. Takže pokud nebudete tak hloupí, abyste mě napadli sami, prostě počkám, až vás dostanou věci, které jsem na vás přivolal." Náhle se zamračil. „Měl jsem vědět, že s městem se po dobrém nedohodnu. Za tohle je potrestám. Proměním tohle město v noční můru, na kterou nikdo jen tak nezapomene."
Stíny v rohu pokoje zhoustly. V místnosti byla náhle cítit přítomnost něčeho obrovského, co strašlivou silou tlačilo na stěny reality. Na pozadí toho Jestřáb slyšel zvuk kroků mrtvých, kteří se blížili po schodech. Mrtvá žena, která stála vedle Doménová křesla, se prázdné usmívala jako paní domu připravující se přivítat hosty. Jestřáb a Rybářka se na sebe zoufale podívali, ale ani jeden z nich neměl odpověď vepsanou do tváře.
Přítomnost ve stínech byla omračující a mrtví už se blížili ke dveřím.
„Žádný strach, Susan," chlácholil Doména mrtvou dívku. „Brzy bude po všem a pak budeme spolu navždy. Nikdo tě ode mne neodvede."
Náhle se dveře bezhlučně otevřely a do místnosti vklouzl Barber s taseným mečem v ruce. Jestřáb s Rybářkou se rychle podívali jinam, aby na něj neupozornili Doménu. O Barberově mimořádném nadání byli informováni, ale stále se jim nechtělo věřit, že by ho Doména neviděl. Barber pomalu kráčel místností a nenadělal přitom víc hluku než ten nejjemnější vánek. Jestřáb se přistihl, že zadržuje dech. Čaroděj se bezstarostně usmíval na svou mrtvou milenku. Barber se přikradl až k němu a pozvedl zbraň. A vtom Doména zvedl levou ruku. Z jeho vztyčeného ukazováčku vyšlehl blesk a Barber strnul na místě. Doména se beze spěchu otočil a s úsměvem se na něj podíval.
„Vážně sis myslel, že se můžeš vloupat do mého domu, aniž bych se o tom dozvěděl? Já mám moc, vrahu, moc, o jaké se ti nesnilo ani v těch nejstrašnějších snech, a to na prosté kouzlo, které tě chrání, bohatě stačí. Věděl jsem, že se město o něco takového pokusí. Chtějí mi vzít mou lásku. To nedovolím. Raději celé tohle prohnilé město zničím!"
Prudce mávl rukou a Barber proletěl místností, kde narazil na protější zeď. Napůl omráčený se svezl k zemi, ale nějak se mu přitom podařilo nepustit meč. Venku na chodbě zaduněly kroky a Doména se široce usmál, jak do místnosti vtrhly oživlé mrtvoly. Rybářka napřáhla meč a zaútočila na ně. Jestřáb zvedl sekeru a vší silou ji hodil. Sekera proletěla vzduchem a zasekla se do Susaniny lebky. Síla úderu odmrštila mrtvou ženu pozpátku, pak začala neohrabaně klopýtat dokola v nepravidelných kruzích. Doména zaječel, vyskočil z křesla a popadl ji za ruku. Zavyl hrůzou a zoufalstvím a mrtvá dívka, kterou přestala čarodějova mysl udržovat ve falešném zdání života, se zhroutila k zemi. Doména klesl na kolena vedle ní a dal se do pláče. Umrlci u dveří se sesypali na podlahu, kde zůstali ležet bez hnutí, a přítomnost rostoucí v koutě se rozplynula. V místnosti jako by bylo náhle o poznání světleji a stíny teď byly zase jen obyčejné stíny. Jediný zvuk, který se ozýval, bylo úzkostné vzlykání mladíka se zlomeným srdcem, který oplakával svou

ztracenou lásku.
Rybářka spustila ruku s mečem a kývla na Jestřába. „Dobrý nápad. Ani on nemohl věřit, že je ještě živá, když má mezi očima zaraženou tvou sekeru."
„Přesné tak. Už není nebezpečný. Chudák. Ale řekl bych, že bychom sem raději měli co nejdříve dostat Smrště, jen tak, pro jistotu." Pomalu potřásl hlavou. „Takový masakr. Tolik mrtvých, a pro jedinou lásku."
„Já jsem živý - díky vám dvěma," ozval se Barber a s jistými potížemi vstal.
Jestřáb se otočil a zašklebil se na něj. „Příště se snaž nedělat tolik hluku."
Barber se nezmohl na odpověď.
Žebráci seděli namačkaní kolem hlavní brány Domu vítězů, v deseti nebo dvanácti řadách za sebou. Byli to lidé nejrůznějšího věku, od dětí až po starce, a na sobě měli jen cáry, aby vystavili na obdiv svoje četné nemoci a znetvoření. Někteří byli zjevně na pokraji smrti hladem, pouhé kostry obalené kůží, zatímco jiným chyběly nohy, ruce nebo oči. Déšť stékal po jejich holých hlavách, ale oni si toho nevšímali. To byla ta nejmenší z jejich strastí. Někteří nosili pozůstatky vojenských uniforem s vybledlými stužkami za jednotlivá tažení. Ti se hrdě drželi stranou od ostatních. Když budou mít štěstí, brzy se své pýchy zbaví. Žebrákům jen činí život ještě těžším.
Žebráci se choulili k sobě jednak ze společenských důvodů a jednak kvůli ochraně, oči neustále upřené na hlavní bránu. Trpělivě čekali, jestli jí někdo projde dovnitř nebo ven. Čestná garda zajištěná Bratrstvem oceli na ochranu králů se dívala skrz žebráky a kompletně je ignorovala. Dokud se drželi v uctivé vzdálenosti, hrozbu pro bezpečnost domu nepředstavovali, a proto je nezajímali. Žebráci seděli v dešti natěsnaní jeden vedle druhého, hlavy sklopené - a mezi nimi seděl Wulf Saxon.
Ostražitě sledoval hlavní bránu zpod přivřených víček. Seděl tu už skoro dvě hodiny a třásl se chladem a vlhkem, ale za tu dobu si dokázal udělat docela dobrou představu o fungování bezpečnostního systému. Čestná garda byla všude, hlídali všechny vchody, a než kohokoliv pustili dovnitř, důkladně si prohlédli jeho dokumenty. Dávali si načas a nenechali se přinutit ke spěchu bez ohledu na to, jak domněle důležitý nebo zjevně aristokratický ten který žadatel o vstup byl. Bratrstvo oceli vycvičilo svoje lidi dobře. Saxon se zamračil a beze spěchu přemítal nad problémem. Kolem domu byly i magické ochrany, což znamenalo, že úspěšní žadatelé museli být vybaveni nějakým zaklínadlem, které jim dovolilo projít a nespustit při tom poplach. Musel si ho opatřit. Až zjistí, jak se dostane dovnitř.
Přitiskl si kolena k hrudi a s náležitou žebráckou lhostejností ignoroval déšť, který mu stékal po obličeji. Ve své dřívější kariéře podvodníka (tedy předtím, než se stal politikem - i když se našli i takoví, kteří prohlašovali, že tím ve hře zvané život jen vyměnil menší jeviště za větší) zakusil horší nepohodlí. Usmál se a prsty si bezděčně přejel po nohavici kalhot, pod níž měl ukryté dlouhé kožené pouzdro připevněné k holeni. Pytlovité kalhoty je úplně zakrývaly, ale rád se tu a tam ujistil, že je stále ještě má. Pomáhalo to živit jeho zlost. Obsah pouzdra se měl stát nástrojem pomsty proti oběma králům. Bude to první z mnoha útoků proti nemilosrdným a zkorumpovaným představitelům moci, kteří proměnili Haven v peklo a udržovali ho v tomhle stavu, protože to vyhovovalo jejich cílům. Zasáhne je co nejcitelněji a tolikrát, kolikrát to jen bude možné, tak dlouho, až je přinutí začít se skutečnou reformou ze strachu, co udělá příště.
Saxon soustředil svou pozornost zpátky k nejakutnějšímu problému, a ač nerad, zamítl frontální útok. Bez ohledu na to, jak dobrý byl jeho převlek nebo jak pádné budou jeho argumenty, stráží bylo u hlavní brány příliš mnoho a existovalo mnoho možností, jak by se jeho plán mohl zvrtnout. Nemluvě ani o četných svědcích. Jakékoliv škody napáchané na veřejnosti by zničily jeho reputaci dříve, než by si ji měl šanci vybudovat. A navíc tu pořád zůstával problém ochranných kouzel. Bez správného zaklínadla by se nedostal nikam. Saxon pokrčil rameny. Osud mu buď bude přát, nebo ne. Pokud to bylo možné, dával přednost jednoduchým plánům, hlavně proto, že mu poskytovaly více prostoru pro improvizace, pokud došlo k náhlé změně okolností. Když ovšem chtěl, dokázal být stejné lstivý a intrikářský jako kdokoliv jiný. Měl na to tvůrčí povahu a tu a tam i dobrý úsudek.
Vstal a prodral se davem žebráků, hlavu pečlivě svěšenou, celý jeho postoj vyjadřoval absolutní poníženost. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Žebráci měli tu vlastnost, že pokud se člověku právě neplazili pod nohama, byli neviditelní.
Saxon zamířil do nejbližší postranní uličky, chvíli naslouchal, aby se ujistil, že je sám, a pak si zhluboka oddechl. Všechno to hrbení a věšení hlavy nedělalo jeho zádům dobře. Rychle přistoupil k nejbližšímu okapu a vyšplhal po něm na střechu. Okapová roura pod jeho váhou hrozivě praskala, ale on věděl, že vydrží. Prověřil si ji už dříve, jen tak pro jistotu. Jediným lehkým pohybem se vytáhl přes oplechování na šikmou střechu, tak hbitě, že ani nevyrušil holuby, kteří tam hřadovali. Tiše přeběhl po mokrých břidlicových taškách na opačný konec střechy a přeskočil na střechu sousedního domu. Vzdálenost mezi domy byla nanejvýš několik stop a on se nedíval dolů. Hloubka případného pádu by jej zbytečně znervózňovala; raději ji nechtěl znát. Stejným způsobem se dostal přes další dvě střechy a nakonec se přikrčil na okraji poslední, jako podivný chrlič v nepolevujícím dešti. Od Domu vítězů ho dělila už jen úzká ulička. Zeď kolem pozemků se vyzývavě vypínala proti němu: deset stop solidního kamene, nahoře kované hroty a střepiny skla.
Do uličky vedla jediná úzká branka, vchod pro dodavatele, který střežili dva mlčenliví gardisté. Oba měli kroužkové košile a dlouhé, nebezpečně vyhlížející meče u pasu. Saxon si branky všiml už při první obhlídce a poznamenal si ji do paměti jako poslední možnost. Dodavatelé chodili do Domu vítězů už od rána, přinášeli na poslední chvíli objednané zboží pro vzácné hosty a jejich doprovod. Právě teď stál na konci uličky cukrářský vůz a nepřetržitý proud bíle oděných mužů nosil kolem ozbrojenců pečlivě přikryté podnosy. Skvělé. Majitel cukrářství se vůbec nedivil, když mu Saxon v nanejvýš impozantní lokajské livreji přinesl nečekanou objednávku. Přirozeně pomohlo, že objednávka byla napsána na papíře Domu vítězů s rytou hlavičkou. Saxon věřil, že ho napodobil správně.
Teď byl rád, že ho před lety napadlo uschovat všechny padělatelské potřeby. Tehdy nic takového nepředvídal. Jenom nechtěl, aby je někdo našel a obvinil ho, když teď byl ctihodný radní...
A nedokázal se přinutit se jich prostě zbavit.

Tiše se přehoupl přes okraj střechy a rychle slezl po nouzovém žebříku. Pak zůstal stát bez hnutí ve stínu a trpělivě čekal na příhodný okamžik. Z postranní brány vyšel bíle oděný cukrářský přírucí s rukama v kapsách a beze spěchu kráčel k vozu na konci uličky. Jakmile se přiblížil k místu, kde Saxon číhal, vynořil se ze stínu pár silných rukou, které ho strhly dovnitř.
O několik okamžiků později vyšel ze stínu Saxon v bílém plášti a zamířil k cukrářskému vozu. Plášť na něm visel jako menší stan, ale nebyl v pozici, kdy by si mohl vybírat. Škoda. U vozíku mu jiný cukrářský pomocník podal zakrytý tác a Saxon si jej opřel o rameno, jako to viděl u ostatních. Obličej přitom držel odvrácený, ale cukrářský pomocník byl stejně tak zaměstnán, že se na něj ani nepodíval.
„Hni sebou," zavrčel na Saxona s pohledem ponořeným do jakéhosi seznamu. „Máme zpoždění, a jestli si mé šéf podá, že jsme se vrátili později, můžeš si být jistý, že já si podám zase tebe. Nemysli si, že jsem neviděl, jak jsi zevloval kolem nouzového žebříku. Zkus to ještě jednou, a máš padáka. No tak, nestůj tady; hejbni zadkem! A jestli ty cukrovinky vysypeš, půjde to z tvého platu, ne z mého!"
Saxon něco neurčitého zabručel a zamířil k brance. Gardisté se na něj ani nepodívali, stačil jim jeho bílý plášť. Saxon pečlivě zvolil tempo chůze, ani příliš rychlé, ani ne pomalé, a šel s hlavou sklopenou, jako by se chránil před deštěm. Jak se blížil k bráně, jeden z gardistů zpozorněl a Saxon měl rázem srdce až v krku.
„Drž se cestičky," křikl na něj ozbrojenec znuděným hlasem, jako by to říkal už tisíckrát a věděl, že to dnes bude muset ještě tisíckrát zopakovat. „Když se budeš držet cesty, nespustí se poplašné zaklínadlo. Pokud by se náhodou spustilo, zůstaň, kde jsi, dokud pro tebe někdo nepřijde." Saxon znovu zavrčel a prošel mezi oběma gardisty. Neustále čekal, že jej někdo na poslední chvíli zadrží nebo udělá poplach, ale nic se nestalo. Rychle se vydal po štěrkové cestičce a přitom natahoval nohy, jak jen to šlo. Cestička jej dovedla skrz otevřené prostranství ke dveřím v zadní stěně domu. Následoval ostatní muže v bílých pláštích do kuchyně, stejně jako oni tam odložil podnos a pak se opřel o stěnu, aby si z obličeje setřel déšť. Přitom si bedlivě prohlížel své okolí. Kuchyň byla větší než interiéry většiny domů, které znal. Kam se podíval, všude byla kamna a grily. Uprostřed stál velký stůl a na něm bylo dost jídla, aby se z něj uživila středně velká armáda. Vzduch byl hustý párou a nejrůznějšími kuchyňskými pachy a menší pluk kuchtíků pobíhal neustále sem a tam pod velením tří starších kuchařů. O stěnu u dveřích na opačné straně se opíral jediný gardista, který okusoval vepřové žebírko a klábosil přitom se služkou. Saxon se usmál. Jako by si to sám naplánoval. Namířil si to rovnou k ozbrojenci a jistota a sebevědomí z něj jen sálaly, jako by spěchal s nějakým důležitým posláním. Sehrál to tak věrohodně, že mu všichni pohotově uskakovali z cesty. Před gardistou se zastavil a odkašlal si. Muž se na něj podíval.

„Ano? Chceš něco?"
„Tam," řekl Saxon. „Raději by ses měl jít na něco podívat."
Otevřel dveře za strážným, prošel jimi a zdvořile je podržel. Gardista pokrčil rameny a usmál se na služtičku: „Nikam nechoď, malička. Hned jsem zase zpátky. A nebav se s cizími chlapy. To je moje práce." Vešel do chodby a Saxon za ním dveře zase zavřel. Ozbrojenec se na něj zamračil. „Doufám, že je to něco důležitého."
„Samozřejmě," odpovědél Saxon. „Ani si nedovedeš představit, jak." Rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo nepozoruje, a pak vrazil gardistovi koleno do rozkroku. Ten vypoulil oči a prohnul se v pase. Přitom se pokusil vykřiknout, ale nešlo to. Saxon na něj nasadil prosté, ale velice účinné škrcení a o několik okamžiků později se bezvědomý gardista sesul k zemi. Bylo dobré vědět, že ještě nevyšel ze cviku, pomyslel si Saxon. Tělo odtáhl k jednomu z příborníků a otevřel dvířka. Od této chvíle hrál o čas. Kdykoliv mohl někdo vejít dovnitř. Příborník byl naštěstí dost velký, aby se do něj vešli oba, a Saxon rychle vyměnil svůj bílý plášť a žebrácké hadry za uniformu příslušníka čestné gardy a jeho kroužkovou košili. Pootevřená dvířka mu zajistila dostatek světla. Košile ho sice škrtila na všech nejnepohodlnějších místech, ale s tím se nedalo nic dělat. Nenávistně nakopl gardistu za to, že nemá správnou velikost, a pak si připjal jeho meč. Krátce zatoužil po zrcadle, pak příborník zase otevřel a vyšel na chodbu. Kolemjdoucí sluha se zastavil a vytřeštil na Saxona oči.
„Promiňte... patrně je to hloupá otázka, ale co jste dělal v příborníku?"
„Bezpečnostní opatření," zavrčel Saxon temně a zavřel dveře. „Opatrnosti není nikdy nazbyt."
Střetl se se sluhovým pohledem bez jediného mrknutí a sluha se nakonec rozhodl, že raději bude pokračovat v tom, co dělal, a nebude klást další hloupé otázky. Saxon se za ním zašklebil. Tohle byl důkaz, že lidé uvěří prakticky všemu, jestliže jim to řeknete dostatečně rozhodným hlasem. Prsty pohladil kostěný medailonek, která našel u gardisty a který mu teď visel na krku. Tohle byl nejspíš ten amulet, který chránil personál před zdejšími ochrannými zaklínadly. S ním mohl jít, kam si přál. Samozřejmě, pokud to ale amulet nebyl, nebo sloužil k nějakému jinému účelu, brzy to zjistí. Pokrčil rameny. Ať se stane cokoliv, něco si vymyslí. Vždycky si něco vymyslel.
Volnou chůzí prošel domem, jako by k němu patřil, a kývnutím zdravil lidi, které míjel. Mechanicky mu pozdravy opětovali, protože viděli pouze jeho uniformu a předpokládali, že má dobrý důvod být tam, kde je. Saxon se v duchu usmíval a nenápadně studoval svoje okolí. Všude viděl přepych, tlusté koberce, starožitný nábytek, obrazy a tapisérie pokrývající stěny. A tolik místa. Vzpomněl si na jedinou místnůstku, ve které nyní bydlela jeho sestra, a znovu v něm vzplál hněv.
Musel najít oba krále. Musel je vidět, prohlédnout si jejich obličeje, podívat se jim zblízka do očí. Chtěl vědět, koho se chystá zničit. Pomstít se lidem bez tváře, spíše titulům a postavením než živým osobám, nepřinášelo žádné uspokojení. Chtěl, aby jeho akt pomsty byl naprosto osobní. Prošel chodbou a vstoupil do síně s vysokým stropem. Sluhové tu pobíhali sem a zase tam, zařizujíce tisícero věcí. Nemohl tam jen tak stát a civět. Když jsi na pochybách, pomyslel jsi, jednej přímo. Odhodlaně se postavil před spěchajícího lokaje a předvedl mu svůj zamračený obličej. „Ty, kde jsou králové?"
„Čtvrté patro, hlavní salon, pane. Tam alespoň byli poslední dvě hodiny."

V lokajově hlase zazněl víc než jen náznak drzosti a Saxon se zakabonil ještě o stupínek víc. „Jak můžeš vědět, že nejsem špion teroristů? To běžné dáváš tak důležité informace každému, kdo se tě na to zeptá? Vzpamatuj se, člověče! A buď trochu ostražitý. Nepřítel může být kdekoliv.“
Pak Saxon zamířil ke schodišti a nechal vyděšeného a naprosto zmateného lokaje stát na místě. Prodral se spěchajícím davem a kývnutím pozdravil ozbrojenou hlídku, kterou potkal. Už byl skoro na schodech, když se přímo před ním náhle objevil důstojník gardy. Saxonovi nezbývalo než se zastavit nebo do něj narazit. Důstojník jej probodl přísným pohledem a Saxon si na poslední chvíli uvědomil, že čeká, až mu zasalutuje.
„Jak si to, k čertu, představujete, objevit se takhle ve službě? Uniformu máte neupravenou, vaše kroužková košile vypadá, jako by byla vyrobená na hrbatého trpaslíka, a salutujete, jako byste to dělal poprvé. Jak se jmenujete a ke které jednotce patříte, chlape?“
Zatracené, pomyslel si Saxon unaveně. Tohle se nemělo stát. Tohle se vážně nemělo stát.
Rychle se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že se nikdo nedívá, pak důstojníkovi zasadil krátký tvrdý úder do břicha. Všechna barva mu rázem zmizela z obličeje a nohy se pod ním podlomily. Saxon jej zachytil dřív, než stačil spadnout na zem, a rychle jej zatáhl do postranní chodby. Když uviděl jednoho z hostů, který tudy procházel, smutně potřásl hlavou a poznamenal: „Jestli vám můžu radit, škeble si raději nedávejte.“
Host zamrkal a pokračoval svou cestou. Saxon chvíli počkal, a když byla chodba zase prázdná, uspal důstojníka úderem do čelisti. Nacpat ho do příborníku k jeho podřízenému bylo otázkou několika minut. Chvíli uvažoval, zda se nemá převléknout do jeho důstojnické uniformy, ale zamítl to. Důstojníci se obvykle navzájem znali - prostí gardisté byli mnohem anonymnější. Rychle se chodbou vrátil ke schodišti a tam narazil na jiného důstojníka. Tentokrát zasalutoval včas a předpisově. Důstojník mu pozdrav nepřítomně oplatil.
„Hledám majora Tiernana. Neviděl jste ho?“
„Ne, pane. Dnes jsem ho ještě neviděl.“
„Jak to myslíte, že jste ho dnes ještě neviděl, člověče? Vždyť je to váš velící důstojník! Jak se jmenujete a ke které patříte jednotce?“
K čertu!
„Pojďte, prosím, za mnou, pane. Dovedu vás přímo k majorovi.“
O minutu později strkal omráčeného důstojníka k jeho dvěma předchůdcům. Upřímně doufal, že už se s žádným jiným nesetká, protože příborník už byl považlivě plný. Nasadil velice odhodlaný výraz a vyrazil rychlou chůzí ke schodišti v naději, že působí dojmem člověka s důležitým posláním. Zamyšleně si mnul klouby na pravé ruce. Jeho nová síla měla jeden zajímavý aspekt: když někoho omráčil, zůstal omráčený. Pochyboval, že se gardista a oba důstojníci probudí dříve než za několik hodin. To mu poskytovalo víc než dost času, aby se pomstil oběma králům a ztratil se odsud.
Hlavní salon byl plný lidí, kteří se tvářili důležitě. Oba králové seděli na stupínku na druhé straně místnosti, obklopeni stále se přelévajícím davem dvořanů, místní Aristokracie a stráží. Každý zabiják, který by se ke králi pokusil přiblížit, by patrně zakopl o něčí nohy a byl by ušlapán mnohem dříve, než by se dostal ke svému cíli. Politikové a zástupci armády se shromažďovali ve víceméně družné náladě kolem mísy s punčem, zatímco kupci a zbohatlíci paběrkovali na okrajích konverzace a kojili se nadějí, že je třeba někdo představí těm správným lidem. Všechny hovory splývaly do nedešifrovatelného šumu, v němž téměř zanikala klasická hudba provozovaná kvartetem v jednom rohu. Saxonova příchodu si vůbec nikdo nevšiml. Našel si místečko u dveří, nepříliš daleko od stolu s jídlem, a rozhlédl se po místnosti. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Byl jen jedním z mnoha gardistů.
Nějaký čas pozoroval oba krále. Nevyhlíželi nijak zvlášť impozantně. Kdyby odložili koruny a honosná roucha, nejspíš by se v davu docela ztratili. Tito čtyřicátníci však byli symboly svých zemí, přestože jim vládly parlamenty. Každý útok na ně by se okamžitě roznesl do celého světa. Ale ještě důležitější byla mírová dohoda, která byla nyní umístěná ve skleněné vitríně mezi oběma panovníky.
Mírová dohoda byla vyhotovena ve dvou exemplářích a ty teď ležely vedle sebe pod sklem; jeden pro každý z parlamentů. Dva listy krémově bílého pergamenu pokryté nejdokonalejším kaligrafickým písmem čekaly, až je oba králové svými podpisy uvedou v platnost. Saxon se usmál. Protáhl si nohu a ucítil, jak se kožené pouzdro dotýká jeho holé kůže. V pouzdře měl pečlivě svinuté dva pergameny, z dálky nerozeznatelné od dohody. A jakmile je Saxon vymění za skutečnou mírovou dohodu, nikdo nepozná rozdíl. Alespoň ne dříve, než bude příliš pozdě.
Saxon si svůj první akt pomsty dobře promyslel. Nestačilo jen zabít oba vladaře; museli být veřejně znemožněni. Jeho pergameny byly pokryty stejně dokonalým kaligrafickým písmem, ale drobné kouzlo, které Saxon zakoupil od syna jednoho ze svých starých spolupracovníků, zaručovalo, že text nikdo nebude příliš pozorně studovat. Kouzlo bylo příliš nepatrné a jemné, aby spustilo bezpečnostní poplach, a po několika hodinách zmizí úplně, ale v té době už ho nebude potřeba. Oba králové zastupující parlamenty svých zemí stvrdí svým podpisem, že vládnoucí složky Outremeru i Dolních království jsou zkorumpované, nekompetentní a skládají se z bezcitných nelidských parchantů. Dál následovala ještě ostřejší sebeodsouzení. Saxon je sepsal sám v záchvatu inspirace podporované vztekem a byl na ně upřímně hrdý.
A králové to podepíšou. Přímo tady, na veřejnosti, před očima všech. Tohle nemohou přežít. Až se svět dozví - a dozvědět se to nevyhnutelně musí - pod co připojili svá jména, přežene se Outremerem i Dolními královstvími příbojová vlna smíchu. Čím více budou autority tento fakt popírat, tím větší zájem mezi lidem bude o opisy falešné mírové dohody a tím větší bude i ostuda vládců. To byla první část Saxonovy pomsty. Budou následovat další žertíky a ponížení, nikdo se neubrání zesměšnění. Mocní, kteří se dokážou bránit proti intrikám a úkladům atentátníků, budou zcela bezmocní před posměšky lidu. Těžko budou moci někoho zastrašovat, když už jen jejich objevení způsobí výbuchy veselí. Po dnešním dni budou oba králové i parlamenty neustálým terčem vtipkování všech.
Naposledy se rozhlédl a zalovil rukou v kapse, aby odtamtud vytáhl několik kouřových bombiček, které si připravil.

Jednu hodí do ohně a druhou do nouzového východu, když to bude nutné. Pod pláštíkem kouře a zmatků, zatímco ostatní gardisté budou chránit krále před útoky domnělých atentátníků, bude hračka vyměnit pravé dokumenty za falešné. Mírové dohody pak zmizí v jeho koženém vaku, a než se kouř rozptýlí, bude Saxon dávno pryč. Pro obyčejného gardistu nebude žádný problém zmizet ve všeobecném zmatku.
Byl to skvělý plán, jednoduchý a elegantní. Nic ho nemohlo překazit.
Daniel Madigan stál na ulici pod ochrannou protidešťového zaklínadla, z davu přihlížejících pozoroval Dům vítězů a trpělivě čekal, až se ukážou králové. Horn a Eleanour Toddová stáli každý po jedné jeho straně a hlídali dav. Pro všechny případy. Mladý zabiják Ellis Glen stál vedle Toddové a netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. Už skoro hodinu pozorovali dům a čekali na signál od zrádce uvnitř. Signál jim měl prozradit, že jsou ochranná zaklínadla na určitou dobu neutralizována a legrace může začít. Prozatím však nemohli dělat nic jiného než se dívat a čekat. Ani s pomocí čaroděje a šamana Ritenoura, který pro ně teď pracoval, se Madigan nemohl otevřeně postavit zaklínadlům připraveným královskými čaroději. Madigan si nezískal svou pověst zbrklostí. Nebo hloupostí.
Ritenour sám stál trochu stranou svých spoluspiklenců. Jejich aura potlačovaného násilí ho rušila. V jeho očích byl dům obklopen zářící aurou světla a vibrací, tu a tam planoucích smrtící intenzitou. Při pohledu na to se v něm jeho vlastní magie vzpínala. Zamyšleně se podíval na teroristy. Pořád si ještě nebyl jistý, proč tady vlastně je. Čím více přemýšlel o tom, co Madigan plánoval, tím menší pokušení pro něj představovaly peníze, které mu nabízel. Pořád ještě mohl vycouvat. Ritenour necítil loajalitu k nikomu kromě sebe, a už vůbec ne k něčemu tak mlhavému, jako byla Věc. A fanatikům nedůvěřoval, zejména pokud šlo o placení účtů. Ale na druhé straně musel přiznat, že na něj Madiganův plán učinil dojem, a byl zvědavý, jestli se mu ho podaří provést. Také možná - ale jen možná - zůstával s teroristy, protože věděl, že by ho mohli zabít, pokud by je zradil.
„Nemohl bys chvíli vydržet v klidu?“ řekl Horn Glenovi, když mladík znovu přešlápl z nohy na nohu. „Ty jsi zkrátka jako velké děcko, že ano, Alice?“
„Neříkej mi tak,“ zavrčel Glen. Přitom se nedokázal ubránit, aby se nezačervenal, ale oči měl stále mrazivé. „Už jsem ti říkal, že se jmenuji Ellis.“
„Přesně tohle jsem říkal; Alice. Pěkné jméno, hodí se pro fešáčka, jako jsi ty. Víš co? Když si dnes povedeš dobře, dostaneš ode mě kytku a hezkou stužku do vlasů. Co na to říkáš?“
„Jestli nezavřeš hubu, zabiju tě, Horné. Přímo tady na místě.“
„Ale no tak, Alice, chovej se slušně, nebo ti budu muset naplácat na holou.“
Glenova ruka vystřelila k jílci jeho meče a Toddová zpražila Horna pohledem. „To stačí. Nech toho kluka na pokoji.“
Glen na ni upřel pohled skoro štěněcí oddanosti a vděčnosti a odvrátil se. Horn se rozchechtal.
„Myslím, že po lobě jede, Eleanour. Není to hezké? Děvčata drží spolu.“
Toddová se na něj vztekle podívala a Horn se s chechtáním otočil. Víc už neřekl. Jakkoliv rad dráždil Glena a zkoušel autoritu Toddové, věděl, že kdyby zašel příliš daleko, vložil by se do toho Madigan. A Horn nebyl tak hloupý, aby si ho chtěl proti sobě popudu. Za nic na světě. Pokradmu se podíval po Eleanour Toddové. Než ji Madigan přivedl do skupiny, byl jeho pobočníkem a mluvčím on A kdyby se ji něco stalo, byl by jun znovu. Samozřejmé, musel by to provést velice opatrně. Kdyby ho Madigan jen podezíral, že něco chystá proti jinému členu jejich skupiny... Samotné pomyšlení stačilo, aby se přestal smát a obrátil svou pozornost zpátky k Domu vítězů.
Glen hleděl přímo před sebe, ale ve skutečnosti nevnímal ani dav ani dům. Stále ještě cítil teplo zrádného ruměnce v obličeji a ruce se mu mimovolně svíraly v pěsti. Potřeba sekat, bodat a zabíjet jej skoro přemohla, ale ovládl se. Kdyby se jí podvolil příliš brzy, Madigan by jím byl zklamaný a Glen by si raději usekl vlastní ruku, než aby zklamal Madigana. Madigan změnil Glenův život, dal mu cíl a účel. Řekl mu, že jeho nadání pro zabíjení je umění a přednost, nikoliv něco, co musí skrývat nebo za co by se měl stydět. Madigan chápal jeho temné potřeby a krvavé sny a naučil ho, jak je ovládat a usměrňovat. Nyní zabíjel jenom na Madiganův rozkaz a jeho radost byla o to větší.
Pomyslel si, jestli si Eleanour všimla, že se červená. Zbožňoval ji skoro stejně jako Madigana, i když z odlišných důvodů. Pro Madigana zabíjel, ale pro Eleanour by zemřel. Byla vším, o čem snil, že bude - chladný profesionální zabiják, Madiganova pravá ruka, jeho spolehlivá opora a důvěrnice. Byla také úžasně krásná a při těch několika málo příležitostech, kdy se usmála, chodil kolem ní několik minut jako omámený. Samozřejmě jí nikdy neřekl, co si o ní myslí. Všiml si, jak se dívala na Madigana. Ale stále mohl snít. A pouze v těch snech mu připadalo, že by se na něj mohla Eleanour dívat mnohem přívětivěji, kdyby nebylo Madigana...
Bailey se prodíral davem, aby se přidal ke svým komplicům, a lidé se mu spěšně klidili z cesty. Jeho rozložitá postava budila patřičný dojem, přestože se ze všech sil snažil být nenápadný. Ritenour byl rád, že se obr vrátil, i když jej nemohl vystát. Madigan ho poslal asi před hodinou na průzkum a dlouhé čekání přirozeně působilo na nervy všech. Všech, kromě Madigana - přirozeně. Bailey se před svým šéfem zastavil a krátce kývl.
„Všechno je zařízeno. Muži jsou na svých místech a čekají na tvůj signál, aby s tím začali.“
„Jsi si jistý, že jim můžeme věřit?“ otázal se Ritenour. „Jestli nás v tom nechají nebo se obrátí proti nám, jsme mrtví.“
„Uklidni se, šamane,“ odpověděl Madigan klidně, „Tohle jsou profesionální bojovníci, každý z nich; stovka nejlepších, kteří byli shromážděni a najati mimo Haven, aby neupoutali zbytečnou pozornost. Můžeme jim věřit, že budou bojovat a umírat jako všichni ostatní žoldnéři, zvláště za odměnu, kterou mají slíbenou.“
„Myslel bych, že ti budou lépe vyhovovat fanatici ochotní zemřít pro Věc.“
„Nepotřebuji muže, kteří dovedou zemřít; potřebuji takové, kteří dokážou vyhrát. Ale teď už dost otázek, šamane. Čeká nás práce, kterou je třeba udělat.“
„Kdyby sis našel čas a do všeho mé zasvětil, nemusel bych se teď vyptávat.“
„Víš všechno, co vědět potřebuješ. Teď buď zticha. Nebo řeknu Baileyovi, aby tě pokáral.“
Ritenour se podíval na mohutného bojovníka, který se tyčil nad ním, a rozhodl se, že nemá cenu pokoušet dál svoje

štěstí. Pokud chtěl určit nejvhodnější čas, kdy všeho nechat a prásknout do bot, musel znát plány teroristů lépe, ale to mohlo počkat. Stejně neměl v úmyslu odejít bez peněz a také si byl jist, že si Madigan nemohl dovolit jej pronásledovat.
Ještě jednou se podíval na Baileye a odvrátil pohled. Mohutný bojovník se tiše zasmál. Ritenour jej okázale ignoroval a soustředil svou pozornost na Dům vítězů. V horním okně nakrátko zaplálo světlo. Po krátké pauze zaplálo znovu.
Madigan klidně přikývl.
„Právě včas, sire Rolande. Bailey, dej signál. Ochranná kouzla byla neutralizována a my můžeme začít."
Bailey zamával rukou nad hlavou a odevšad se vynořili žoldnéři s tasenými meči a sekerami v rukou. Vynořili se z civícího davu, od žebráků u hlavní brány, ze všech postranních uliček a průchodů. Byli v četných převlecích, ale všichni nosili na zápěstí poznávací znamení v podobě černého železného kroužku. S válečným pokřikem se vrhli k bránám ve vnější zdi domu. Gardisté bojovali dobře a se ctí, ale už jen pouhé množství útočníků znamenalo jejich nevyhnutelnou porážku. Žoldnéři odstranili z cesty jejich mrtvá těla a vtrhli dovnitř.
Madigan se spolu se svými lidmi prodral zkoprnělým davem a zamířil k hlavní bráně. Malé skupince obránců se podařilo přibouchnout bránu útočníkům před nosem a dosud ji díky její pevné konstrukci uhájili. Madigan se podíval na Ritenoura, který odpověděl přikývnutím. Pokynul žoldnéřům, aby ustoupili, a pak pronesl menší slovo moci. Obránci se s řevem skáceli k zemi; krev se jim v žilách proměnila ve vroucí kyselinu. Vzápětí z jejich těl začaly stoupat obláčky páry, jak se kyselina prožírala skrz maso ven. Madigan provedl svoje lidi branou dovnitř a přitom se spokojeně usmíval nad chaosem, který jeho žoldnéři rozpoutali.
Z domu se vyvalila malá armáda složená z Městské hlídky, královské ochranky a gardistů. Všichni se začali překvapeně rozhlížet, zmatení a vyvedení z míry, protože bezpečnostní zaklínadla očividně selhala. Žoldnéři se na ně vrhli jako smečka hladových vlků a v dešti se matně zaleskly meče. Brzy se všude rozléhaly výkřiky a bojový pokřik, krev kanula na promočenou zem. Madigan srazil prvního obránce, který se mu postavil do cesty, jediným mocným seknutím meče a pokračoval v běhu, aniž zpomalil. Bailey se držel po jeho boku a zacházel se svým mečem s profesionální efektivitou. Nikdo nemohl odolat jeho síle a zručnosti, a jen hloupí a zoufalí se o to pokoušeli. Horn a Eleanour Toddová se svorně činili, aby vyčistili krvavou cestu, po které za nimi postupoval Madigan. Glen se zapojoval, kde mohl, a srážel své protivníky k zemi tak rychle, jak se k nim dostal. V obličeji měl zběsilý a nevýslovně šťastný výraz a kroužkovou košili měl zborcenou krví jiných mužů. Byl vždycky tam, kde byla bojová vřava nejhustší, ale nikdo se mu nemohl dostat na kůži. Zabil, na koho pohlédl, a pořád mu to nebylo dost. Ritenour spěchal, aby nezaostával za ostatními a šetřil magií, jak jen to šlo. Bude ji všechnu potřebovat na tu strašnou věc, kvůli které ho Madigan najal.
Gardisté a členové ochranek se vrhali na postupující teroristy a hynuli přitom jako mouchy. Brzy byli všichni obránci pobiti nebo zatlačeni zpátky a žoldnéři pronikli až do samotného Domu vítězů. Madigan vedl své lidi přes otevřené přední dveře do vstupní haly. Tam na chvíli zastavil, aby poděkoval žoldnéřům, kteří dveře střežili, a pak vyrazil se svým malým vojskem do chodeb, ignoruje křik sluhů, kteří se před meči žoldnéřů rozprchli jako vyděšené husy. Malá skupinka gardistů se je pokusila zadržet v hale a teroristé se rychle semkli kolem Madigana, aby jej chránili. Bailey se pak do obránců pustil mohutnými rozmachy svého těžkého meče a Glen s Eleanour je zabíjeli se zvířecí divokostí. Když se poslední gardista pokusil dát na útěk, Horn mu rozpáral břicho jediným seknutím meče. Muž klesl na kolena a snažil se nacpat si oběma rukama zkrvavená střeva zpátky do břišní dutiny. Teroristé proběhli kolem něj a pokračovali v postupu. Ritenour, který jim sotva stačil, ztěžka lapal po dechu, ale za žádnou cenu nechtěl zůstat pozadu. Tu a tam se obránci domu stále ještě potýkali s Madiganovými žoldnéři, ale byli jasně v defenzívě. Krev a ostatní tělní tekutiny vsakovaly do tlustých plyšových koberců a rozstřikovaly se po tapiseriích nedozírné ceny.
Nakonec se dostali do hlavního salónu ve čtvrtém patře. Madigan se na chvíli zastavil hned za dveřmi a obdařil vyděšené hosty širokým úsměvem. Gardisté i členové ochranky už byli všichni pozabíjeni a jejich mrtvá těla se povalovala na podlaze. Dvacet žoldnéřů s tasenými meči obklopilo hosty a ti se rychle vzdali svých ozdobných kordíků a dýk. Madigan souhlasně přikývl a beze spěchu vešel v doprovodu Horná a Eleanour Toddové do místnosti. Zastavil se před oběma králi, kteří seděli ztuhle ve svých křeslech s noži u hrdel, a zdvořile se uklonil. Jeho hlas zněl klidně a konejšivě a jen nepatrně posměšně.
„Vaše Veličenstva, omlouvám se za toto nečekané vyrušení. Dovolte, abych vás ujistil, že pokud se vy a vaši hosté budete chovat rozumně, nevím, proč byste neměli tuto místnost opustit živí. Prosím, nepodléhejte iluzi, že vás někdo zachrání. Dům i přilehlé pozemky plné ovládají moji muži. Všichni vaši lidé jsou mrtví."
„Vy se odsud nedostanete živí!" Šedovlasý generál z outremerské delegace ignoroval hrot meče, který na něj mířil, a vykročil vpřed. Bylo na něm vidět, že uniformu nosil podstatnou část svého života a na prsou měl stužky z tuctů nejrůznějších tažení. Obličej měl brunátný hněvem a pohledem zlobně probodával Madigana. „V tuto chvíli už je celá oblast obklíčena vojskem stonásobně silnějším, než je to, kterým disponujete vy. Nemáte nejmenší naději, že odsud vyváznete se zdravou kůží. Vzdejte se, a já se postarám, aby se vám dostalo dobrodiní řádného soudu."
Madigan pokynul Hornovi, který okamžitě vykročil a vrazil svůj meč generálovi do břicha. Ozvaly se tlumené výkřiky některých dam a zalapání po dechu ze strany mužů. Generál se nevěřícně podíval na meč, který mu trčel z útrob. Horn otočil čepelí a na zem se začal řinout proud krve. Generál tiše zasténal a klesl na kolena. Když Horn vytáhl meč z rány, dopadl obličejem do louže vlastní krve. Ode dveří se ozvalo Glenovo tiché zahihňání. Madigan se nevzrušeně rozhlédl.
„Věřím, že nikdo jiný už nás nechce rušit. Každý další pokus o hrdinství bude se vší rozhodností potlačen."
Nikdo nic neodpověděl. Generál tiše chrčel, jak mu z rány unikal život, ale nikdo se neodvážil přijít mu na pomoc.
Ritenour využil pauzy, aby pokradmu prozkoumal čtyři mrtvoly v čarodějnické černi, které ležely na jedné hromadě u dveří. Jejich obličeje byly bledé, oči vypoulené a rty promodralé.
Jed, pomyslel si Ritenour. Není divu, že královští čarodějové nedokázali dál udržovat ochranná kouzla a čelit útoku žoldnéřů. Madiganovi zrádci jim museli otrávit víno.
Rychle vzhlédl, když do místnosti vtrhl jeden z žoldnéřů a tiše něco řekl Baileyovi. Obr přikývl, přistoupil k Madiganovi

a něco mu zašeptal do ucha. Terorista se usmál a znovu se obrátil ke svému nervóznímu obecenstvu.
„Určitě se vám uleví, když vám řeknu, že nejvýše postavená místa už byla informována o vaší nepříjemné situaci a brzy zahájí vyjednávání o podmínkách vašeho propuštění. Předpokládám, že by vás zajímalo, co se tady vlastně děje. Je to velice jednoduché. Jestliže vlády svolí vyhovět mým velice rozumným požadavkům, budete propuštěni na svobodu. Chci milion dukátů ve zlaté a stříbře, vozy, abych si je mohl odvézt, a loď, která bude v přístavu připravena k odplutí z Havenu. Požaduji rovněž propuštění některých politických vězňů, a to jak v Dolních královstvích, tak v Outremeru. Seznam s jejich jmény a umístěním bude brzy k dispozici.“
Král Gregor z Dolních království se lehce předklonil, velice opatrně, vzhledem k špičce nože, jež se dotýkala jeho hrdla. Jeho brunátný obličeji svědčil o příliš velkém množství dobrého jídla a pití, ale jeho úsměv byl stále povýšený a pohled mrazivý, plný rozhořčení. „To nezaplatí. Nemohou si dovolit nechat se vydírat teroristy. Neudělají to, ani kvůli nám ne.“
Lehce se usmál. „Kdybychom byli premiéři našich zemí, možná byste uspěli. Ale za nás nezaplatí parlament jediné penny a nepropustí jediného vězně. Nemohou si dovolit projevit slabost, jinak by brzy teroristické útoky nebraly konce.“
„Ve vašem zájmu doufám, že se mýlíte,“ odpověděl Madigan klidně. „Pokud nebudou moje požadavky splněny v termínu, který určím, nezbude mi než pozabíjet vaše hosty jednoho po druhém a poslat jejich mrtvoly vládě, abych dokázal, že to myslím smrtelně vážně. Pokud ani tohle nepochopí, začnu jim posílat jednotlivé díly vaší královské anatomie. Myslím, že začnu se zuby. Ty nám nějaký čas vydrží.“ Odvrátil se od mlčících králů a usmál se na shromážděné rukojmí, kteří uhýbali před jeho chladným pohledem očima. „Udělejte si pohodlí, přátelé. Bojím se, že nám nezbude než nějakou dobu vyčkat, než budou čelní představitelé Havenu připraveni zahájit vyjednávání. Nezapomeňte: pokud nebudete působit problémy, budeme s vámi zacházet slušně. Když mě rozzlobíte, přikážu svým mužům, aby několika z vás pro výstrahu ostatním velice bolestivě ublížili. A nezatěžujte, prosím, své mysli myšlenkami na vysvobození. Nemáte nejmenší naději.“
Podíval se na Horna a Toddovou. „Odveďte je po malých skupinkách do okolních místností a nechtě žoldnéře, aby je důkladně prohledali. Nestojím o žádné ošklivé překvapení. Když to bude nutné, svlékněte je donaha a vezměte jim všechno, co vypadá nebezpečně.“ Obrátil se zpátky k vyděšeným hostům. „Každý, kdo by se chtěl vzdát svého malého tajemství hned a vyhnout se tak nepříjemnostem, má nyní jedinečnou příležitost.“
Následovala pauza, v níž několik mužů a žen vytáhlo z úkrytů dýky a odhodilo je na zem. Dva žoldnéři zbraně rychle posbírali a přidali je k ostatním. Madigan trpělivě počkal, až si jedna z dam vytáhne z vlasů dlouhou jehlici a podá ji čekajícímu žoldnéři, který ji přijal s úsklebkem a spikleneckým mrknutím. Dáma ho ignorovala. Wulf Saxon zdvořile zvedl ruku. Madigan se na něj podíval.
„Pokud si chcete odskočit na záchod, budete to muset vydržet.“
„Mám k noze přivázané pouzdro na dokumenty,“ odpověděl Saxon. „Nechci, aby ho někdo považoval za zbraň.“
„Tak to se na něj raději podíváme, abychom se ujistili,“ řekl Madigan. „Spusťte si kalhoty.“ Saxon se rozhlédl kolem a Madigan se zasmál. „Jste tady mezi přáteli. No tak, sundejte si je, nebo vám s tím někdo pomůže.“
Saxon si rozepnul opasek a s důstojným výrazem v obličeji si spustil kalhoty. Madigan k němu přistoupil a bodl do koženého pouzdra špičkou svého meče. Saxon se ani nepohnul.
„Co je v tom vaku0“ otázal se Madigan aniž vzhlédl.
„Dokumenty,“ odpověděl Saxon. „Jsem kurýr.“
„Odepněte vak a podejte mi ho.“
Saxon to udělal, tak pomalu, jak jen se odvážil. Doufal, že když se k pouzdru na dokumenty otevřené přizná, budou je považovat za tak bezvýznamné, že nebudou zkoumat jeho obsah, ale přímý Madiganův rozkaz musel uposlechnout. Alespoň pokud odsud nechtěl odejít bez zubů. Na druhé straně si ani nemohl dovolit ukázat jim falešné dohody. Jakmile zjistí, co to je, zruší kouzlo, které znemožňuje jejich přečtení, a pak se nevyhne spoustě nepříjemných otázek. Jeho šance na pomstu tím bude navždy zmařena. Teroristé! Počítal se vším, jen ne s nimi. Pořád ještě měl svoje kouřové bombičky, ale ke dveřím bylo daleko a pod okny zela hloubka končící velice tvrdými dlažebními kameny. Ani on by nepřežil skok ze čtvrtého patra. Kromě toho, žoldnéři bezpochyby obsadili celý dům i s pozemky. Venku jich mohla být celá armáda. A jeho neobvyklá rychlost a síla měla svoje meze... zvlášť s kalhotami u kotníků.
Podal kožené pouzdro Madiganovi tak lhostejně, jak jen to dokázal. Musel něco vymyslet. Musel. Hlavou mu proběhlo tucet různých lstí, zatímco Madigan vytáhl z vaku dokument, zběžně jej přeletěl očima a pak prozkoumal pouzdro, aby zjistil, jestli v něm není ještě něco. Když zjistil, že není, opovržlivě si odfrkl a hodil pouzdro i dokumenty na stůl. Saxon vytřeštil oči. Terorista jej očividně pokládal za naprosto nedůležitého a neškodného. Ta drzost! Saxon se tak rozzuřil, že ani nepocítil úlevu. Za tuhle urážku teroristu donutí zaplatit. Ještě nevěděl jak, ale něco vymyslí. Mezitím... hlasitě zakašlal. „Promiňte, ale můžu si už natáhnout kalhoty?“ „Jistě,“ odpověděl Madigan. „Nejsme přece barbaři.“ Saxon si oblékl kalhoty a zapnul si pásek. Znovu zalitoval, že gardista, kterému ukradl šaty, nebyl větší. Náhle jej napadlo, že je pouze otázkou času, než Madiganovi lidé objeví gardistu a dva důstojníky nacpané do příborníku. A Madigan nevypadal na člověka, který dělá s luštěním záhad okolky. Čím dříve vymyslí způsob, jak se zbavit teroristů a zmizet, tím lépe. Ne že by měl v úmyslu odejít teď z Domu vítězů. Nikdo ho nemůže urazit a zmařit jeho plány, aniž by se mu za to pomstil. Králové mohli počkat. Madigan a jeho teroristé budou litovat dne, kdy zkřížili cestu Wulfu Saxonovi.
Ritenour si našel pohodlné křeslo a nějakou dobu se věnoval tácu s lahůdkami, které si vybral u stolu s jídlem. Nic tak nepodpoří chuť k jídlu jako těžká práce. Nabídl Baileyovi kuřecí stehno, ale obr jej ignoroval. Nejspíš byl příliš velký profesionál, než aby jedl ve službě. Idiot. Ritenour si ukousl ze stehna pořádný kus a zamyšlené jej žvýkal. Přitom pokradmu studoval své komplice.
Glen se mohl přetrhnout, jak se snažil udělat dojem na Baileye výčtem svých zásluh na dobytí Domu vítězů. Bailey bez zájmu poslouchal, ale ani na okamžik přitom nespustil oči ze zajatců. Madigan a Toddová spolu něco tiše probírali.

Ritenour si jimi pořád ještě nebyl jistý. Občas se mu zdálo, že jsou partneři, nebo dokonce milenci, ale při jiných příležitostech s ní Madigan jednal jako s ostatními svými lidmi. Horn ty dva tajně pozoroval a zjevně žárlil na pozornost, které se Toddové od Madigana dostává. Ritenour si to v duchu poznamenal pro pozdější použití. Možná se mu to jednou bude hodit, jestli bude chtít své společníky rozeštvat. Na jeho vkus byli všichni příliš horlivě oddaní své Věci. Pokud šlo o Ritenoura, záleželo mu na ní pramálo.
Znovu si připomněl, co po něm Madigan chce, aby dole ve sklepě udělal, a v salónu jako by se náhle ochladilo.
4
NĚCO V TEMNOTĚ
Jestřáb se pomalu brodil tmavou vodou v kanalizaci pod Západním okrskem. Sahala mu po kolena a on se ze všech sil snažil nepoznávat některé z věcí, které pluly na povrchu. Rybářka zamračeně postupovala po jeho boku a držela lucernu vysoko ve vzduchu, aby osvětlovala co největší plochu. Bedlivě přitom pozorovala plamínek. Kdyby začal blikat a měnit barvu, znamenalo by to, že jedovaté plyny v ovzduší dosahují nebezpečné koncentrace. V kanalizaci mělo působit staré zaklínadlo, které vytváření takovýchto plynů zabraňovalo, ale soudě podle zápachu jeho účinnost nebyla nejlepší. Jestřáb nakrčil nos a snažil se dýchat pouze ústy. Kdyby byl vzduch ještě trochu hustší, dal by se sekat sekerou.
Jestřáb se rozhlížel a pátral v nízkém tunelu po známkách života, ale všude vládlo ticho a klid. Jediné zvuky pocházely od členů Zásahové jednotky, kteří se brodili za nimi, a od Rybářky, která nepřestávala tiše klít. Zlatavé světlo lucerny se odráželo od hladiny a rozlévalo se po vlhkých, zaoblených cihlových zdech, ale tmou tunelu daleko neproniklo a stíny, které vytvářelo, byly obludně prodloužené a pokřivené. Jestřáb se dál nešťastně prodíral vodou a puchem. Bylo to, jako by procházel střevy města, kde končila všechna špína a zlo, o něž už nikdo neměl zájem.
Jessica Winterová se držela jen krůček za oběma kapitány a se zájmem se rozhlížela kolem sebe. Jestli jí pach vadil, z jejího obličeje se to poznat nedalo. Jestřáb se lehce usmál. Winterová nepatřila k lidem, kteří jsou ochotni připustit nějakou slabost, jakkoliv by se mohla zdát triviální. Barber a MacReady tvořili zadní voj a pomalu se plouželi v brázdě vytvořené Winterovou. Barber držel v ruce meč a podezíravým pohledem zkoumal každou postranní chodbu. MacReady držel druhou lucernu a v očích měl zamyšlený, skoro zasněný pohled. Nezdálo se, že by si s něčím dělal starosti, ale pokud to, co Smršť povídal o jeho kouzelném životě, bylo pravda, neměl pro to ani žádný důvod. Smršť...
Jestřáb se zamračil. Zatímco se brodili po kolena ve splaškách a zalykali se puchem, čaroděj si nejspíš seděl v teple a suchu kanceláře, sledoval je svým vnitřním zrakem a smál se jim. S nimi jít nemohl - vysvětlil jim hlasem, z něhož přímo čišelo posměšné zklamání - Dům vítězů už byl zase chráněn bezpečnostními zaklínadly a žádný čaroděj se k němu nemohl přiblížit, aniž by spustil všechny možné poplachy.
Jestřáb se zamračil ještě víc. Situace se nepřestávala komplikovat. Městští vyjednavači hovořili s teroristy od chvíle, kdy vznesli své požadavky, ale zatím se nedostali nikam. Teroristé nebyli ochotni ustoupit ze svých podmínek ani o palec a městská rada je zase nemohla přijmout, protože se oba parlamenty pořád ještě dohadovaly, co mají dělat. Čarodějové zajišťovali neustálé spojení mezi oběma zeměmi, ale prozatím se nerozhodlo vůbec nic. Některé frakce prosazovaly zdrcující útok na Dům vítězů a argumentovaly přitom, že když udeří rychle a s dostatečnou silou, zachrání rukojmí a porazí teroristy dřív, než si vůbec uvědomí, co se děje. Naštěstí pro rukojmí jim nikdo nevěnoval pozornost. Mimo fakt, že by to neúnosně ohrozilo životy obou Veličenstev, mnozí z hostů uvězněných v Domu vítězů měli vlivné styky - sociální, ekonomické nebo politické - což byl důvod, aby nebylo podniknuto nic ukvapeného dříve, než budou prověřeny všechny možnosti.
Takže vyjednavači mluvili a nevedlo to nikam, Městská hlídka nacvičovala stále dokola překvapivý útok na Dům vítězů a Bratrstvo oceli vyprávělo každému, kdo byl ochoten poslouchat, že tahle urážka čestných gard, které oni zajistili, musí být smyta krví, ať už to dopadne jakkoliv. Nebylo sice jasné, jestli přitom myslí na teroristy, nebo na lidi, kteří je nenechali vyslat záchrannou výpravu, ale nikdo se jich na to nezeptal. A jako by to nebylo dost, městští čarodějové zjevně nedokázali nijak pomoci, protože zaklínadla chránící Dům vítězů byla teď tak silná, že je nedokázaly zlomit ani spojené síly všech mágů ve městě, přičemž teroristé vyhrožovali, že ihned zabijí oba krále, pokud se o to někdo jen pokusí. Dům vítězů byl starý dům a v jeho zdech bylo uloženo množství rezidentní magie. Byl postaven jako nedobytná pevnost a přesně tou teď byl.
Městská rada vyslechla všechny, kdo měli k věci co říct, a pak zvedla kolektivně ruce pro to, aby se akce ujala Zásahová jednotka. Byly vyřčeny ohnivé sliby a otevřené hrozby. To vše nakonec vyústilo ve skutečnost, že se Jestřáb brodil po kolena v odpadcích a z celé své duše si přál být někde úplně jinde. Kdekoliv jinde. Studium plánu Domu vítězů odhalilo, že byl postaven na místě bývalých městských jatek (Západní okrsek nebyl vždycky luxusní čtvrtí), a podle všeho by tam stále ještě měly být chodby vedoucí ze sklepů přímo do kanalizace. Teoreticky tedy bylo možné, aby se Zásahová jednotka dostála kanály do sklepa Domu vítězů, aniž by si jí někdo všiml. Z nějakého důvodu, který Smršť nechápal, bylo tam dole ochranné kouzlo silně oslabené a dalo se překonat poměrně nenáročným zaklínadlem, které ochotně dodal.
Jestřáb se pokoušel vyzvědět od Smrště co nejvíc, ale čaroděj byl v tomto ohledu neobvykle vyhýbavý. Stále jen opakoval, že dokáže spolehlivě vyřadit všechna poplašná zaklínadla a na tom že v tuto chvíli nejvíc záleží. Pak odvrátil pohled a zabručel, že sklep patřívál jiné, mnohem starší budově, na jejichž troskách byly jatky postaveny. Nevěděl, co to bylo za budovu, ale když se mentálně spojil se sklepem, přeběhl mu po zádech mráz. Smršť neřekl Jestřábovi, aby si dával pozor. Nemusel. Jestřába to sice nijak neuklidnilo, ale Winterová prohlásila, že velitelka je tady ona a že je rozhodnutá to zkusit. Takže mu nezbylo, než jít.
Cestou Jestřáb studoval chodby kanalizace a předpokládal, že by na něj měly udělat dojem. Říkalo se, že takových chodeb byly pod Havenem celé míle; klikatily se pod většinou jeho rozlohy a nakonec ústily do moře. Samozřejmě, že takové podzemní tunely nebyly levné, proto se nacházely hlavně pod lepšími čtvrtěmi. Všude jinde museli vystačit s

primitivními rourami, trať ovody a vyhnivacími jímkami. V důsledku toho každý lehce poznal, kterým směrem se ta či ona periferní část města nachází, zvláště když vanul správný vítr. Tato úvaha soustředila Jestřábovu pozornost znovu na puch, a proto se honem snažil myslet na něco jiného. Stejně jako ostatní členové Zásahové jednotky měl plán domu i kanalizace v hlavě, proto věděl, že se blíží ke svému cíli. Chodby ústící do sklepení nebyly vlastně na žádném plánu označené, ale někde tady být musely.
Jestřáb se kysele usmál. Pokud šlo o městskou kanalizaci, nebylo toho v plánech víc. Polovina čarodějů a alchymistů splachovala své nepodařené experimenty právě tam a dávala tak vzniknout příšerné směsici chemikálií a sil, jež dokázala přivodit noční můru každému, kdo na ni myslel příliš. Nestvůrně velké krysy byly tou nejmenší z nepříjemností, o nichž se v souvislosti s kanalizací mluvilo. Všude po stěnách byly pavučiny třpytící se vlhkostí. Jejich slizké cáry líně povlávaly pokaždé, když se kanály prohnala vlna teplejšího vzduchu. Na některých místech bylo předivo pavučin tak husté, že napůl blokovalo chodbu, a Jestřáb si musel prosekávat cestu sekerou. Tu a tam v nich našel zapletenou vysušenou mrtvolku krysy nebo drobného homunkula, případně jiných tvorů, které nedokázal rozpoznat, a ani si nebyl jistý, jestli o to stál. Ze všech sil se pokoušel nemyslet na Plazivou Jenny nebo na to, jak velký pavouk musel utkat tyto pavučiny.
Pavouky vždycky nesnášel.
Rybářka postupovala těsně za ním, takže spolu mohli tiše hovořit, aniž je ostatní slyšeli. „Jednou jsem mluvila s chlápkem od údržby kanálů, který měl za úkol to tady dvakrát do roka vyčistit. Ten tvrdil, že by sem nechodil častěji ani za všechny peníze světa. Viděl věci... slyšel věci...“
„Jaké věci?“ otázal se Jestřáb nedbale.
Rybářka se k němu přiblížila ještě víc a její hlas se ztišil do sotva slyšitelného šepotu. „Jednou našli slepého anděla s potrhanými křídly. Byl z Ulice bohů. Nabídli mu, že ho vyvedou ven, ale nechtěl. Říkal, že si tu odpykává trest. Za co, to neřekl. Jindy zase sliz na hladině ožil a zaútočil na ně. Někdo po něm mrštil lucernou. Sliz vzplál a zmizel s tisícihlasým křikem v temnotě. A ještě jindy prý viděli pavouka velkého jako pes, který spřádal kokon kolem něčeho ještě většího.“
„To je všechno?“ zeptal se Jestřáb, který měl najednou úplně sucho v krku.
Rybářka pokrčila rameny. „Povídá se leccos. Někdo říká, že tady končí všechny děti z potratů, ani živé, ani mrtvé. Plazí se chodbou v temnotě a hledají cestu ven, kterou nikdy nenaleznou.“
„Pokud neznáš veselejší historky, udělej mi tu laskavost a nech si je pro sebe,“ odsekl Jestřáb. „Jsou to jen povídačky. Jsme tady už skoro hodinu, a neviděli jsme vůbec nic. Ani krysu.“
„Jo,“ odpověděla Rybářka temně. „Nezdá se ti to podezřelé?“
Jestřáb si povzdechl. „Čí pitomý nápad to vlastně byl?“
„Původně tvůj.“
„Proč jste mě poslouchali?“
Rybářka se zasmála, ale ani při tom se nepřestala mračit. „Pokud tady nejsou žádné krysy, musí to znamenat, že je něco loví.“ Náhle se zastavila a Jestřáb se také zastavil, aby se po ní podíval. Lehce naklonila hlavu na jednu stranu a zaposlouchala se. „Jestřábe, slyšíš to taky?“
Jestřáb nastražil uši. Zbytek Zásahové jednotky strnul na místě; jejich hovor přešel v šepot a pak zmlkl úplně. Ticho je obklopilo jako číhající dravec, který čeká na jejich chybu. Rybářka pozvedla lucernu tak vysoko, až se rukou dotkla stropu chodby, ale světlo stejně nedokázalo proniknout tmou o nic dál. Winterová se dobrodila k nim.
„Proč jste se zastavili?“
„Isobel má dojem, že něco slyšela,“ odpověděl Jestřáb.
„Slyšela jsem to,“ prohlásila Rybářka pevně.
Winterová přikývla. „Taky mám dojem, že jsem něco zaslechla. Jako by se to ozývalo na samé hranici slyšitelnosti, někdy před námi a někdy zase zezadu.“
„Něco tady je,“ řekl MacReady nevzrušeně. „Cítím to.“
Všichni se na něho podívali. „Dokážeš určit, co to je?“ zeptal se Jestřáb.
„Ne. Ale je to blízko. Velice blízko.“
„Skvělé. Tak ti moc děkuju, MacReady.“ Jestřáb použil mentálního spojení, které jim před odchodem zařídil Smršť, a vyslal svou mysl k němu. Hej, Smršti. Jsi tam ?
Jenom na okamžik, kapitáne Jestřábe. Čím více se blížíte k ochranným zaklínadlům domu, tím nesnadnější pro mne je udržovat kontakt.
Můžeš nám říct, co je ve tmě před námi?
Je mi líto, kapitáne. Za těchto podmínek je můj vnitřní zrak nepoužitelný. Ale buďte opatrní. Dům vítězů doslova překypuje magií, černou magií, a jeho spojení s kanalizací má neblahý vliv na vše, co v ní žije.
To jsi mi tedy pomohl, čaroději. Jestřáb přerušil kontakt a potěžkal svou sekeru. „No, zpátky se vrátit nemůžeme a podle plánu nevede tam, kam míříme, žádná jiná cesta. Takže jdeme. A jestli před námi skutečně něco je, měli bychom raději doufat, že je to dost rozumné, aby se nám to nepletlo do cesty.“
„Připravte si zbraně,“ přikázala Winterová. „A Jestřábe - když tak rád rozhodujete, můžete jít první.“
„Takovou laskavost si snad ani nezasloužím,“ odsekl Jestřáb. „Tak pojďme.“
Vedl ostatní do temnoty a přitom cítil, jak se mu do zad zabodává vzteklý pohled Winterové. Neměl v úmyslu podrývat její velitelskou autoritu, ale také nebyl zvyklý přijímat rozkazy. A už vůbec nedokázal mlčky čekat, až se rozmyslí. Nebylo to v jeho povaze.
Rybářka se brodila vedle něj, v jedné ruce držela lucernu a v druhé meč. Ostatní členové Zásahové jednotky je následovali v takových rozestupech, aby netvořili jediný cíl, ale aby je pnpadný útočník ani nemohl dostat jednoho po

druhém, aniž by si toho ostatní vůbec všimli. Ticho je obklopovalo ze všech stran a tížilo je jako fyzické závaží. Jestřáb měl skoro nezvládnutelné nutkání začít hlasitě křičet, aby se v chodbách konečně ozval nějaký zvuk, nebo prostě aby zdůraznil svou přítomnost. Ale neudělal to. Měl neodbytný pocit, že by v těchto chodbách jeho hlas zněl slabě a ztraceně bez ohledu na to, jak silně by křičel. A kromě toho se povídalo, že žádný zvuk v těchto chodbách nikdy nezanikne docela. Odráží se ozvěnou stále znova a znova, rozléhá se z jedné chodby do druhé, čím dál tišeji a žalobněji, ale nikdy úplně nezmizí. Jestřábovi se vůbec nezamlouvalo pomyšlení, že by jakákoliv jeho součást zůstala v této temnotě uvězněná navždy, ani jeho hlas ne.
Po chvíli se ho zmocnil pocit, že slyší něco pohybovat se v chodbě před nimi. Zvuk byl tak slabý a vytratil se tak rychle, že zaznamenal spíše jen hlubší ticho, které po něm nastalo. Všechny jeho instinkty se v něm bouřily, nabádaly ho, aby odsud vypadl, dokud to jde, a on tiskl topůrko sekery tak pevně, že ho z toho rozbolely prsty. Přinutil se sevření trochu povolit, ale tiché zvuky z temnoty drásaly jeho nervy jako smirkový papír. Bedlivě zkoumal každou odbočku, než kolem ní prošel, zmítán mezi touhou po akci, naléhavostí jejich poslání a vědomím, že by neměl spěchat. Spěchající lidé dělají chyby. Když se nechá zabít, nijak rukojmím nepomůže.
Náhle se zvuk ozval hlasitěji a mnohem zřetelněji a Jestřáb zastavil, pokoušeje se proniknout zrakem temnotu. Ostatní také zastavili a Rybářka přistoupila těsněji k němu, meč v pohotovosti. Něco se k nim blížilo ze tmy a už se to ani nepokoušelo utajovat svou přítomnost, něco velkého a těžkého, protože to před sebou tlačilo vzduch. Už cítili jeho chladný závan na tvářích.
Pak se vysoko ve tmě před ním objevil tucet rudých bodů, které plály jako ohně v noci. Jestřáb, kterého se zmocnila strašlivá předtucha, pozvedl sekeru. Planoucí oči, tiché zvuky a všude, kam se podíval, samé pavučiny... To ne, k čertu. Všechno, jenom ne to. Planoucí oči se blížily, až někde u stropu chodby, a pak se ze tmy vyloupl obrovský pavouk, zastavil se na hranici světla lucerny a jeho osm štětinatých nohou se chvělo jako kytarové struny. Stál tiše před nimi, vrškem chlupatého těla se dotýkal stropu, nohama se zapíral o stěny. Svou mohutností zaplňoval skoro celou šířku a výšku tunelu, černý povrch vlhký splašky a slizem. Mezi kusadly mu pomalu stékal potůček slin, oči mu rudě plály ve světle lucerny, divoké a nehybné zároveň. Jestřáb stál bez hnutí - nevěděl, jaký jeho pohyb nebo zvuk by mohl vyprovokovat okamžitý útok.
K čertu s tím, pomyslel si. Tohle zvládneš. Svého času už ses vypořádal s horšími věcmi.
To byla sice pravda, ale žádná velká útěcha. Popravdě řečeno, pavouky neměl nikdy v lásce; zvlášť se mu nelíbil ten náhlý, bleskový způsob, jakým se dokázali pohybovat. Když nějakého našel na záchodě, obvykle zavolal Isobel, aby jej odstranila. Ta samozřejmě byla příliš soucitná, než aby zabila maličkého bezmocného pavoučka, takže ho obvykle vyhodila ven a on si brzy zase našel cestu dovnitř, aby ho mohl dál terorizovat. Jestřáb zjistil, že se mu myšlenky poněkud zatoulaly, a silou vůle je dostal pod kontrolu. S tímhle si poradí.
Nenápadně se ohlédl po ostatních a trochu se mu ulevilo, když zjistil, že vypadají stejně otřeseně jako on.
„No?“ zeptal se tiše. „Má někdo nějaký nápad?“
„Pro začátek bychom mu mohli usekat nohy,“ navrhl Barber. „To by mu mohlo zkazit náladu.“
„Mně to zní celkem rozumně,“ přikývla Rybářka. „Ale zkusila bych to raději s hlavou. Rozsekejme mu mozek pěkně na drobno a vsadím se, že si pak lehne a umře. Jste pro?“
„Nevím, jestli sis toho všimla,“ namítl Jestřáb, „ale on hlavu vůbec nemá. Oči má přímo v horní části těla.“
„No dobře, tak mu rozsekáme horní část těla. Bože, Jestřábe, ty ale někdy dovedeš být pedant!“
„To by stačilo!“ zasyčela Winterová ostře. „Buďte všichni zticha! Nechci ho vyprovokovat k útoku dřív, než ho budeme schopni vyřídit. Nebo si snad myslíte, že tam ta zatracená bestie bude jen tak stát a dívat se na nás, až na ni zaútočíme? Jestli se pohybuje tak rychle jako jeho menší příbuzní, čeká nás vážný problém.“
„Taky by mohl být jedovatý,“ poznamenal MacReady.
Všichni se na něj podívali. „Něco tak velkého jed nepotřebuje,“ namítla Rybářka nejistě.
„Vsadíte na to svůj život?“ otázal se jí MacReady klidně.
„Ztrácíme čas,“ řekla Winterová. „Zatímco tady stojíme a hádáme se, teroristé možná zabíjejí rukojmí. Musíme se přes tu obludu dostat bez ohledu na to, jak je nebezpečná. Potřebujeme někoho, kdo by upoutal její pozornost, zatímco Barber s Rybářkou zaútočí na její slabá místa. Jestřábe, myslím, že je čas předvést, jak dobrý jste s tou svou sekerou.“
Jestřáb lehce přikývl. „Žádný problém. Potřebuju jenom trochu prostoru.“
Pomalu vykročil vpřed a špinavá voda mu šplouchala kolem kolen. Dno chodby bylo nerovné a přirozeně neviděl, kam klade nohy. Tohle nebyly zrovna ideální bojové podmínky. Náhle se pavoukovo tělo zachvělo a jeho nohy se napnuly a Jestřáb ztuhl na místě. Srpovitá kusadla se tiše rozevřela a Jestřáb sevřel sekeru pevněji v rukou. Pak znovu vykročil a pavouk se na něj vrhl, na svou mohutnost přímo neuvěřitelně rychle. Jestřáb se zapřel nohama a zaťal sekeru do pavoukova těla, kousek nad kusadla. Ruce mu okamžitě postříkala hustá černá krev a síla pavoukova útoku jej přenesla o dobré tři nebo čtyři stopy dál. Slyšel, jak jednotliví členové Zásahové jednotky přebíhají kolem, ale neodvažoval se jim věnovat příliš mnoho pozornosti. Pavouk sebou divoce zatřásl a Jestřáb vyletěl do vzduchu. Jednou rukou zoufale visel na své sekeře, zatímco druhou uchopil pavouka za kusadla a přidržel si je na vzdálenost paže od těla. Koutkem oka zahlédl, jak Barber divoce zaútočil na jednu nohu obludy, ale pavouk rychlým pohybem uhnul. Barber, vyvedený silou vlastního úderu z rovnováhy, zavrávoral a v příštím okamžiku jej pavouk srazil mávnutím nohy do vody. Barber zmizel pod hladinou, ale hned se zase s kašláním a prskáním vynořil a v rukou stále svíral meč.
Rybářka sekla špičkou meče pavoukovi po očích a ten couvl - přitom s sebou strhl Jestřába, který se stále ještě pokoušel vyrvat sekeru z rány. Když ji do obludy zatínal, připadala mu měkká jako houba, ale teď držela jeho zbraň jako nějaký svěrák. Jestřáb se opřel jednou nohou o stěnu a vší silou zatáhl. Sekera s hlasitým mlaskavým zvukem vyklouzla a on spadl do vody. Než na něj mohl pavouk znovu zaútočit, byl už zase na nohou a mohutným rozmachem sekl obludě po břiše. Těžká hlavice jeho zbraně projela hustými černými chlupy a zaryla se zvířeti do útrob. Hustá krev potřísnila

Jestřábovi ruce. Rychle vytrhl sekeru a zasadil pavoukovi další ránu.
Barber vykašlal poslední zbytky špinavé vody a vrhl se zpátky do boje. Winterová se pokoušela přetnout jednu z pavoukových předních nohou, ale ten neustále uhýbal, takže to vypadalo, jako by kolem něj tančila. Barber si pečlivě vybral okamžik a uťal nestvůře nohu, která právě útočila na Winterovou. Ostří jeho meče se zabořilo hluboko do nohy a roztříštilo ji. Druhým úderem Barber nohu usekl úplně. Pavouk se vrhl stranou a Rybářka se mu vyhoupla na záda. Jednou rukou se přidržela jeho husté černé srsti a druhou mu stále znovu a znovu vrážela meč až po jílec mezi oči. Ostří meče zavadilo o jedno z nich a oko se zalilo černou krví. Pavouk ucouvl, pak se pokusil přitisknout Rybářku ke stropu chodby nebo ji setřást. Ta se ale držela jako klíště a dál bodala tam, kde předpokládala mozek zvířete. Mezitím se Barberovi s Winterovou podařilo useknout pavoukovi další nohu a netvor se vlastní váhou skácel ke zdi chodby. Jestřáb zuřivě sekal do pavoukova břicha nad sebou a přitom klečel ve vodě, aby měl víc místa k rozmachu. Z rány stříkala krev a kouřící tělní tekutiny. Barber přesekl třetí nohu a Rybářka zarazila meč do ohnivě rudého oka obludy. Pavouk se vzepjal a přirazil Rybářku proti stropu chodby, aby se vzápětí se svalil přímo na Jestřába. Ten měl čas už jen zahlédnout, jak se na něj řítí obrovská hmota břicha obludy, a v příštím okamžiku jej nesmírná váha zatlačila pod hladinu kanálu a uvěznila ho tam.
Pavouk se naposledy zachvěl, jeho kusadla hlasité zacvakala do prázdna a znehybněl. Ze zbylých očí se mu vytratilo světlo a černá krev zbarvila splašky kolem něj. Winterová s Barberem se opřeli jeden o druhého a snažili se popadnout dech. Rybářka pomalu slezla z pavoukova hřbetu, sykajíc bolestí nad pohmožděninami, které jí způsobil tvrdý strop chodby. Jakmile se nohama dotkla země, rozhlédla se. „Kde je Jestřáb?“
Winterová a Barber se podívali jeden na druhého. „V boji jsem ho přestala sledovat,“ řekla Winterová. „Mácu, nevšiml sis, co se s ním stalo?“
MacReady se podíval na Rybářku. „Je mi to velice líto. Jestřáb je uvězněný pod pavoukovým tělem, ve vodě.“
Rybářka vytřeštila oči a pak zařvala: „Tak proč, sakra, někdo něco neřekl dřív? Musíme ho odtamtud dostat! Ještě může být živý. Pomozte mi, zatraceně!“
Rozběhla se k mrtvé obludě a pokusila se ji uchopit, ale ruce se jí bezúčelně bořily do jeho houbovitého těla. Barber a Winterová k ní přiskočili a začali jí pomáhat, ale ani oni nenašli nic, čeho by se zachytili, a nepohnuli pavoukem ani o píď. Bez páky by stejně těžké tělo nenadzvedli a jeho měkkost to prakticky znemožňovala.
„Nedá se nic dělat, Isobel,“ řekl MacReady. „Kdyby tu byla nějaká možnost, zachránil bych ho. Je mi líto, ale Jestřáb je zjevně mrtvý už od chvíle, kdy se na něj pavouk zřítil.“
„Drž hubu!“ utrhla se na něj Rybářka. „A pojď nám pomoct, nebo přísahám, že tě rozsekám na kusy, kouzlo nekouzlo!“
MacReady pokrčil rameny a postavil se vedle Barbera. Rybářka vnořila ruce do těla obludy až po lokty a pak napjala všechny své síly, aby jím pohnula, ale marně. Zkoušela to znovu a znovu, napínala svaly, dokud její vlastní záda neprosila o milost, ale nebylo to k ničemu. Pak si všimla, že ostatní už se přestali snažit a soucitně se na ni dívají. Pomalu odstoupila od mrtvého pavouka a zavrtěním hlavy předem odmítla slova, která věděla, že uslyší.
„Není to k ničemu,“ řekl Barber. „Nikdy ho nezvedneme, Isobal. Potřebovali bychom na to lodní jeřáb. A ten je daleko. Stejně už je tam příliš dlouho. Je po něm, Isobel. Už se s tím nedá nic dělat.“
„Něco se musí dát dělat,“ zamumlala Rybářka.
„Je mi to líto,“ řekla Winterová. „Byl to dobrý bojovník a statečný muž.“
„Nemohla jsi ho vystát!“ odsekla Rybářka. „Myslela sis, že touží po tvém pitomém místě! Kdybys ho neposlala proti té obludě samotného, byl by teď naživu!“
„Ano,“ přiznala Winterová. „To je pravda. Je mi to líto.“
Smršti! zaječela Rybářka v duchu. Ty jsi čaroděj! Udělej něco!
Nemohu nic dělat, Isobel. Tak blízko domu je moje magie neúčinná.
„Čert vás vem! Čert vás vem všechny! Nemůže umřít! Takhle ne!“
Chvíli stáli v tichu chodby a mlčeli.
„Musíme jít,“ prohlásila Winterová konečně. „Pořád máme svůj úkol. Rukojmí na nás spoléhají. Jestřáb by nechtěl, aby kvůli němu zemřeli.“
„Nemůžeme ho tady jen tak nechat,“ namítla Rybářka. „Ne samotného. V temnotě.“
„Později sem někoho pošleme,“ řekl Barber. „Pojďme.“
Náhle se pavoukův hřbet vzedmul a celé jeho tělo se zazmítalo. Členové Zásahové jednotky překvapeně uskočili a pozvedli meče. Přece nemůže být živý, pomyslela si Rybářka omámeně. Nemůže být živý, když Jestřáb nežije. Na zádech obludy se opět objevila vypouklina a pak skrz její chlupatou kůži vyrazila sekera potřísněná černou krví. Za sekerou se vynořila ruka a pak Jestřábova hlava, zoufale lapající po vzduchu. V první chvíli všichni jen nevěřícně zírali, pak Rybářka radostně vykřikla a znovu se vrhla k pavoukovi. Pomocí svého meče rychle rozšířila otvor v pavoukově těle. Barber a Winterová jí přispěchali na pomoc a společně pak vyprostili Jestřába z útrob obří mrtvoly. Rybářka se ho po celou dobu pevně držela, jako by se bála, že by jí mohl zmizet, kdyby jej jen na okamžik pustila. Byl od hlavy k patě pokrytý krví a obsahem břicha, ale naštěstí nic z toho nepatřilo jemu. Stále ještě zápasil o dech, ale našel dost síly, aby jí objetí oplatil, a dokonce se na ni i konejšivě usmál.
„Co se, k čertu, stalo?“ zeptala se konečně. „Už jsme si mysleli, že jsi mrtvý!“
Jestřáb ironicky pozvedl obočí. „Tak to byste měli svůj názor přehodnotit.“
Rybářka se zasmála. „No dobře; tak proč ses neutopil?“
Jestřáb se ušklíbl. „Předně bys měla vědět, že já tak snadno neumírám, děvče. Když se na mě ta zatracená obluda zřítila, váha jejího těla mne protlačila dírou, kterou jsem jí vysekal v břiše, a najednou jsem byl uvnitř ní. Ukázalo se, že je v podstatě dutá a měla v sobě zrovna tolik vzduchu, abych se stačil prosekat skrz její útroby ven. Nebylo to lehké a její střeva nevoněla zrovna po fialkách, ale dokázal jsem to.“ Zhluboka se nadechl vzduchu z kanalizace. „Nevěřili byste,

jak se člověku stýská po tomhle smradlavém vzduchu, když ho chvíli nemá.“
Rybářka jej znovu objala. „Snažili jsme se pavouka převrátit, ale neměli jsme se čeho zachytit. Alespoň většina z nás se snažila. MacReady tě už odepsal jako mrtvého. Kdybych ho nedonutila, nehnul by pro tvou záchranu prstem.“
„Je to pravda?“ Jestřáb se na MacReadyho zamyšleně podíval. „Budu si to pamatovat.“
MacReady nedal najevo, že by to na něj udělalo nějaký dojem. Winterová si hlasitě odkašlala. „Jestli jste se už trochu vzpamatoval, kapitáne Jestřábe, měli bychom vyrazit. Život rukojmích stále závisí na nás a čas utíká.“
Atmosféra v salónu začala být nebezpečně napjatá a Saxon si začínal dělat starosti. Nikdo nevěděl, jak pokračuje vyjednávání, ale ať už teroristé stanovili jakoukoliv lhůtu, bylo zřejmé, že se rychle přibližovala. Madigan se svými lidmi před nějakým časem zmizel a nechal u rukojmích dvacet žoldnéřů, aby je hlídali. Mluvení nebylo dovoleno a žoldnéři čerpali takřka sadistické potěšení z toho, že svým vězňům odepírali jakékoliv jídlo a pití, zatímco sami se cpali jako o život. Čas plynul a žoldnéři se začali nudit; rukojmí byli naopak čím dál neklidnější. Bylo jen otázkou času, kdy někdo na té či oné straně provede nějakou pitomost, jen aby se konečně něco dělo. Což žoldnéři využijí jako záminku, aby si dopřáli trochu zábavy... Saxon se chladně usmál. Ať se stane cokoliv, on nebude působit žádné potíže. Teroristé mohou klidně zabít všechny muže a ženy v místnosti, jednoho po druhém, jemu je to jedno. Tihle lidé představovali hanebné a zkorumpované vládnoucí vrstvy, které udělaly z Havenu to, co byl. Jemu samotnému nebezpečí nehrozilo. Kdyby se situace skutečně vymkla z rukou, mohl se odsud dostat. Z dřívějších dob své politické kariéry znal Dům vítězů do všech podrobností. Na rozdíl od teroristů věděl, že dům je doslova protkán tajnými chodbami a skrytými východy, které tu zůstaly ještě po původních majitelích, nejúspěšnějších pašerácích v Havenu. Nebylo pochyb, že jim úkryty podpořené prastarými zaklínadly často pomohly při uschovávání zboží před příliš všetečnými vládními úředníky, rozzuřenými, že nedostali svůj podíl.
Pokud Saxon věděl, chodby tu byly stále - tedy pokud je neobjevili a nezazdili někdy v době, kdy byl součástí portrétu. V opačném případě byl jeden tajný východ přímo zde v salonu, nedaleko od něj. Stačilo, aby přitlačil na správné místo na stěně, a ta se před ním otevře - a on zmizí dříve, než si žoldnéři uvědomí, co se děje. Alespoň teoreticky. Přesvědčit se o tom ovšem nemínil dříve, než ho k tomu okolnosti donutí. Při jeho štěstí se docela dobře mohlo ukázat, že jsou tajné dveře zatlučené hřebíky a pojištěné magickou pastí.
Napětí ve vzduchu už bylo tak silné, že se dalo prakticky krájet. Oba králové seděli strnule, ale nikoliv bez jisté důstojnosti, jako by se snažili jít ostatním příkladem. Nikdo jim však nevěnoval pozornost. Militantní typy sledovaly žoldnéře jako ostříži, čekali, jestli neudělají nějakou chybu. Příslušníci Aristokracie je ignorovali tak ostentativně, až se zdálo, že doufají, že odejdou, když pochopí, jak jsou tu nevítaní. Kupci se shlukli na jednom místě a s nadějí hleděli ke dveřím. Už uvažovali o tom žoldnéře podplatit, ale stále ještě doufali, že by se mohli s Madiganem nebo s některým z jeho lidí domluvit. Saxon měl na to jiný názor. Poznal fanatiky, když je měl přímo před sebou, a tahle banda byla složená z přímo vzorových exemplářů. Bylo jasné, že je od jejich Věci neodvrátí ani samo peklo. Kdo by je chtěl zastavit, musel by je pozabíjet do posledního.
Saxon střelil pohledem po tajných dveřích a v ruce stiskl kouřovou bombičku, kterou ukrýval v dlani, když ho prohledávali. Pokud začnou potíže, ztratí se a čert vem všechny ostatní. Co s nimi teroristé udělají není jeho starost.
Vtom se otevřely dveře a všichni sebou trhli, včetně žoldnéřů. Stála v nich Eleanour Toddová spolu s mladým zabijákem Glenem a Saxonovi se sevřel žaludek. Z jejich výrazů zřetelně četl, že lhůta uplynula a jejich požadavky nebyly splněny. Toddová se klidně, skoro znuděně, rozhlédla, avšak v očích jí bylo vidět, že se připravuje k vyplnění nějakého nepříjemného, ale nezbytného úkolu. Glen se spokojeně šklebil. Toddová beze spěchu přehlédla celou místnost a rukojmí na ni hleděli jako králíci hypnotizovaní hadem.
„Vypadá to, že se nás městská rada rozhodla nebrat vážně,“ řekla Toddová. „Odmítli vyplnit naše legitimní požadavky. Je čas ukázat jim, že nežertujeme. Někdo z vás bude muset zemřít.“
Znovu se rozhlédla po rukojmích a každý, na kom se její pohled zastavil trochu déle, smrtelně zbledl. Lidé začali ustupovat a schovávat se jeden za druhého. Nikdo se nepokusil protestovat. Někteří odvážnější se tvářili, že by mohli, ale jediný pohled na Glena stačil, aby to nezkoušeli. Saxon sevřel prsty kouřovou bombičku a začal si vybírat nejvhodnější místo, kam ji vrhnout. Počká, až si Toddová vybere svou oběť a všichni se budou dívat na ni, pak začne jednat.
Eleanour Toddová konečně vykročila vpřed a usmála se na mladičkou dívku v první řadě kousek od Saxona. Dívence nemohlo být víc než čtrnáct nebo patnáct; patrně to byla dcera nějakého bohatého kupce, kterou poprvé uvedli do společnosti. Předtím nebyla nijak krásná, avšak nyní její tvář zohyzdila čirá hrůza. Otec dívky vykročil vpřed a pokusil se něco říct, ale než stačil otevřít ústa, Toddová jej tvrdě udeřila do podbřišku. Muž se svalil se zaúpěním na zem a Glen přiskočil, aby jej několikrát s rozmyslem kopl do obličeje. Dívka zoufale hledala očima pomoc, ale všechny zraky se od ní odvracely. Otočila se zpátky k Toddové a napřímila se v patetickém pokusu čelit svému osudu důstojně. Neuvědomovala si, že při tom tiše kňourá a že má obličej tak bledý, že se na něm její neumělý pokus o nalíčení mění v dětskou mazanici.
„Neber si to osobně,“ řekla Toddová. „Pro první popravu si vždycky vybíráme mladé děvče. Je to působivější. Ale neboj se, než se naděješ, budeš to mít za sebou.“
„Jmenuji se Christina Rutherfordová,“ prohlásila dívka pevně. „Moje rodina se za mé zavraždění pomstí.“
„Na tvém jméně vůbec nezáleží, děvče. Důležitá je jen Věc. Takže, půjdeš s námi dobrovolně, nebo tě máme odvléct?“
„Půjdu. Jenom chci... rozloučit se se svou rodinou a přáteli.“
„Jak dojemné. Ale na to není čas. Glene, chop se jí.“
Úsměv na zabijákově tváři se rozšířil a Christina se instinktivně odtáhla. Pak začala hlasitě plakat; když ji Glen popadl za ruku a táhl ji ke dveřím, po tváři jí tekly velké slzy. Saxon tiše zaklel a vykročil vpřed, aby se jim postavil do cesty.
„To stačilo, Glene. Pusť ji.“

„Kliď se z cesty, gardisto, nebo tě vezmeme taky.“
„Zkus to.“
Glen se zachichotal a odhodil Christinu. Toddová ji zachytila a přidržela ji. Glen se zamyšleně podíval na Saxona. „Hm; takže přece jen je tu někdo, kdo má odvahu. Doufal jsem, že se někdo najde. Takže si teď užiju trochu legrace. Jak daleko myslíš, že utečeš, hrdino, když se ti budou pod nohy plést vlastní střeva?“
Náhle měl v ruce meč a neuvěřitelně rychle zaútočil na Saxona. Ten na poslední chvíli uhnul stranou a ostří mu pouze sjelo po kroužkové košili a žebrech. Glen zavrávoral a Saxon proti němu vyrazil kolenem. Chlapec klesl s vyraženým dechem na kolena. Saxon jej kopl do žeber a mrštil jím proti nejbližší zdi. Pak se sehnul, a zatímco chlapec u stěny zvracel, zvedl jeho meč. Obrátil se tváří k Eleanour Toddové, která držela Christině nůž na krku. Mladá dívka na něj upírala pohled plný naděje. Žoldnéři, kteří stáli kolem, na něho hleděli s vypoulenýma očima. Saxon je obdanl svým nejsebejistějším úsměvem politika a pak se obrátil na Toddovou.
„Pusť to děvče. Promluvíme si.“
„Ne,“ odpověděla Toddová. „To není dobrý nápad.“ Jediným pohybem přeťala Christině krční tepnu a pak ji od sebe odstrčila. Dívka padla na kolena, oči vytřeštěné hrůzou. Pokusila se vykřiknout, ale z úst jí vyšel jen ošklivý bublavý zvuk. Krev se jí řinula po krku a prsou a ona zvedla ruce, jako by jimi mohla ránu ucpat, ale krev jí protekla mezi prsty. Pozvedla jednu zkrvavenou ruku směrem k Saxonovi, avšak ve chvíli, kdy se jí dotkl, už byla mrtvá. Saxon položil její tělo na zem a podíval se na Toddovou. V očích měl smrt, ale ona na něj hleděla bez hnutí.
„Ty mrcho,“ zavrčel Saxon. „Tohle jsi neměla dělat.“
„Nebyla důležitá,“ odpověděla Toddová. „Alespoň umřela pro dobrou věc. Teď zemřeš ty, hrdino. Nemůžeme přece dovolit ovcím, aby se bouřily, že?“
Pokynula žoldnéřům a ti vykročili k Saxonovi.
„Za tohle tě zabiju,“ řekl Saxon klidně. „Zabiju vás všechny.“
Mrštil kouřovou bombičkou o zem před sebou, ta se otevřela a zaplnila salón hustým černým kouřem. Toddová zaútočila mečem, ale Saxon už byl pryč a zápasil s tajnými dveřmi. Když se před ním v dýmu objevil jeden z žoldnéřů, zlomil mu jediným pohybem ruky vaz a pak ho odhodil jako rozbitou loutku. Rukojmí křičeli a ječeli a několik jich zaútočilo na dveře. Saxon doufal, že se některým z nich podaří uniknout. Našel správné místo na dřevěném obložení, stiskl tajný knoflík a stěna se před ním otevřela. Rychle skočil do temné chodby, pouhý zlomeček okamžiku před tím, než se do obložení zabodl nůž. Běžel a neohlížel se, až se před ním objevila slabá záře osvětlující cestu. Vědomí, že vestavěná magie ještě nepřestala fungovat, ho trochu uklidnilo. Ohlédl se a hlasitě zaklel, když uviděl, že tajné dveře zůstaly napůl otevřené, zapříčené vrhacím nožem. Toddová za ním určitě pošle žoldnéře. Mrazivě se ušklíbl. Dobře. Jen ať přijdou. Chodby měly svá tajemství, která znal jen on, a na každého, kdo by byl tak hloupý, aby ho pronásledoval, čekají velice nepříjemná překvapení. A až budou všichni mrtví, vrátí se do domu, aby zabil Toddovou, Madigana a ostatní teroristy.
Tu dívku neměli zavraždit. Donutí je, aby za to zaplatili.
Kouř v salóně mezitím pomalu začal řídnout, ale žoldnéři i rukojmí se dusili kašlem a vytírali si slzy z očí. Žoldnéři bez větších problémů obklíčili své vězně a brzy měli situaci zase více méně pod kontrolou. Toddová se podívala na pootevřené dveře tajné chodby a pokynula dvěma žoldnéřům. „Koni, Biskupe; vezměte si pět mužů a dojděte pro něj. Nemusíte ho vodit zpátky, stačí mi jeho hlava. Pak prohlédněte chodbu, jestli tu nejsou ještě jiné tajné východy. Nechci, aby se tohle opakovalo. Hněte sebou!“
Dva žoldnéři krátce kývli, několika posunky vybrali pět dalších a všichni zmizeli v chodbě. Glen se chtěl vydat za nimi, ale Toddová jej zadržela. „Ty ne, Glene. Tebe potřebuji tady, po svém boku.“
„Chci toho parchanta. Nikdo mi nesmí tohle udělat a přežít to.“
„On to nepřežije. I kdyby chodbou unikl, nemá kam jít. dům je plný našich lidí.“
Glen se nešťastně zamračil. „Já nevím, Eleanour. Je rychlý. Ještě jsem neviděl chlapa, který by byl tak rychlý jako on. A rád bych ho zabil osobně.“
„Glene, máme tady práci. Ten chlap může počkat. Není důležitý. Ne v porovnání s naší Věcí. Takže si najdi jiný meč a pak odsud odnes tělo té dívky. Ukaž ho vyjednavačům a řekni jim, že budeme zabíjet každou půlhodinu jedno rukojmí, dokud nepřistoupí na naše požadavky.“
Glen se na ni zmateně podíval. „Myslel jsem, že rukojmí byli jen zástěrka,“ řekl polohlasně.
„To ano,“ odpověděla Toddová stejně tiše. „Ale dokud se soustředí na ně, nebudou hloubat nad tím, co tady děláme doopravdy. Teď udělej, co jsem ti řekla, Ellisi, chlapče.“
Glen se začervenal, rychle se odvrátil a začal štěkat rozkazy na žoldnéře. Rukojmí se mlčky dívali, jak táhnou tělo mrtvé dívky pryč. Náhle Toddová vdechla kouř a rozkašlala se. „Otevřte někdo ta zatracená okna,“ zaječela.
Kůň a Biskup vedli své muže opatrně úzkou chodbou a cestou pátrali po dalších východech. Kolem nich se vytvořila slabá záře, která jim ukazovala, kam šlapou, aniž přitom prosvětlovala temnotu před nimi. Uprchlý gardista se mohl skrývat kdekoliv za hranicí světla, číhat na ně a napadnout je, aniž by ho viděli dříve, než by bylo pozdě. Kůň odhodlaně potřásl hlavou, aby podobné myšlenky zaplašil. Určité měl dost rozumu, aby se na svém útěku nezastavoval. Teď už je dávno pryč. Ale jestli je tak hloupý, že na ně čeká, pak se o něj on a Biskup postarají. S rádobyhrdiny už měli co do činění mnohokrát a Kůň věděl, že umírají stejně snadno jako kdokoliv jiný. Zvláště při přesile sedm na jednoho.
Kůň byl velký, silný muž, kterému bylo něco přes dvacet, měl nakrátko ostříhané černé vlasy a střapatý vous. Bojoval v sedmnácti bitvách za nejrůznější pány a nikdy nebyl na straně poražených. Kůň nevěřil v prohru. Podle jeho zkušeností bylo tajemství vítězství v tom mít na své straně všechny výhody, a právě proto se přátelil s Biskupem. Jeho kolega byl stejně starý jako on, zhruba o hlavu vyšší a dvakrát těžší. Nebyly to všechno svaly, ale to ani nebylo nutné.

Také nebyl nejbystřejší, ale Kůň byl dost chytrý za oba dva a oba to věděli. Kromě toho byl Biskup velice vynalézavý, pokud šlo o vyslýchání zajatců. Zvlášť žen. Kůň se zašklebil. Náhle se Biskup zastavil a Kůň ho napodobil, zatímco ostatní žoldnéři do nich zezadu skoro narazili.
„Co se děje, Biskupe?“ zeptal se klidně.
„Nevím to určitě.“ Velký žoldnéř přejel prsty po těžkém železném amuletu, který nosil na řetězu kolem krku a nešťastně se zahleděl do tmy před sebou. „Něco není v pořádku, Koni. Tohle místo je nějaké divné.“
„Viděl jsi něco? Slyšel jsi něco?“
„Ne. Jenom... je to tu nějaké divné.“
Ostatní žoldnéři se začali dívat jeden na druhého, ale Kůň je zpražil pohledem. Naučil se Biskupovy předtuchy nepodceňovat. V minulosti už se mu to několikrát vyplatilo. Pokynul dvěma nejbližším mužům. „Pořádně to tady prohledejte. Píď po pídi, když to bude nutné.“
Dva muži si vyměnili pohledy, pak pokrčili rameny a s meči připravenými vykročili vpřed. Světlo se pohybovalo spolu s nimi. Po uprchlém gardistovi nebylo nikde ani stopy. V chodbě vládlo ticho, jediný zvuk, který se tu ozýval, působily jejich boty na kamenné dlažbě. Ušli asi deset kroků, když tu podlaha pod nohama jednoho z mužů lehce poklesla a ozvalo se tiché cvaknutí. Oba se automaticky podívali dolů, a proto ani nezahlédli množství dlouhých, zašpičatělých kůlů, které prudce vyjely z obou stěn. Narazily do nich brutální silou a probodly je na tuctu míst. Muži na nich zůstali viset s nohama několik palců nad zemí a jejich krev crčela na podlahu, Neměli ani čas vykřiknout. Pak se ozvalo další tiché cvaknutí, jak se pákový mechanismus pod podlahou vrátil do původní polohy a kůly slizké od krve hladce zajely do stěn. Obě mrtvoly se svezly na podlahu. Biskup tiše zaklel; v jeho hlase byl spíš obdiv než něco jiného.
„Past,“ poznamenal Kůň zachmuřeně. „A pokud je tu jedna, můžeš se vsadit, že jich tu bude víc. Třeba se jimi tyhle chodby jen hemží.“
„Nemá smysl pokračovat,“ ozval se jeden ze žoldnéřů vzadu. „Nemyslíte?“
„Chceš se vrátit a vysvětlit to Toddové?“ zeptal se Kůň, aniž se obtěžoval ohlédnout. Krátce se zasmál do ticha, které mu odpovědělo. „Tak dobře, jdeme dál. Půjdu první. Našlapujte tam, kam našlapuju já, a ničeho se nedotýkejte.“
Pomalu vyrazil a pečlivě si prohlédl každičký kámen, na který položil nohu. Biskup šel za ním tak těsně, že mu skoro šlapal na paty. Ostatní žoldnéři je s nespokojeným mumláním následovali. Kůň upíral zrak do tmy před sebou. Gardista, kterého pronásledovali, musel o pasti vědět a vyhnul se jí, z čehož bylo možné usoudit, že to nebyl jen tak obyčejný voják. Z chování ostatních rukojmích bylo patrné, že o tajné chodbě neměli ani tušení. Kdyby o ní věděli, použili by ji. Se svými speciálními znalostmi mohl být v tuto chvíli gardista kdekoliv v domě, přesto museli jít za ním. Možná ho nedopadnou, ale možná se jim alespoň podaří najít jiné tajné východy a zablokovat je.
Někde blízko se ozvalo tiché cvaknutí a Kůň se instinktivně vrhl vpřed s Biskupem v patách. Prakticky ve stejném okamžiku se za jejich zády ozvala hromová rána a chodbu zaplnil zvířený prach. Kůň se krátce podíval na Biskupa, aby se ujistil, že je v pořádku, a pak ohlédl. Ze stropu se uvolnila velká kamenná deska a rozdrtila pod sebou dva žoldnéře. Zpod kamene vytékala krev, která tvořila velkou louži dosahující až k špičkám Koňových bot. Jediný zbylý žoldnéř na druhé straně kamenné desky stál velice klidně a obličej měl bílý jako prostěradlo. Kůň na něj zavolal, ale muž mu neodpověděl. Potom se část záře oddělila, jak se žoldnéř rozběhl chodbou - po několika krocích se však podlaha pod jeho nohama rozevřela a on se s křikem zřítil do zamaskované jámy. Krátce se zableskla ocel, pak se padací dveře zase zavřely a přerušily tím žoldnéřův smrtelný výkřik. V podzemí znovu zavládlo ticho.
„Tohle místo je smrtící past,“ řekl Biskup.
„Jo,“ přisvědčil Kůň. „Ale ten parchant se odsud dostal živý. Nejspíš se schovává někde ve tmě, pozoruje nás a smíchy se popadá za břicho.“
„To nebyl obyčejný gardista, Koni. Viděl jsi, jak se vypořádal s Glenem? Nikdy by mě nenapadlo, že někdo může být rychlejší než on.“
„Je to jen člověk. Chytíme ho. A pak mu můžeš ukázat, co dovedeš s rozžhaveným železem.“
„Už se nemůžu dočkat,“ řekl Saxon.
Oba žoldnéři se bleskově otočili a zjistili, že Saxon stojí přímo před nimi, na dosah meče. Usmíval se. Kůň cítil, jak mu srdce v hrudi začíná bušit rychleji, ale nějak se mu podařilo nedat na sobě nic znát. Pozvedl meč a Biskup udělal totéž jen o vteřinu později. Saxonův meč vězel v pochvě u pasu a on se jej ani nepokusil tasit.
„Zpátky teď nemůžeš,“ řekl Kůň. „Jsi mrtvý muž. Chodíš a dýcháš, ale už jsi mrtvý. A my se postaráme, aby sis to užil.“
Saxon se jen mrazivě usmál. „Mám za sebou skutečně špatný den. Vy ho budete mít ještě horší.“
Biskup zavrčel něco nesrozumitelného a s napřaženým mečem se vrhl na Saxona. Na svou velikost se pohyboval překvapivě rychle. Saxon však čepel meče jen lehce odstrčil stranou a pak vrazil Biskupovi pěst do boku. Mohutný žoldnéř se okamžitě zastavil, jako by narazil do zdi. Zvuk jeho praskajících žeber se zřetelně rozlehl do ticha. Několik okamžiků zůstal stát shrbeně před Saxonem a chrčivě lapal po dechu, pak se pokusil zvednout svůj meč, ale nepodařilo se mu to. Saxon jej udeřil znovu a zabořil mu svou pěst až po zápěstí do břicha. Biskup zasténal a klesl na kolena. Kůň jen nevěřícně zíral. Všechno se to stalo tak rychle. Podíval se na Saxona a ani si neuvědomoval, že v ruce drží meč.
„Kdo jsi?“ zašeptal.
„Jsem Saxon. Wulf Saxon.“
Kůň se pokusil o svůj obvyklý silácký způsob vyjadřování, ale najednou mu připadal prázdný a hloupý. „Říkáš to, jako by to mělo něco znamenat, ale nepamatuju se, že bych o tobě někdy slyšel.“
Saxon pokrčil rameny. „Byl jsem nějakou dobu pryč. Lidé zapomínají. Ale až se jim několikrát připomenu, rozpomenou se. Neměli jste zabít to děvče, žoldnéři.“
„To jsem nebyl já. Zabila ji Toddová.“
„Stál jsi tam a dovolil jsi, aby se to stalo. Takže jsi vinen. Všichni jste vinni a já vás zabiju jednoho po druhém.“

„To byla tvoje přítelkyně, Saxone? Nebo příbuzná?“
„Nikdy v životě jsem ji neviděl.“
„Tak proč...“
„Byla tak mladá,“ odpověděl Saxon. „Měla celý život před sebou. Měla rodinu a přátele, kterým na ní záleželo. A vy jste jí to všechno vzali.“ Sehnul se a vzal Biskupovu hlavu do dlaní.
Mohutný žoldnéř se otřásl, ale neměl sílu se vyprostit. Saxon se podíval na Koně.
„Pošlu tě zpátky k ostatním se zprávou, žoldnéři. Nezapomeň jim říct, kdo tě poslal. Řekni jim, že se Wulf Saxon vrátil.“
O chvíli později se chodbou rozlehl něčí křik.
Eleanour Toddová přecházela sem a tam, zuřivé se mračila a rukojmí se krčili strachem, kdykoliv se k nim přiblížila. Nijak se nesnažila skrývat před nimi své opovržení. Všichni jsou to jen ovce, jeden jako druhý, ovce vystrašené, protože se jejich pohodlný malý svět zhroutil a vlci překvapili jejich stádo bez ochrany. Zaslouží si všechno, co se jim stane. Ten gardista byl jediný, kdo měl páteř v těle. A to byl problém. Už uplynulo skoro čtvrt hodiny od chvíle, kdy za ním poslala do tajné chodby svoje muže, a ještě se nevrátili. Copak je tam těch chodeb tolik, že je ještě nestačili prohledat? Přinutila se zastavit. Gardista byl jen jeden; neexistoval způsob, jak by jim mohl udělat čáru přes rozpočet. Nic jim nemohlo překazit plány. Ale co se, k čertu, stalo s těmi žoldnéři? Ztratili se snad v bludišti chodeb? Podívala se na rukojmí a čerpala tiché uspokojení z toho, jak okamžitě zbledli.
„Kdo ví něco o té tajné chodbě?“ zeptala se klidně. Rukojmí se dívali jeden na druhého, ale nikdo se neozval. Toddová se zamračila. „Někdo o ní přece musí něco vědět. Buďto začnete okamžité mluvit, nebo řeknu svým mužům, aby náhodně vybrali několik z vás a začali jim odřezávat malé kousky těla.“
„Prosím, věřte mi, že nikdo z nás o té chodbě nic neví,“ ozval se sir Roland. Vykročil vpřed a dav kolem se od něj okamžitě odtáhl. „Víte, jediní, kdo o ní mohli něco vědět, jsou původní majitelé domu, a ti tady nejsou. Celá rodina se odstěhovala.“
Toddová nešťastně přikývla. Dalo se předpokládat, že jí odpoví Madiganův zrádce, i když jí neposkytl vysvětlení, které potřebovala. „Tak jak je možné, že o ní věděl ten gardista?“
„To nevím. Byl jeden z těch, které dodalo Bratrstvo oceli jako čestnou stráž. Možná, že má nějaké spojení s rodinou majitelů. Koneckonců, Bratrstvo přibírá muže všech společenských vrstev.“
Toddová zavrčela a umlčela ho mávnutím ruky. Sir Roland se zdvořile uklonil a vrátil se mezi ostatní. Někteří z jeho přátel ho tiše pochválili za jeho odvahu, ale sotva se k nim obrátily zraky žoldnéřů, zase rychle umlkli. Toddová přistoupila ke Glenovi, který zevloval u dveří, a jakmile uviděl, že k němu míří, vyběhl jí se svým obvyklým štěněcím úsměvem vstříc.
„Žoldnéři, které jsem poslala do tajné chodby, jsou pryč podezřele dlouho,“ řekla mu. „Něco se muselo stát. Vezmi si tucet mužů a důkladně tu chodbu prohledej. Netuším, co se mohlo Koňovi a jeho mužům přihodit, ale chci mít jistotu, že ten gardista zemře. Je to jasné?“
„Jistě. Ale těch tucet mužů nechci.“
„Stejně si je vezmi. Na tom gardistovi je něco...“
„Poradím si s ním,“ namítl Glen sebevědomě. „Minule mě jenom zaskočil.“
„Vezmi si ty muže. To je rozkaz. Nechci, aby se ti něco stalo.“
Glen se rozzářil. „Opravdu?“
„Samozřejmě, že ne. Jsi cenný člen naší skupiny.“
Glen se opět zasmušil, ale pak přikývl. „Neboj se,“ řekl jen proto, že cítil, že by měl něco říct. „Kůň už ho nejspíš chytil. Je dobrý.“
„Kůň? Ten nedokáže chytit ani tripl od děvky z Pijavčí ulice. Vůbec jsem ho tam neměla posílat. A teď už jdi.“
Glen nad její obhroublostí lehce zamrkal a pak se obrátil, aby vybral muže pro svou pátrací skupinu. Nelíbilo se mu, že takhle mluvila. To se pro ženu neslušelo. A zdálo se, že v něm stále nevidí nic než spojence. Asi v něm nikdy nebude vidět nic jiného... dokud bude Madigan nablízku. Ta myšlenka ho zneklidňovala a rychle ji zapudil, ale stále se vracela. Zamračil se. Ten gardista jej ponížil před Eleanour. Brzy toho parchanta přinutí, aby za to zaplatil. Bylo zajímavé, jak dlouho dokázal udržet své soupeře v šermířském souboji naživu, než je konečně zabil. Někdy ho dokonce prosili, aby to už udělal.
To se mu líbilo.
Rychle si vybral dvanáct mužů a poslal je do tajné chodby, aby tam na něj počkali. Ohlédl se, aby se ještě naposledy podíval na Eleanour, a zarazil se, když si všiml, že s ní Bailey o něčem naléhavě mluví. Z výrazu na jejich tvářích se dalo soudit, že je to něco důležitého a zatraceně nevítaného. Rychle k nim přistoupil. Bailey dal na vědomí, že ho vidí, kývnutím hlavy, zatímco Eleanour ho naprosto ignorovala.
„A víš to jisté?“
„Samozřejmě, že to vím jistě!“ Bailey se snažil mluvit tiše, ale oči mu plály hněvem. „Myslíš, že bych za tebou přišel s něčím takovým, kdybych si nebyl jistý?“
„Nerozčiluj se. A mluv tiše - nechci, aby to slyšeli rukojmí. Prostě mi to jen připadá nemožné, to je všechno. Jak jsme mohli přijít o sedmadvacet mužů, a přitom nikoho ani nezahlédnout?“
Bailey pokrčil rameny. „Našli je mrtvé na jejich stanovištích. Nikdo netušil nic zlého, až když se jeden z nich nedostavil k hlášení. Pak jsme zjistili, že zhruba za posledních dvacet minut bylo zabito dvacet sedm našich mužů.“
„Jak zemřeli?“ otázal se Glen.
„Někteří byli probodnuti, jiní uškrceni. A dvěma někdo utrhal jednu končetinu po druhé,“ řekl Bailey a hlas se mu přitom ani nezachvěl.
Toddová a Glen se na něj chvíli dívali beze slova a pokoušeli se strávit to, co právě řekl. Bailey jen pokrčil rameny.

Toddová v obličeji celá zbrunátněla, jak se snažila pochopit situaci a rozhodnout, co dál. „Všichni umřeli krátce po tom, co nám utekl ten gardista," prohlásila konečně. „Musí v tom být nějaká souvislost."
„Jeden člověk nemohl pozabíjet dvacet sedm žoldnéřů," namítl Bailey. „Alespoň ne za tak krátkou dobu. Viděl jsem mrtvoly, které byly roztrhané na kusy. Žádný člověk nemá takovou sílu."
„Dobře," řekla Toddová. „Co když v chodbách žila nějaká obluda, která se teď dostala na svobodu?"
„Pokud ano, tak toho gardistu nejspíš zabila jako prvního," opáčil Glen. „Zatraceně. Teď už se nikdy nedozvím, jestli bych si s ním poradil."
„Přestaň kňučet, Glene! Tohle je vážná věc." Ani se neobtěžovala se na mladíka podívat; veškerou svou pozornost soustředila na vyřešení záhady. Proto neviděla jeho ukřivděný výraz, který se krátce změnil v zuřivost a pak se rychle skryl za chladnou maskou lhostejnosti. Toddová se podívala na tajné dveře a pak se obrátila ke Glenovi a Baileymu.
„V tomto stadiu akce už si nemůžeme dovolit, aby se něco pokazilo. Už jsme zašli příliš daleko. Takže teď uděláme tohle: Bailey, řekni všem, že od této chvíle budou naši lidé pracovat ve skupinách po pěti nebo šesti a nikdo nesmí za žádných okolností spustit svoje parťáky z očí - ani na okamžik. Každých deset minut ať provádějí kontrolu. Až s tím budeš hotov, vezmi si tady Glena a tucet chlapů a prohledej pořádně tu zatracenou tajnou chodbu. Nevracej se, dokud nenajdeš gardistu, obludu nebo nějaké jiné vysvětlení. Rozumíš?"
Bailey chtěl přikývnout, náhle se však zarazil a otočil se k ústí chodby. „Slyšela jsi to?"
Toddová a Glen se podívali jeden na druhého. „Co?" zeptala se Toddová.
„V chodbě něco je," řekl Bailey. „A blíží se to sem."
„Mohl by to být Kůň a jeho muži," nadhodil Glen.
„Nemyslím," odpověděl Bailey stručně.
Tasil meč a vykročil ke vchodu do tajné chodby; Glen spěchal za ním. Toddová štěkla na žoldnéře, aby pořádně hlídali rukojmí, a pak se s mečem v ruce vydala za Glenem. Společně se zastavili před otevřenými dveřmi tak, aby je svými těly zakryli před zvědavými pohledy ostatních, a snažili se proniknout zraky temnotou. Uslyšeli kroky, které se stále přibližovaly.
Kroky jediného člověka. Pak se v chodbě objevila záře a v ní Kůň. Obličej měl nepřirozeně bledý a oči vytřeštěné. Z koutku úst mu tekly sliny. Jeho šaty byly vpředu pocákané krví, ale žádné zjevné zranění neměl. V ruce držel Biskupovu hlavu.
Zastavil se před Toddovou a ostatními a jeho oči byly stejně nevidoucí jako oči v hlavě jeho mrtvého kamaráda. Ta měla ústa rozšklebená ve věčném, bezhlesém křiku. Někteří z rukojmích při pohledu na něj začali tiše kňučet, jiným jen strach před žoldnéři zabránil v tom, aby nekřičeli nahlas. Několik jich omdlelo. Dokonce i někteří z žoldnéřů vypadali otřeseně. Toddová se rychle rozhlédla a pochopila, že musí rychle něco udělat, aby ovládla situaci dřív, než sejí úplně vymkne z rukou. Vykročila vpřed a udeřila Koně do obličeje. Hlava se mu pod jejím políčkem bez odporu otočila, ale když se zase narovnal, díval se na ni.
„Co se stalo, Koni?" otázala se Toddová. „Pověz mi, co se stalo."
„Wulf Saxon ti posílá vzkaz," odpověděl Kůň klidným, nevzrušeným hlasem kontrastujícím s děsem, který se mu stále zračil v očích. „Řekl, že všichni teroristé v tomto domě zemřou. Všechny nás zabije."
„Kdo je, k čertu, ten Wulf Saxon?" zeptal se Glen, když začalo být jasné, že Kůň už nic jiného neřekne. „Je to ten gardista? Co se stalo s chlapy, kteří šli s tebou?"
„Zůstali v chodbách," řekl Kůň. „Dům je zabil. A pak Saxon zabil Biskupa a poslal mne zpátky s tímto vzkazem."
„Proč Biskupovi usekl hlavu?" zeptal se Bailey.
Kůň se pomalu obrátil a podíval se na něj. „Neusekl. Utrhl mu ji holýma rukama."
Glen mimovolně zavrávoral. Bailey se zamyšleně zamračil. Toddová se mezitím trochu vzpamatovala a kývla na dva nejbližší žoldnéře. „Odneste odsud tu zatracenou věc a odveďte Koně. Najděte si nějakou volnou místnost a tam z něj vytáhněte všechno, co ví. Dělejte s ním, co chcete, ale dostaňte z něj co nejvíc informací. Pak najděte čaroděje Ritenoura a dejte mu Biskupovu hlavu. Možná se mu z ní něco podaří vyčíst. Řekněte Madiganovi, co se tady stalo, včetně těch sedmadvaceti mrtvých. Já vím, že přikázal, že ho nikdo nesmí vyrušovat, ale tohle je důležité. Beru na sebe plnou zodpovědnost. Teď jděte!"
Dva žoldnéři rychle přikývli, vzali Koně za ruce a odvedli ho z místnosti. Rukojmí před nimi mlčky ustupovali. Z utržené hlavy v jeho ruce stále kanula krev a zanechávala na koberci karmínovou stopu. Rukojmí si mezi sebou začali šeptat, někteří zjevně na pokraji hysterie. Toddová štěkla na ostatní žoldnéře: „Ať ti lidi zmlknou! Udělejte, co je třeba, ale utište je. Kdybyste něco potřebovali, budu venku."
Krátce pokynula Baileyovi a Glenovi aby ji doprovodili, a společně s nimi vyšla ze salónu na chodbu. Pečlivě za sebou zavřela dveře, pak se o ně opřela a objala se rukama. „Zatraceně. Jak se všechno mohlo tak rychle pokazit? Celá akce probíhala přesně podle plánu... Teď už alespoň víme, kdo zabil těch sedmadvacet mužů. Nějaký zatracený Wulf Saxon, ať už je to kdokoliv."
„Býval městským radním, ale to už je dávno," ozval se Bailey. „Myslelo se, že umřel před více než dvaceti lety."
„Tak co, k sakru, dělá tady, převlečený za gardistu?" zeptala se Toddová. „A jak to, že ho znáš?"
„Znával jsem ho, kdysi dávno. Ale nechápu, jak je to možné. Měl by být zhruba stejně starý jako já, hodně přes čtyřicet, a tomu gardistovi bylo něco přes dvacet." Bailey se odmlčel. „Tolik mohlo být Saxonovi, když zemřel..."
Všichni se na něj podívali. „Nezestárl... je neuvěřitelně silný... a podle všeho by měl být po smrti," řekla Toddová pomalu. „Myslím, že tu máme co do činění s nadpřirozenem."
„Skvělé. Tak teď jsme doopravdy v průseru," ozval se Glen. „Chcete po mně, abych šel zabít čaroděje?"
„Není třeba propadat panice," namítl Bailey. „Nevíme přece, jestli je to doopravdy Wulf Saxon. Může používat jeho jméno, jen aby nás vyvedl z míry. Saxon, kterého jsem znal, nebyl žádný zabiják."

„Člověk se může změnit, když je víc než dvacet let mrtvý," opáčila Toddová kousavě. „Jako obyčejně ti uniklo to hlavní, Bailey. To, co má Madigan v plánu s tímhle místem, je velice delikátní záležitost. Žádné magické vměšování si nemůžeme dovolit. A už vůbec si nemůžeme dovolit ztratit další muže, jinak tenhle dům neudržíme. Čert aby toho Saxona vzal! Mohl by všechno zkazit!"
Dole ve sklepě přecházel čaroděj - šaman Ritenour nešťastně sem a tam. Jediná lampa na zdi za ním zalévala bledě stříbrnou září velkou místnost a leskla se na vlhkosti stékající po stěnách. Sklep byl skutečně rozlehlý a Ritenourovy kroky se hlasitě rozléhaly do ticha. Dokud Madigan nenechal své muže, aby to tu uklidili pro rituál, byl tady hrozný nepořádek, ale Ritenour si nebyl jistý, jestli to nebylo lepší než teď. Nyní byl příliš prázdný, jako by čekal na něco, co přijde a zaplní ho.
Bylo tu nepříjemně chladno a čarodějův dech se srážel v obláčcích páry, ale to nebyl důvod, proč se mu třásly ruce. Ritenour měl strach, a nejen z toho, co po něm Madigan chtěl, aby udělal. Jeho instinkt posílený magií ho varoval, aby z tohoto sklepa zmizel, dokud to ještě jde. Ochranná zaklínadla domu interferovala s jeho magií a zabraňovala mu vidět vnitřním zrakem příliš jasně a on byl za to vděčný. Něco tu bublalo pod povrchem reality, něco starého a příšerného, co tlačilo na bariéry času, a magie, která to držela na uzdě, se mohla zhroutit každým okamžikem. Ritenour cítil ve vzduchu krev a slyšel ozvěny výkřiků z hlubin staletí. Sepjal své chvějící se ruce a pomalu potřásl hlavou.
Vytrhl jsem srdce živému dítěti a stál jsem nad jeho umírajícím tělem s rukama potřísněnýma jeho krví až po lokty a čerta starého jsem se staral o duchy a odplatu. Zvolil jsem si vlastní způsob získávání znalostí a nikdy mě nezajímalo, jestli se to někomu líbí, nebo ne. Tak proč teď nedokážu, aby se mi přestaly třást ruce ?
Protože to, co dřímalo tady ve sklepě, nevědělo nic o oprávněných důvodech nebo odpuštění, znalo to jen nekonečnou touhu po pomstě a nenávist bez konce. Mělo to moc pocházející z bezpočtu krvavých činů a utrpení a držela to pouze magie, která se v toku let postupně vyčerpávala. Nemohlo to být zničeno, ovládnuto ani uspokojeno. A právě kvůli této moci ho Madigan přivedl s sebou do Domu vítězů.
Ritenour se zamračil a mimovolně se objal pažemi, jak ho znovu roztřásl chlad. Musel si s tím nějak poradit. Musel, protože Madigan by ho zabil, kdyby odmítl, a protože z Domu vítězů neexistovala žádná úniková cesta, kterou by nehlídal. Byla to situace, v jakých si Ritenour přál, aby věděl víc o bojové magii, ale ve svém vzdělávání do této oblasti nikdy nezabrousil. Kromě toho věděl, že Madigana nechránili jen osobní strážci.
Na schodech za jeho zády se ozvaly kroky, pak se objevil žoldnéř poulící oči do temnoty. „Pojď nahoru, čaroději, a hezky svižně. Máme problém. Vážný problém."
Otočil se a vyběhl po schodech zpátky, aniž počkal na odpověď. Ritenour se zhluboka nadechl a pokusil se uklidnit. Nechtěl, aby ostatní poznali, nakolik ho sklep děsil.
Náhle jeho pozornost upoutal tichý zvuk. Rychle se otočil, ale teď, když žoldnéř odešel, byl sklep zase prázdný. Krátce se usmál. Strávil tady dole příliš mnoho času. Ticho začínalo působit na jeho nervy. Pak se ten zvuk ozval znovu a Ritenourovi se sevřelo srdce. Zatímco se rozhlížel, musel se nutit, aby se nedal na útěk, ale byl pevně rozhodnut nenechat se ze sklepa vyhnat svým vlastním strachem. Jeho pohled padl na široký otvor odpadu v podlaze a napětí ho pomalu začalo opouštět. Bezpochyby se jednalo o odpad do kanálu, který tu byl od doby, kdy budova patřila jatkám. Pomalu došel k němu a podíval se dolů. Kruhový otvor o průměru asi jednoho yardu přehrazovala ocelová mříž, ale dál nebylo vidět nic, jen neproniknutelnou temnotu. Zatímco tam stál, uslyšel ten tichý zvuk znovu; tentokrát bylo jasné, že se ozývá odněkud z hlubin kanalizace. Ritenour se usmál. Takže nervy. Nic jiného to nebylo. Odkašlal si a pak si odplivl do kanálu. Chvíli naslouchal, ale nic se neozvalo. Pokrčil rameny a odvrátil se. Těžko říct, kam až se ty kanály táhly. Raději by měl jít a zjistit, co chce Madigan. Možná - pokud by měl skutečně štěstí - přehodnotil svoje plány ohledně rituálu a on už se sem do sklepa nebude muset vrátit.
Jasně. A slunce zítra vyjde na západě.
Pomalu se vydal po schodech zpátky do domu, pryč z nenáviděného sklepení. Nespěchal. Nikdy nespěchal.
Dole v kanálech, na samém dně šachty ústící do sklepeni si Jestřáb znechuceně otřel z ramene čarodějovu slinu. „Ten všivý parchant..."
„Bud rád, že jsi dopadl takhle," poznamenal Barber, který se snažil potlačit úsměv, ale nedařilo se mu to. „Taky mohl kanál použít jako hajzlík."
„Nechápu, že tě to vůbec vzrušuje," přisadila si Rybářka. „Stejně už jsi od hlavy k patě ulepený pavouci krví, obsahem jeho útrob a vším tím svinstvem, co plave v kanálech - jedno plivnutí už to nemůže moc zhoršit."
Jestřáb se na sebe podíval a musel připustit, že něco pravdy na tom je. Možná, že někdy v minulosti vypadal hůř, ale právě teď si žádný takový případ nedokázal vybavit. „Jde o princip," řekl nahlas. „Každopádně to vypadá, že je pryč, takže bychom odsud mohli konečně vypadnout. Už jsem se bál, že snad nikdy neodejde..."
Nepříliš nadšeně se zahleděl na otvor nad sebou. Sklepní odpad ústil do kanalizace šachtou s velkým kruhovým otvorem ve stropě. Měl v průměru asi tři stopy a jeho stěny byly potažené jakýmsi mimořádně odpudivým černým slizem, který se Jestřáb rozhodl raději blíže nestudovat. Podíval se na Win-terovou. „Co tady bylo původně?"
„Původně tudy odtékala krev a odpadky ze starých jatek," řekla Winterová lhostejným hlasem. „Dnes se tudy vyhazuje smetí, splašky a podobné věci z Domu vítězů."
„Podobné věci?" otázal se Jestřáb, u něhož tón jejího hlasu vzbudil podezření. „Jaké konkrétně?"
„To vám raději neřeknu," prohlásila Winterová. „Protože kdybych vám to řekla, nejspíš byste se začal ošklíbat a odmítl byste tam vlézt, a my jinou možnost nemáme. Tohle je jediná možná cesta dovnitř. Teď sebou raději hoďme: stejně už jsme pozadu za harmonogramem. Bude to úplně jednoduché: vlezete si do šachty, zády a nohama se zapřete o stěny a vyšplháte nahoru. Dokud se budete vyhýbat tomu černému slizu, nemusíte mít z ničeho strach. Není to vysoko - nanejvýš deset nebo dvanáct stop."
Jestřáb ji probodl pohledem a pak pokynul Rybářce, aby mu udělala z rukou stoličku. Když jí kladl do spojených rukou

nohu, obličej se jí stáhl odporem. Jestřáb zaťal zuby a s Rybářčinou pomocí se vyhoupl do šachty. Byla těsnější, než čekal, a musel se hodně skrčit, aby se do ní vůbec vešel. Kolena měl přitom prakticky v obličeji. Nakonec se mu podařilo zapřít se nohama o protější stěnu a začal se pomaloučku sunout vzhůru. Ostatní lezli za ním, jeden po druhém, a když se nahoru vyhoupl i MacReady, který byl poslední, zalilo šachtu světlo jeho lucerny. Rybářka tu svou odložila, aby se mohla lépe soustředit na lezení. Jedna stejně k osvětleni úzké šachty a zvýšení klaustrofobického dojmu bohatě stačila.
Čím výše postoupili, tím byla vrstva slizu tlustší a Jestřáb musel tisknout nohy proti stěně stále silněji, aby neklouzal. Pachtil se nahoru píď po pídi a čelo se mu tou námahou hojně lesklo potem. Záda už ho nesnesitelně bolela a ramena měl jako z gumy. Pokaždé, když se vzepřel proti zdem, projela jeho tělem na tuctu míst bodavá bolest, ale odpočinek si nemohl dovolit. Kdyby jen na okamžik uvolnil svaly, začal by okamžitě sklouzávat, a nejen že by se zase zřítil dolů, ale strhl by s sebou i ostatní. Proto lezl stále dál - zapřel se lokty a rameny, posunul nohy, pak se zapřel nohama a kroutivým pohybem se přemístil o několik tvrdě vydřených palců výš. Tohle opakoval stále znova a znova, až necítil jediný sval v těle a jeho záda sténala bolestí.
„Je to jako porod, ale naopak," ozvala se Rybářka odněkud zdola mezi dvojím zasténáním.
Nikomu nezbývalo dost dechu, aby se zasmál, ale Jestřáb se alespoň ušklíbl. Úšklebek se však okamžitě změnil v grimasu, když mu levé stehno stáhla křeč. Jestřáb musel zatnout zuby, aby hlasitě nevykřikl. Po chvíli se nahoře objevilo bledé světlo označující ústí šachty a to stačilo, aby Jestřáb chytil druhý dech. S novou energií se začal pachtit nahoru a snažil se omezit hluk na minimum pro případ, že by ve sklepě nahoře pořád ještě někdo byl. Pokud by se teď někdo podíval odpadem dolů, rázem by se z nich staly bezmocné terče pro nejrůznější nepříjemnosti. Jestřáb se pokusil zaplašit myšlenky na vroucí olej a soustředit se bezvýhradně na dosažení určitého pravidelného rytmu, který by uchránil jeho svaly před další křečí. V důsledku toho narazil o několik okamžiků později hlavou do něčeho tvrdého a nepoddajného, a než se zachytil, sklouzl o dobrou stopu níž. Tam se zaklesl a se srdcem divoce bušícím děkoval bohům, že nenarazil do člověka pod sebou. Pak vytočil krk, aby se podíval, do čeho vlastně vrazil.
„Proč ses zastavil?" zeptala se Winterová odněkud zdola. „Máš nějaký problém?"
„Tak nějak by se to dalo nazvat," zabručel Jestřáb. „V horním otvoru šachty je zasazená ocelová mříž."
„Dokážeš ji odstranit?"
„Zkusím to. Ale vypadá dost pevně a nemám tu moc místa na páčení. Zůstaňte všichni, kde jste, a já zjistím, co by se s tím dalo dělat."
Vylezl zpátky k mříži, zachytil se těsně pod ní a začal ji důkladně studovat. Neviděl žádný zámek nebo petlici a vzhledem k tomu, že nenašel ani panty, předpokládal, že tam ani žádné nejsou. Ta zatracená věc vypadala, jako by ji tam prostě zazdili a nechali napospas rzi. Jestřáb natáhl ruku a zkusmo mříží zacloumal, ale vůbec se nehnula. Zkusil to znovu, oběma rukama. Jediné, čeho tím dosáhl, bylo, že se od mříže odtlačil hlouběji do šachty. Přesto to zkusil znovu, a když ani tentokrát neuspěl, zapřel se o mříž ramenem a zatlačil ze všech sil. V této pozici setrval co nejdéle, ale jeho síly, bohužel, nevydržely tak dlouho jako mříž, takže zase začal pomalu klouzat dolů. Použil své rozbolavělé nohy, aby sestup zastavil a začal vztekle přemýšlet. Přece nedošli až sem jen proto, aby kapitulovali před obyčejnou mříží. Musel existovat způsob, jak se přes ni dostat.
Náhle dostal nápad a začal se znovu škrábat nahoru, až se ocitl těsně pod mříží. Pak s jistou dávkou utrpení vytáhl svou sekeru a zasunul její ostří do mezery mezi mříží a zdí. Zapřel se nohama, několikrát se zhluboka nadechl a pak se pověsil celou svou váhou na topůrko své zbraně. Železná mříž hlasitě zasténala, kousek povolila a pak se s hlučným zazvoněním rozletěla.
Jestřáb se na poslední chvíli zachytil okraje šachty a vytáhl se nahoru. Rychle se rozhlédl, jestli někdo nezaslechl hluk a nepřišel zjistit jeho zdroj, ale byl ve sklepě sám. Namáhavé se odplazil od díry a potom se pokusil vstát. Nohy se však pod ním prakticky okamžitě podlomily a všechny svaly v těle se mu ještě chvěly vypětím, kterému je vystavil. S hekáním a sténáním se posadil, sekeru si položil vedle sebe na zem a začal si masírovat svaly na nohou. Záda ho bolela přímo vražedně, ale to muselo počkat. Pořád doufal, že nikdo nepřijde pátrat po původu hluku. Ve svém současném stavu by se neubránil ani skrčkovi vyzbrojenému hřebenem se špičatou rukojetí. Potřásl hlavou a soustředil se na problém, jak navrátit sílu svým končetinám.
Z díry v podlaze vylezla Rybářka, záda mokrá od slizu, a klesla na podlahu vedle Jestřába. Vyměnili si vyčerpané úšklebky a pak si navzájem pomohli na nohy, zatímco z odtoku vylézal MacReady, lucernu stále v ruce. Teprve teď si Jestřáb uvědomil, že jiná hořící lampa visí na protější zdi. To od nich bylo pozorné. Náhle se zamračil. Nejspíš by měli ze sklepa vypadnout dřív, než se někdo vrátí pro svou lucernu. Z otvoru vylezla Winterová, která zavrtěním hlavy odmítla MacReadyho pomocnou ruku, protáhla se a na vratkých nohou poodešla od odpadu. Poslední byl Barber a ten vyskočil z odpadní šachty tak lehce, jako by to dělal každý den a o víkendu dvakrát. Všichni se na něj podívali s různými stupni znechucení, což Barber ignoroval a ostentativně si prohlížel strop. Jestřáb si odfrkl. Nikdy neměl rád pozéry.
„Tohle je špatné místo," řekl MacReady náhle. „Vůbec se mi nelíbí pocit, který ve mně vzbuzuje."
„Tak to je mi vážně líto," odpověděl Jestřáb. „Když chvíli počkáš, odnesu ho zpátky do skladu a přinesu jiné. Jak to myslíš, že se ti nelíbí pocit, který v tobě vzbuzuje?"
„Uklidněte se, Jestřábe," zasáhla Winterová. „Mac je citlivý na magii. Já jeho předtuchám věřím. Na druhé straně, je to část bývalých jatek, že? Tady se dá čekat, že ve zdech zůstanou nějaké ty špatné rezonance."
„V tom to není," namítl MacReady, aniž se na ni podíval. „Spoj se se Smrštěm. Zjisti, co si o tom myslí."
Winterová pokrčila rameny. Smršti? Slyšíš mě?
Čekali, ale žádná odpověď se jim v myslích nevynořila.
„Zatraceně," řekla Winterová. „Toho jsem se bála. Teď, když jsme uvnitř domu samotného, jej od nás ochranná

zaklínadla blokují. Musíme si vystačit sami.“
„Skvělé,“ řekl Jestřáb. „Ale něco takového jsem začal tušit, už když nám nenabídl, že nás vynese nahoru svou magií.“
„Nejsou to jen vzpomínky ze starých jatek,“ pokračoval MacReady pomalu. „O Domě vítězů se vždycky povídaly nejrůznější historky. Přízraky, zjevení, podivná znamení; nepříjemné pocity, kvůli kterým lidé raději utíkali s křikem do noci, než by spali ještě hodinu v Domě vítězů. Poslední roky tady byl poměrně klid, zvlášť poté, co tady čaroděj Huben provedl obřad vymítání, ale zdá se, že teď se tu něco probudilo. Něco starého a velice mocného.
Uvažovali jste někdy, proč má Dům vítězů čtyři patra? V Havenu, kde neustále zuří bouře a vichřice, jsou čtyři patra skoro neslýchaná věc. Množství magie, kterou má dům v sobě, by ho udrželo pohromadě snad i při zemětřesení. Ale ta čtyři patra jsou nutná. Původní majitel na nich trval. Podle pověstí tvrdil, že dům musí být mimořádně těžký, aby udržel dole něco, co je pod ním pohřbené.“
„Jestli se mě pokoušíš vystrašit,“ řekla Rybářka, „děláš to zatraceně dobře. Jak je možné, že ses o tom nezmínil dřív?“
„Správně,“ přikývl Jestřáb.
„Dříve jsem tomu nevěřil,“ odpověděl MacReady. „Až když jsem přišel sem. Něco je dole pod námi. Pozoruje nás to. Čeká to na příležitost, aby se to osvobodilo.“
„Macu,“ řekla Winterová pevně, „nech toho. Až bude naše poslání u konce, můžeme sem poslat skupinu čarodějů, aby to tady prohledali, ale teď se raději soustředíme na náš úkol, ano? Čím dříve to budeme mít za sebou, tím dříve odsud vypadneme.“
„S tím bych moc nepočítal,“ ozval se hlas za jejich zády.
Členové Zásahové jednotky se otočili a mechanicky zaujali obrannou pozici, zbraně připravené v rukou. Schodiště vedoucí z domu bylo plné ozbrojených mužů. Každý z nich měl jiné šaty, ale všichni měli na levém zápěstí černý železný kroužek žoldnéřů. Jejich vůdce byl statný, podsaditý muž s hrudníkem jako sud a v lesklé kroužkové zbroji. Zašklebil se na Zásahovou jednotku a jejich všeobecně politováníhodný stav kvitoval pozvednutím obočí.
„Jeden z mých mužů se sem vrátil pro lampu, kterou tu zapomněl čaroděj, a uslyšel podezřelé zvuky z kanálu. A jelikož to je hodný a rozumný hoch, přišel to říct mně a já jsem si s sebou vzal pro všechny případy pár svých kamarádů. Takže tady nás máte! Bohové jsou ke mně dnes štědří. Vsadím se, že se Madigan rozhodne odměnit mě malou prémií, až vás k němu dovedu. Teď odhoďte zbraně a pěkně pomalu pojďte sem, jinak vás odtamtud vytáhnu. Hádejte, co by mi udělalo větší radost.“ Těkal očima z jednoho člena Zásahové jednotky na druhého a zdálo se, že ho jejich klidné mlčení překvapilo. Pak spočinul pohledem na Jestřábovi, pokrytém od hlavy k patě krví a slizem, a jeho sebevědomí jej pomalu, ale jisté začalo opouštět. „Kdo, k čertu, vlastně jste?“
Jestřáb se ušklíbl a někteří ze žoldnéřů se mimovolně stáhli. „Jsme zákon,“ řekl Jestřáb. „Bojíš se?“
V příštím okamžiku se vrhl vpřed, oběma rukama roztočil sekeru a žoldnéři rázem pochopili, že jim jejich pozice v hloučku na schodišti neskýtá příliš prostoru k boji. Začali rychle ustupovat a tlačit se jeden na druhého a současně se pokoušeli vytáhnout zbraně. Jejich vůdce učinil proti Jestřábovi výpad mečem, ale Jestřáb jej snadno odrazil a zaťal sekeru do jeho hrudi. Těžká hlavice hladce projela kroužkovou košilí a síla nárazu odmrštila mrtvého velitele proti jeho mužům. Jestřáb vytrhl sekeru z rány a vrhl se do davu žoldnéřů, sekaje kolem sebe hlava nehlava. Rybářka s Barberem se mu rychle vrhli na pomoc s Winterovou pouhý krok pozadu. Jestřáb se probil davem a postavil se na schodiště, takže se nikdo z jejich protivníků nemohl vrátit k Madiganovi a varovat ho.
Winterová s Rybářkou bojovaly bok po boku, s chladnou přesností zabíjely žoldnéře jednoho po druhém, zatímco Barber se otáčel a tancoval, jeho meč se míhal vzduchem neuvěřitelnou rychlostí a krev kolem něj proudem stříkala na kamennou podlahu. Ve tváři měl lhostejný, skoro znuděný výraz. Brzy zbyli pouze dva žoldnéři bojující zády k sobě uprostřed schodiště. Pak Winterová jednoho z nich probodla a druhý okamžitě odhodil meč a zvedl ruce na znamení, že se vzdává. Členové Zásahové jednotky se opírali jeden o druhého, lapali po dechu a zamyšleně se dívali na svého zajatce.
„Nemáme čas starat se o vězně,“ řekl Barber.
„Nemůžeme ho jen tak chladnokrevně zabít!“ namítl Jestřáb.
Barber se usmál. „Jistěže můžeme. Pokud se ti to příčí, já to udělám.“
Vykročil k žoldnéři a Jestřáb mu zastoupil cestu. Vězeň se vyděšeně díval z jednoho na druhého.
„Vzdal se nám,“ prohlásil Jestřáb. „Vzdal se mně. A to znamená, že je pod mou ochranou. Každý, kdo na něj chce položit ruku, musí vyřídit mě.“
„O co ti jde, Jestřábe?“ zeptal se Barber. „Máš snad slabost pro žoldnéře? Pokud jsem si všiml, nebránilo ti to, abys jeho kolegy rozsekal na kusy.“
„To bylo něco jiného,“ odpověděl Jestřáb. „Isobel a já zabíjíme, jen když je to nutné k vynucení zákona. A zákon říká, že člověk, který se vzdá, nesmí být zabit. Musí být postaven před soud.“
„Měj rozum, Jestřábe,“ řekla Winterová. „Tenhle parchant musel zabít bůh ví kolik lidí, jen aby se sem dostal, a klidně by přihlížel, jak jsou bezbranní rukojmí jeden po druhém vražděni! Svět bude bez něj lepší místo a ty to víš. Domluv mu, Rybářko.“
„Já souhlasím s Jestřábem,“ opáčila Rybářka. „Jsem ochotná bojovat s každým, kdo je dost hloupý, aby se ke mně přiblížil s mečem v ruce, ale nebudu zabíjet bezbranné vězně. Tohle on totiž je, ne? Přesně jako ti, které jsme přišli zachránit.“
„Na tohle nemáme čas!“ odsekla Winterová. „Barbere, zabij toho chlapa. Jestřábe, Rybářko - jděte stranou a nepleťte se do toho. To je rozkaz.“
„Tak pojď, kamaráde,“ řekl Barber zpocenému žoldnéři. „Když budeš spolupracovat, budeš to mít za sebou rychle a bezbolestně. Jestli chceš, můžu ti vrátit tvůj meč.“
Strnul, když uviděl, že se Jestřáb s Rybářkou postavili bok po boku mezi něj a žoldnéře. „Zpátky,“ varovala ho Rybářka

klidné.
„Zabíjíme, jenom když musíme," řekl Jestřáb Winterové, aniž přitom spustil oči z Barbera. „Jinak by nemělo nic z toho, co děláme a co ještě uděláme, žádný význam."
„Měkneš, Jestřábe," zabručel Barber se zřejmým opovržením v hlase. „To je ten neuvěřitelný kapitán Jestřáb, o kterém jsem toho tolik slyšel? Náhlá smrt na dvou nohách a odporná k tomu? Člověk by neměl poznávat hrdiny osobně. Je to vždycky takové zklamání. A teď se kliď z cesty, Jestřábe, jinak budu muset přejít přes tvou mrtvolu."
Jestřáb se chladně ušklíbl. „Zkus to."
V tom okamžiku se žoldnéř otočil na patě a rozběhl se nahoru po schodech, jako by měl za patami všechny čerty z pekla. Jestřáb a Barber vyrazili za ním s Rybářkou v těsném závěsu.
„Zastavte ho!" zaječela Winterová. „Zatraceně, Jestřábe, nesmí se dostat ven, jinak je s rukojmími konec!"
Na schodišti Barber Jestřába lehce předběhl. Jestřáb uháněl ze všech sil, aby mu stačil, ale měl za sebou dlouhý a těžký den. Veškeré jeho rezervy byly pryč a nohy měl po výstupu šachtou jako z olova. Rybářka, která běžela za ním, stěží lapala po dechu. Ale někdo musel dohlédnout na Barbera. Schodiště končilo dveřmi, které byly stále pootevřené, a Jestřáb pocítil záchvěv hrůzy, když si uvědomil, že jestli se žoldnéř dostane nahoru jako první, přibouchne jim je před nosem, zamkne je a pak udělá poplach. Winterová měla možná pravdu. Zahodil životy rukojmích pro nic. Jeho rysy ztvrdly. Ne. Pro nic ne.
Žoldnéř se ohlédl přes rameno, uviděl, jak se za ním žene Barber, a ještě zrychlil. Už byl skoro u dveří, když tu se náhle otevřely, objevil se v nich Wulf Saxon a srazil žoldnéře zpátky. Ten narazil do Barbera a oba muži se svalili ze schodů na jednu hromadu. Jestřáb s Rybářkou se zastavili právě včas, aby se k nim připojili, a nyní hleděli nechápavě na Saxona. Ten se na ně usmál.
„Předpokládám, že jste tady, abyste zachránili rukojmí. Já taky. Podle toho, jak se věci vyvíjejí, bych řekl, že potřebujete mou pomoc stejně jako já vaši."
Omráčeného žoldnéře nacpali do příhodné komůrky v přízemí a pak si našli prázdnou místnost, aby se poradili. MacReady stál ve dveřích a dával pozor na Madiganovy hlídky, zatímco zbytek Zásahové jednotky vděčně klesl do pohodlných křesel bez ohledu na to, jakou škodu jim způsobí svými nepříliš čistými šaty. Saxon se opřel o krbovou římsu a trpělivě čekal, až se všichni usadí. Jestřáb s Barberem si vyměnili nevraživé pohledy, ale pro tuto chvíli uzavřeli tichou dohodu o neútočení. Spolu se zbytkem skupiny mlčky naslouchali Saxonovu vyprávění o tom, co se seběhlo v Domě vítězů. Když domluvil, Rybářka obdivně hvízdla.
„Sedmadvacet mužů ve dvaceti minutách. Nedá se říct, že by ses flákal, Saxone. Ale když jsem tě viděla naposledy, unikl si zrovna z Messerschmannova portrétu, nahý a šílený jako švec, a snažil ses napadnout každého v dohledu. Co se stalo?"
Saxon se usmál. „Tehdy jsem skutečně nebyl ve své kůži. Teď už jsem mnohem klidnější."
„Pořád jsi nám ještě nevysvětlil, kde jsi vzal uniformu gardisty Bratrstva oceli," řekla Winterová. „Nechceš nám doufám namluvit, že ji nosíš právem, že ne?"
„Máme asi pět minut, než Madigan nechá zabít dalšího rukojmího," odpověděl Saxon. „Co kdybychom odložili výslech na pozdější dobu? Už zabil jedno děvče, a ať se propadnu, jestli tady budu jen tak postávat a nechám ho, aby zavraždil další. Mám v úmyslu jej zastavit, ať už s vámi nebo bez vás, ale připadá mi, že když se zapojíte, mohly by být šance rukojmích výrazně lepší. Co vy na to?"
„Jasně," řekl Jestřáb a vyskočil na nohy. „Pojďme."
„Já jsem velitel skupiny, zatraceně!" Winterová vyskočila a probodla Jestřába pohledem. Pak se obrátila k Saxonovi. „Pokud chceš pracovat s námi, budeš poslouchat moje rozkazy. Je to jasné?"
„Jistě," opáčil Saxon. „Ale mohl bych navrhnout, abyste si nejprve vyměnili šaty s těmi zabitými žoldnéři? Sice nevím, co jste vyváděli nebo co za svinstvo to máte všude na sobě, ale bojím se, že takhle byste vyvolávali dotěrné otázky. Navíc hrozně páchnete a vždycky je šance, že se k někomu budeme muset připlížit nepozorovaně. Ale hoďte sebou, prosím. Některému z rukojmích jde o čas."
Winterová strnule přikývla a spolu s ostatními ze Zásahové jednotky se vrátila do sklepa, aby se převlékli. Saxon zůstal u dveří a hlídal. Tohle bylo pro Městskou hlídku typické. Snažil se jim pomoci, a oni mu za to hodlali přišít krádež uniformy. Skutečně typické. Před časem slyšel, že když chtěl někdo vstoupit do řad Hlídky, musel absolvovat zkoušku inteligence - a když neuspěl, byl přijat. Ale k něčemu se přece jen použít dali. Pomohou mu osvobodit rukojmí, ale pak, až půjde po Toddové a Madiganovi, smete každého, kdo by se mu postavil do cesty, ať už je to žoldnéř, nebo člen Hlídky.
Zásahová jednotka se vrátila ze sklepa v novém ošacení a Saxon nedokázal potlačit úsměv. Navzdory tomu, že si oblečení několikrát měnili, dalo se jen stěží říct, že jim slušelo. Všichni si navlékli černé železné náramky v naději, že se ostatní žoldnéři podívají nejprve na ně a pak až na to ostatní, co měli na sobě. Očistili se za pomocí kapesníků a slin, jak nejlépe to šlo, ale výsledek nebyl nijak slavný, zvlášť ne v Jestřábově případě. Když se však Saxon podíval Jestřábovi do obličeje, pomyslel si, že se asi nenajde mnoho těch, kteří by se ho odvážili na to upozornit.
„Dobře, takže můj plán je takový," řekla Winterová konečně. „Na nic složitého není čas, a proto budeme postupovat jednoduše. Naším úkolem je zachránit rukojmí, a jejich bezpečnost tedy musí být na prvním místě. Rozdělíme se na dvě skupiny. První skupina pronikne do salónu a zamíchá se mezi žoldnéře. Druhá skupina bude mít na starosti diverzní akci venku. Až se skuteční žoldnéři půjdou podívat, co se stalo, první skupina pozabíjí ty, kteří zůstanou v místnosti, zabarikáduje vstup do salónu a odřízne rukojmí od teroristů. Mezitím druhá skupina unikne z Domu vítězů a zavolá vojsko, které tohle místo vyčistí. Má někdo nějaké námitky? Jestřábe?"
„Jo," odpověděl Jestřáb bez váhání. „Až si teroristé uvědomí, co se stalo, zaútočí na salón všemi silami. Jak potom první skupina udrží rukojmí naživu, než se sem dostane armáda?"

„Budete muset něco vymyslet," odpověděla Winterová. „Podle vaší složky jste vy a Rybářka odborníci na zázraky v poslední chvíli. Kromě toho budete mít Barbera, aby vám pomáhal."
Jestřáb se podíval na Rybářku. „Věděl jsem, že to řekne. Ty ne?"
„O jaké složce to mluví?" zeptala se Rybářka. „My máme nějakou složku?"
„Jakou diverzní akci máš na mysli?" zajímal se Saxon. „Ti chlapi jsou profíci. Už jsem je sice dost vyděsil, ale nečekejte, že opustí svoje místa jen tak pro nic."
„Pro šanci dostat se ti na kobylku by opustili vlastní rodiny," odpověděla Winterová. „Jak jsi říkal, vyděsil jsi je, a žoldnéři se děsí neradi. Nedělej si starosti, Saxone; budeš skvělá návnada do naší pasti."
Nikdy nevěř těm parchantům od Městské hlídky, pomyslel si Saxon, navenek však jen zdvořile kývl směrem k Winterové. „Půjdeme? Lhůta pro dalšího rukojmího už musí být zatraceně blízko."
„Samozřejmě. Pokud by si Madigan vybral k zabití nějakého prominenta, mohlo by to mít politickou dohru. Pojďme."
„Žasnu nad šíří tvého srdce, Winterová," řekl Saxon. Podařilo se jim projít takřka prázdný dům, aniž na sebe upoutali něčí pozornost. Žoldnéři očekávali útok spíše zvenčí než zevnitř, a pouze ti v salóně věděli, jak Saxon doopravdy vypadá. Winterová šla svižným krokem, pohotově salutovala důstojníkům a mračila se na každého, kdo se na ni pokusil promluvit. Saxon si vykračoval vedle ní, jako by mu to tady patřilo. Ostatní se snažili vypadat co nejnápadněji a zbraně měli neustále v pohotovosti. K hlavnímu salónu se dostali bez komplikací a pak se Winterová, Saxon a MacReady stáhli na konec chodby, zatímco ostatní pokračovali dál.
Jestřáb se podíval na Barbera. „Mluvení obstarám já. Dobře?"
„Jistě," odpověděl Barber. „Řekl bych, že to ti jde nejlíp."
Jestřáb po něm šlehl pohledem a pak zamířil přímo k žoldnéřovi u dveří do salónu. „Nějaký problém tam uvnitř?"
„Ne, jsou tiše jako myšky. Proč? Čeká se něco?"
„Možné to je. Madigan tu bude každou chvíli, aby vybral další oběť. Nás sem poslali, abychom zajistili hladký průběh."
„To je dobře," řekl žoldnéř a otevřel jim dveře. „O tom uprchlém gardistovi jste už slyšeli, že?"
„Jasně. Raději měj oči na stopkách; mohl by se objevit i tady."
„V to doufám," odpověděl žoldnéř ponuře. „Doufám, že sem přijde."
Jestřáb s Rybářkou vešli nedbale do salónu a zaujali pozici poblíž stolu s jídlem. Barber se opřel o stěnu u dveří. Při pohledu na takové množství jídla začalo Jestřábovi kručet v břiše, ale ovládl se a soustředil všechnu svou pozornost na zhodnocení situace. V místnosti bylo celkem šestnáct žoldnéřů, kteří tu postávali po dvou nebo po třech, a jednapadesát rukojmích včetně dvou králů. Většina rukojmích vypadala vyděšené, ale zahlédl mezi nimi i několik jedinců, kteří by se v případě potřeby mohli ukázat užiteční.
Jestřáb se lehce zamračil. Jakmile žoldnéři v salóně zjistí, že čelí útoku, dalo se předpokládat, že se pokusí vylepšit si svou pozici popadnutím nejcennějších zajatců; to znamenalo obou králů. Musí je ochránit za každou cenu. V tomto směru se Winterová vyjádřila velice jasně. Podle instrukcí byli všichni ostatní rukojmí postradatelní, jen když se králům nic nestane. Jestřáb na to jen mlčky kývl, ale pokud šlo o něj, byl by pro to, aby králové nesli stejné riziko jako všichni ostatní. Když přijímali svůj úřad, museli vědět, co jim hrozí. Na druhé straně by nebylo špatné je o své přítomnosti informovat, takže by je mohli chránit jejich vlastní lidé, až boj začne.
Kývnutím naznačil Rybářce, aby zůstala na místě, a pomalu zamířil k oběma králům. Dalo by se říct, že první skupina byla rozmístěná velice strategicky: Barber u dveří, připravený je zabouchnout a zatarasit, Rybářka kontrolovala střed místnosti a Jestřáb byl u králů. Všechno šlo podle plánu a to Jestřába znervózňovalo. Podle jeho zkušeností vždycky když šlo něco příliš hladce, vstoupila do hry paní Náhoda a ošklivě mu zamíchala karty. Na druhé straně nevěděl, co by se mohlo pokazit tentokrát. Mysleli na všechno. Došel ke králům a obdařil je uklidňujícím úsměvem. Oba monarchové ho ostentativně ignorovali, zatímco nejbližší zástupci Aristokracie jej probodávali otevřeně nenávistnými pohledy.
Jestřáb si odkašlal a sklonil se, jako by si prohlížel královy šperky.
„Nedávejte najevo vzrušení," zašeptal hlasem, který byl jen o málo víc než vydechnutí, „ale pomoc dorazila. Až vypukne poplach, nepropadejte panice. Bude to jen akce na odpoutání pozornosti žoldnéřů. Já a moji parťáci se pak postaráme o ty, kteří zbudou v místnosti, zabarikádujeme dveře a budeme je bránit, dokud nepřijde pomoc zvenčí. Rozumíte?"
„Rozumím." Rty krále Gregora se sotva pohnuly. „Kdo jste?"
„Kapitán Jestřáb, Havenská zásahová jednotka."
„Kolik vás tady je?" otázal se král Ludvík z Outremeru tiše.
„V místnosti jen tři, ale venku jsou další."
„Bez urážky, kapitáne Jestřábe," řekl král Gregor, „ale udržet tuto místnost proti soustředěnému útoku by si vyžádalo víc než tři lidi."
Jestřáb se usmál. „Doufal jsem, že byste mi mohl navrhnout několik spolehlivých mužů, kteří by se k nám připojili, až to začne."
Král Gregor pomalu přikývl. „Myslím, že v tomto směru vám mohu pomoci, kapitáne Jestřábe."
Lehce pokynul mladému šlechtici. Ten se opatrně rozhlédl, jestli se některý z žoldnéřů nedívá, a pak beze spěchu přistoupil ke svému králi. Zběžně pohlédl na Jestřába a pak se na něj podíval znovu, mnohem pozorněji. Král Gregor se usmál.
„Přesně tak, můj mladý příteli. Vypadá to, že budeme zachráněni a tento odvážný gentleman je jedním z našich osvoboditelů. Upozorni všechny, kdo mají dost odvahy na malou bitku, a řekni jim, aby se drželi u nás."
„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo. Čekali jsme, že k něčemu takovému dojde." Sir Roland se lehce uklonil králům, ostře se podíval na Jestřába a pak se zase vmísil do davu. Jestřáb se opatrně rozhlédl, ale nezdálo se, že by si žoldnéři všimli jejich tichého rozhovoru. Koneckonců, žoldnéři byli zvyklí spíš bojovat než dělat vězeňské dozorce. Podíval se, jestli

jsou Rybářka a Barber na svých místech, a pak si položil ruku na sekeru. Brzy už to musí propuknout. Na co tam venku čekají? Rozhlédl se, aby zjistil, jak si mladý šlechtic vede při opatřování spojenců, a ztuhl, když uviděl, že otevřeně rozmlouvá se skupinkou žoldnéřů u dvojitého okna. Žoldnéři se podívali přímo na Jestřába a šlechtic se ušklíbl a posměšně se uklonil. Jestřáb zaklel a vytáhl sekeru.
„Isobel, Barbere; byli jsme zrazeni! Zavolejte druhou skupinu, pak zataraste dveře a braňte je. Rychle!“
Zaútočil na dva nejbližší žoldnéře a sťal je jediným máchnutím sekery, zatímco se stále ještě snažili pochopit, co se vlastně děje. Rukojmí se rozječeli a rozprchli se na všechny strany a žoldnéři se mezi nimi prodírali směrem k Jestřábovi. Ten se zašklebil a vykročil jim vstříc s napřaženou sekerou, z jejíhož ostří stále ještě kapala krev. Barber křikl ze dveří na druhou skupinu, pak se otočil a čelil soustředěnému útoku tří žoldnéřů.
Jeho meč se jen míhal, jak vykrýval údery a vzápětí přecházel do útoku, a on přitom vypadal skoro znuděně. Rybářka se rozběhla k němu, aby mu pomohla bránit dveře, ale byla okamžitě obklíčena jinými žoldnéři. Přitiskla se zády k nejbližší stěně a divoce kolem sebe mávala mečem; přitom manévrovala tak obratně, že si útočníci navzájem spíše překáželi.
V salóně zavládl zmatek a bitevní vřava podtržená výkřiky a ječením rukojmích, ale hluk se ještě stupňoval, když do místnosti dorazila druhá skupina. Winterová se Saxonem proletěli žoldnéři jako smršť a na okamžik se zdálo, že spojená Zásahová jednotka opanuje bojiště - pak ale dovnitř vtrhly posily vedené Glenem a Baileyem. Salón byl rázem plný k prasknutí a pouhý počet lidí uvnitř znesnadňoval boj, ale teroristé ani na okamžik nezaváhali, když bylo třeba prosekat si cestu k protivníkům bezbrannými rukojmími. Někteří z vězňů se pokusili pomoci svým zachráncům a chopili se zbraní mrtvých žoldnéřů, ale jiní otevřeně spolupracovali se sirem Rolandem a bojovali na straně žoldnéřů. Salónem zaznívalo křik a tlusté koberce se brzy zbarvily krví.
Glen se vrhl na Barbera, který už se zbavil svých třech protivníků, a teď stáli oba šermíři proti sobě. Nic kolem sebe nevnímali a věnovali se jen svému osobnímu měření zručnosti, rychlosti a taktiky. Jestřáb si pomalu klestil cestu k Rybářce, aby mohl bojovat po jejím boku, a brzy už stáli zády k sobě u dvojitého okna. Jestřáb bojoval zuřivě a pokoušel se získat kolem sebe trochu prostoru, aby mohl účinněji použít svou sekeru, ale žoldnéřů bylo příliš mnoho a dveřmi dovnitř neustále proudili další a další.
Winterová uskakovala a uhýbala ránám, tucetkrát už se skoro dostala ke dveřím, ale pokaždé se našel někdo, kdo jí na poslední chvíli zahradil cestu. Zoufale se snažila probojovat ven. Musela předat zprávu, že Zásahová jednotka selhala. Saxon se prodíral mezi žoldnéři, lehce odrážel jejich útoky a pěstmi jim rozbíjel lebky. Popadl jednoho z protivníků a pokusil se ho použít jako živý kyj, ale neměl na to dost místa. Brzy nehybné tělo zase odhodil a rozdával rány pěstmi a nohama, divoce se šklebil, když krev kolem něj stříkala vzduchem a dobře vyzbrojení žoldnéři před ním zděšeně ustupovali. Přes všechno úsilí byl však pořád obklíčený strašlivou přesilou a s vypětím všech sil se mu stěží dařilo držet si svou pozici. MacReady stál sám v koutě, neschopný utéct nebo nějak zasáhnout do boje, ale chráněný svou osobní magií proti jakémukoliv ohrožení. Žoldnéři se na něj stále snažili útočit, ale kouzlo obracelo jejich vlastní rány proti nim a končili mrtví nebo ranění u MacReadyho nohou. Dokonce i rukojmí se k němu báli přiblížit, i když mu svým počtem blokovali únikovou cestu.
Glen s Barberem útočili a odráželi rány, šklebili se na sebe a supěli únavou. Po čelech jim stékal pot, jak se oba snažili použít každý trik, který znali - všechny pokusy však byly zmařeny rychlostí a bojovým uměním toho druhého. Nakonec do Barbera zezadu narazil jeden žoldnéř a na okamžik jej vyvedl z rovnováhy; víc Glen nepotřeboval. Celou svou váhou se vrhl vpřed, čepel jeho meče projela Barberovi mezi žebry a vynořila se mu, celá od krve, ze zad. Barber klesl na kolena lapaje po dechu, jak mu krev rychle zaplavovala plíce, a ochablou rukou se snažil pozvednout meč. Glen se zapřel nohou o jeho prsa a rychlým pohybem vytrhl vlastní zbraň z jeho těla. Barber se svalil na záda a z úst mu vytryskla krev. Díky šoku ještě necítil bolest a jeho mysl byla křišťálově čistá a bdělá. Namáhavě se převalil na bok a soustředil všechnu svou vůli na jedinou výhodu, která mu ještě zbyla: schopnost neslyšně a neviděné se pohybovat. Plazil se ke dveřím, kde divoce bojovala Winterová, a nechával za sebou na koberci stopu vlastní krve. Ani žoldnéři ani rukojmí mu nevěnovali pozornost. Barber se zuřivě šklebil a krev mu stékala po bradě. Musí se z téhle díry dostat někam do úkrytu, kde počká, až armáda obsadí dům. Už udělal všechno, co bylo v jeho silách. Pokud šlo o něj, boj skončil. A pak mu do cesty padl stín a on ucítil, že se nad ním někdo sklání. Tichý hlas těsně u jeho ucha řekl: „Dobrý pokus. Ale já znám taky nějaký ten trik.“
Glen vrazil Barberovi meč zezadu do šíje a přibodl ho k zemi. Z úst umírajícího muže vyrazil proud krve.
Vtom Glena napadla zezadu Winterová, mrštila jím proti zdi a na okamžik mu vyrazila dech. Pozvedla meč k smrtící ráně, ale v příštím chvíli se musela otočit a ustoupit, protože se kolem ní okamžitě sevřel kruh útočících žoldnéřů. Krátce se podívala na Barberovo nehybné tělo a pak vyrazila ven ze dveří a na prázdnou chodbu; běžela jako o život a ani se neohlédla, jestli ji někdo pronásleduje. Pro tuto chvíli musely všechny myšlenky na pomstu stranou a v mysli měla jen touhu přežít. Běžela z jedné chodby do druhé a nezpomalila ani na okamžik, takže to všichni její pronásledovatelé brzy vzdali a vrátili se.
Jestřáb s Rybářkou byli zatlačeni k dvojitému oknu a před sebou měli pevnou stěnu žoldnéřů. Žádný z nich se nijak nesnažil přiblížit na dosah meče a riskovat zbytečně život. Koneckonců bránili svým protivníkům v útěku a to jim docela stačilo. Jestřáb s Rybářkou stáli bok po boku, zbraně připravené, a využívali příležitosti k rychlému nadechnutí. Oba měli neodbytný pocit, že by to mohlo být naposledy.
Bailey se prodíral davem k Saxonovi a užíval svou mohutnost k tomu, aby si prorážel cestu. Všichni před ním rychle uhýbali zastrašení odhodlaným výrazem stejně jako velikostí. Saxon se prudce otočil, aby čelil nové hrozbě. Nebyl ještě ani zadýchaný. Na rukou i na šatech měl krev, která však nebyla jeho. Bailey se na něj vrhl a obouruč po něm ťal svým velkým mečem. Saxon počkal do posledního okamžiku, pak bez obtíží uhnul stranou a vrazil pěst Baileyovi do břicha. Pěst lehce pronikla obrovou kroužkovou košilí a zarazila ho na místě, jako by to byla pevná zeď. Obr sebou křečovitě zacukal a těžký meč mu vypadl z náhle necitelných prstů. Cítil, jak ho opouští síla, a vrhl se dopředu ve snaze

strhnout Saxona váhou svého těla. Saxon jeho pád zastavil, lehce jej zvedl, jako by mohutný žoldnéř skoro nic nevážil, a mrštil jím proti nejbližší zdi.
Bailey tvrdě narazil do stěny a síla úderu mu vyrazila dech. Ozvalo se zapraštění žeber a ostrá bolest jej na okamžik ochromila, pak ale sebral všechny síly, vrávoravě se postavil a zaťal pěsti. Saxon postoupil kupředu a znovu jej přirazil ke zdi. Z Baileyových úst vytryskla krev a obr se zhroutil na podlahu. Zůstal sedět zády Opřený o stěnu a vzhlédl k Saxonovi, který se mu chystal rozdrtit poslední ranou lebku. Náhle Saxon zaváhal a pomalu spustil pěst. Podřepl před sedícím mužem a zamyšleně si ho prohlédl. Přihlížející rukojmí a žoldnéři se na něj ani teď neodvážili zaútočit. Bailey se díval Saxonovi přímo do očí a namáhavě lapal po dechu.
„Dokonči to. Stejně umírám. Cítím se, jako bys ve mně rozbil něco životné důležitého."
„Kdo jsi?" otázal se Saxon. „Připadá mi, že už jsem tě někde viděl."
Bailey se usmál a z koutku úst mu vytryskla krev. „Už je to dávno, Wulfe. Třiadvacet let uplynulo ode dne, kdy jsi nás opustil."
Saxon se na něj dlouze zadíval, pak začal rozpoznávat v Baileyově potlučené a zkrvavené tváři známé rysy. Po zádech mu přeběhl mráz. „Ne... Curte? Jsi to ty, Curte?"
„Trvalo ti to, Wulfe. Nebo už jsi na svého mladšího bratra úplně zapomněl?"
„Řekli mi, že jsi mrtvý!"
Bailey se smutně usmál. „O tobě říkali totéž. Ale já jsem tě poznal hned, jak jsem tě poprvé uviděl, když ses vydával za gardistu. Vůbec ses nezměnil, Wulfe."
„Ty ano. vyrostl jsi... Zatraceně, Curte, byl jsi vždycky takový prcek... Proč ses se mnou, sakra, rval? Vždyť jsme jedna rodina!"
„Ne," odpověděl Bailey. „Přestal jsi patřit k rodině, když jsi od nás utekl. Tihle lidé jsou teď moje rodina. Zabil bych tě, kdybych mohl. Ale ty jsi byl vždycky lepší rváč než já. Skonči to, Wulfe. Nenech mě umírat pomalu, jestli ti v těle zbyl kousek cti."
„Curte, nenuť mě k tomu. Nemůžu tě nechat odejít, když jsem tě znovu našel. Nenechávej mě tady samotného."
„Jsi sobec, jako jsi byl vždycky, Wulfe. Udělej to, zatraceně! Zbav mě mého utrpení. Alespoň tohle mi dlužíš."
Bailey chrčivě zakašlal a potřísnil Saxonův obličej svou krví. Saxon se otřel rukávem, pak natáhl ruku a jemně uchopil Baileyovu hlavu. „Odpočívej v pokoji, bratře."
Pohybem rychlým jako blesk hlavou otočil. Ozvalo se hlasité křupnutí praskajícího vazu, a když Saxon Baileyovo tělo zase pustil, kleslo bezvládně ke stěně a zůstalo ležet bez hnutí. Saxon se na něj chvíli díval, potom natáhl ruku a zatlačil svému bratrovi očí. Pomalu vstal, rozhlédl se a žoldnéři se poplašeně stáhli před hněvem a zoufalstvím, které se mu zračilo v očích. Došel k tajným dveřím, které stále ještě byly napůl otevřené, a zmizel v temnotě chodby. Nikdo se nepokusil ho zastavit ani pronásledovat.
Potom se na scéně objevili Madigan a Ritenour a krátce nato bylo po boji. Rukojmí byli obklíčeni a odzbrojeni, Jestřáb s Rybářkou stáli bezmocně u okna a MacReady všechno klidně pozoroval ze svého kouta. Madigan se podíval na mrtvé a raněné, kteří leželi všude kolem, a kývl na Glena, který k němu okamžitě přiběhl se širokým úsměvem na tváři.
„Co se tu stalo?" zeptal se Madigan.
„Místní Zásahová jednotka se pokusila o záchrannou akci," řekl Glen. „Jeden je mrtvý, dva utekli - včetně toho parchanta Saxona - a zbylé tři jsme zahnali do kouta. Jsou bezmocní. Myslel jsem, že by sis s nimi rád promluvil, než je zabijeme."
„Správně," přikývl Madigan a krátce se na něj usmál. „Dobrá práce, Glene. Ať odstraní mrtvoly a postarají se o raněné."
Glen se zamračil. „Včetně rukojmích?"
„Samozřejmě. Zemřou, pokud tak rozhodnu, ale ne dřív." Kývl na Ritenoura a společně došli k MacReadymu. „Kdopak jsi?"
„John MacReady, vyjednavač Havenské zásahové jednotky. Ujišťuji vás, že není žádný důvod k dalšímu násilí. Kdybychom se spolu někde posadili a popovídali si, jsem si jist, že bychom našli způsob, jak tuhle záležitost ukončit."
„To je od vás velice laskavé," odpověděl Madigan. „Ale o vyjednávání nemám zájem. Jsem spokojený se situací takovou, jaká je." Obrátil se na Glena. „Tohohle zabij."
„To nemůžete," řekl MacReady rychle. „Nikdo mi nemůže ublížit."
Madigan se podíval na Ritenoura. „Je to pravda?"
„Za normálních okolností ano." Ritenour se podíval na MacReadyho a usmál se. „Jenomže - na neštěstí pro něj - ve zdech tohoto domu je tolik rezidentní magie, že pro mne nebude žádný problém ho toho ochranného kouzla zbavit. Je váš, Madigane. Ale pro jistotu by bylo lépe useknout mu hlavu."
„Dobrý nápad." Madigan pokynul Glenovi. „Usekni mu hlavu."
Glen pokynul dvěma žoldnéřům, kteří popadli MacReadyho za ruce a odtáhli ho do kouta. Zprvu se zdálo, jako by tomu nedokázal uvěřit, ale pak se začal vzpírat, bránit a křičet. Žoldnéři jej přinutili pokleknout před Glenem. Ten vytáhl svůj meč, pečlivě zamířil a vší silou udeřil. Ostří se hluboko zaseklo do vyjednavačovy šíje a krev se rozstřílela kolem. MacReady se začal v rukou žoldnéřů zmítat a skoro se mu podařilo postavit se, než ho zase stlačili dolů. Glen sekal znovu a znovu, pachtil se s MacReadyho krkem jako dřevorubec se zvlášť tvrdým stromem. Mnozí z rukojmích zbledli hrůzou nebo se odvraceli a zacpávali si uši před odsouzencovým bolestným křikem. Pak Glen udeřil naposledy a MacReadyho hlava dopadla na koberec. Její ústa se stále pohybovala, i když oči měla vytřeštěné a zkalené. Žoldnéři pustili cukající se tělo, ucouvli a začali si čistit krev z šatů. Glen si otřel pot z čela a zašklebil se na Madigana.
„Ještě nikdy jsem nestínal člověka. Těžká práce, jen co je pravda. Když se člověk dívá na katy, nějak mu to ani nepřipadne."

„Řekl bych, že stínat na špalku je snazší," usoudil Madigan. „Odneste tělo i hlavu. Tělo spalte, ale hlavu pošlete městským vyjednavačům, aby viděli, jak hloupé je pokoušet se o záchranu rukojmích." Otočil se a zadíval se na Jestřába a Rybářku, kteří na něj zachmuřeně hleděli ze svého místa pod oknem. „Konečně se dostávám k vám. Slavní kapitáni Jestřáb a Rybářka. Představoval jsem si vás větší. Na tom nezáleží. Myslím, že vás nechám umírat trochu déle, jako odstrašující příklad pro ty, kteří by mi chtěli vzdorovat. Přál bych si, abych měl víc času, takže bych si mohl dovolit uplatnit svou obrazotvornost, ale i tak vám slibuju, že než s vámi skončím, budete žebrat o milost." Obrátil se k nejbližšímu žoldnéři. „Rozžhav v ohni nějaká železa." Usmál se na Jestřába a Rybářku. „V podobných věcech jsem byl vždycky tradicionalista." Pokynul svým mužům, aby přišli k němu. „Odzbrojte je a pak je svlékněte."
Jestřáb se podíval přes rameno k oknu. Madigan se usmál. „Na to klidně zapomeň, kapitáne. Jsme v nejvyšším poschodí, víš? Dolů jsou to celá čtyři patra. Takový pád nemůže nikdo přežít."
Jestřáb si zastrčil sekeru za opasek a pokynul Rybářce, aby udělala totéž. Ušklíbl se na Madigana a jeho jediné oko se mrazivě zalesklo. „Rychlá smrt je lepší než pomalá. Že, Isobel?"
„Jasně, Jestřábe. Smaž se v pekle, Madigane."
Jestřáb se otočil a rozkopl okno dokořán. Žoldnéři vyrazili vpřed. Jestřáb vzal Rybářku za ruku a společně se vrhli z okna.

5

HRÁT SI NA POLÍCH PÁNĚ

Madigan se chvíli díval na otevřené okno, pak pokrčil rameny a odvrátil se. „Škoda. Teď už se nikdy nedozvím, jestli by se mi je podařilo zlomit. Nu, to je život. V jejich případě smrt."
„Mám vytáhnout ta železa z ohně, pane?" otázal se žoldnéř u krbu.
Madigan se krátce zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, nech je tam. Člověk nikdy neví; možná mě rozzuří někdo jiný. Mezitím pošlete někoho dolů, aby sebral těla těch dvou kapitánů a odnesl je městským vyjednavačům. Když se zeptají, jak ti dva slavní hrdinové zemřeli, můžete jim říct, že raději zvolili smrt skokem z okna, než aby se mi postavili."
Madigan propustil žoldnéře mávnutím ruky, pak přistoupil k Baileyově tělu a zamyšleně se na něj zadíval. Mohutný muž vypadal po smrti ještě větší, navzdory krvi a hlavě, která mu visela na krku v nepřirozeném úhlu. Glen dřepěl vedle něj a hleděl do Baileyova prázdného obličeje, jako by po něm chtěl, aby mu vysvětlil, kde udělal chybu. Kadeř vlasů spadla mrtvému obrovi do očí a Glen mu ji odhrnul pohybem, který by se dal skoro označit za něžný. Všiml si, že nad ním stojí Madigan a rychle vzhlédl, očekávaje nějakou posměšnou poznámku za svůj projev slabosti. Místo toho však Madigan k jeho překvapení podřepí vedle něj.
„Na truchlení není nic špatného, chlapče. Všichni jsme ztratili své přátele a ty, které jsme milovali. Je to jedna z věcí, které nás přivedla sem. Ještě budeš mít příležitost ho pomstít."
„Staral se o mě," řekl Glen. „Učil mne, jak pracovat ve skupině. Teď si přeji, abych ho víc poslouchal."
„Zajímalo by mě, o čem spolu mluvili," poznamenal Madi-gan.
Glen se na něj překvapeně podíval. „Kdo?"
„Bailey a ten chlap, který ho zabil: Wulf Saxon. Chvíli spolu hovořili, předtím, než Saxon zlomil Baileyovi krk. Kdybych na to měl čas, myslím, že bych nechal Ritenoura, aby vyvolal Baileyova ducha a zeptal se ho na to. Mohlo by to být důležité. Saxon nám začíná být svým způsobem nebezpečný." Všiml si, že na něj Glen šokované zírá. „Něco není v pořádku, Ellisi?"
„Bailey je mrtvý. Umřel pro nás! Není správné rušit ho v jeho odpočinku."
Madigan položil ruku Glenovi na rameno. „Zemřel pro naši Věc, protože věděl, že nic není důležitějšího než to, co plánujeme udělat dnes v noci. Chápal, že je někdy třeba dělat i nepříjemné věci, protože jsou nutné. Přísahali jsme, Ellisi, vzpomínáš si? Všichni jsme přísahali. Všechno pro naši Věc."
„Ano," řekl Glen. „Všechno pro naši Věc." Vstal, posadil se na kraj stolu s jídlem a začal si čistit meč cípem ubrusu. Na Madigana ani na Baileyho se nedíval.
Madigan si tiše povzdechl a přesunul se na druhou stranu stolu, kde čaroděj Ritenour opatrně ochutnával jakési exotické lahůdky. Zvedl jednu z lahví vína, aby si prohlédl vinětu, a Madigan mu podal svou osobní stříbrnou lahvičku. „Zkus tohle. Vsadím se, že tak dobrou značku tady nenajdeš. Všechno, co bylo skladováno ve sklepě tohoto domu, má příchuť suchopárnosti."
Ritenour od něj vzal lahvičku, otevřel ji a opatrně nasál buket. Pak pozvedl obočí a podíval se na Madigana s novým respektem. „Nepřestáváš mě překvapovat, Danieli. Je těžké si představit, jak mezi únosy a vraždění vychutnáváš vína dobrých značek."
Madigan lhostejné pokrčil rameny. „Každý muž by měl mít nějakého koníčka."
Ritenour si odlil do sklenice slušnou míru, pak se zarazil a podezíravě se podíval na Madigana. „Ty si nedáš, Danieli?"
„Samozřejmě," odpověděl Madigan. Vzal si od čaroděje zpátky lahvičku, našel si prázdnou sklenici a naplnil ji skoro až po okraj. Potom sklenkou několikrát zakroužil, aby uvolnil bouquet, okamžik ho vychutnával a zhluboka se napil. Spokojeně si povzdechl, postavil sklenici na stůl a chladně se podíval na čaroděje. „Poslyš, Ritenoure, nemyslel sis, že si otrávím svoje vlastní víno, že ne? Navíc značku, jako je tahle."
Ritenour se lehce uklonil. „Přijmi mou omluvu, Danieli. Starým návykům se těžko odnaučuje."
„Pak si připijme. Myslím, že je čas začít s poslední fází. Na úspěch!"
Oba se zhluboka napili a Madigan využil té příležitosti, aby se rozhlédl po místnosti. Většina rukojmích byla stále ještě v šoku z předchozího zabíjení, násilí a zklamaných nadějí na vysvobození, ale někteří už zjevné kypěli vztekem nad zradou těch, o nichž si mysleli, že jim mohou věřit. Násilí bublalo těsně pod povrchem a několik žoldnéřů s připravenými zbraněmi bedlivě sledovalo situaci. Sir Roland byl se svými přáteli spiklenci hlídán na vlastní žádost žoldnéři na druhé straně místnosti a ve tváři měl napjatý výraz. Někteří z jeho kompliců se pohledy snažili najít duševní

podporu u Madigana, ale ten se na ně ani nepodíval. Zrádcové se zachovali, jak od nich očekával, ale teď už mu nebyli nijak užiteční. Už je nepotřeboval. Jako všechny ostatní.
Náhle se hlouček rukojmích rozestoupil a vyšli z něj oba králové. Několik žoldnéřů se rychle postavilo s tasenými meči mezi obě skupiny. Král Gregor z Dolních království je ignoroval a upíral pohled na sira Rolanda. Zrádce neuhnul očima a ve tváři se mu objevil sebevědomý úsměv.
„Proč?“ zeptal se král Gregor konečně. „Proč jsi nás zradil? Věřil jsem ti, Rolande. Dal jsem ti bohatství, postavení a svou přízeň. Co víc by sis ještě mohl přát?“
„Moc,“ odpověděl sir Roland nenucené. „A mnohem větší bohatství. Jakmile vypukne válka mezi Dolními královstvími a Outremerem, budu mít obojí. Moji spojenci a já jsme dlouho plánovali, jak nejlépe využít malé, pečlivě řízené války na naší společné hranici, a nemíníme se svých plánů vzdát jen proto, že oba parlamenty najednou dostaly strach. Válka je pro nás příliš důležitá, než abychom ji mohli přenechat politikům.“
„Nám neunikneš,“ řekl král Ludvík z Outremeru a jeho hlas zněl velice klidně a velice nebezpečně. „Na světě není místo, kam by ses mohl ukrýt a kde by tě moji lidé nenašli. Za tohle tě nechám vláčet za paty po ulicích.“
Sir Roland se povýšenecky usmál. „Nejsi zrovna v pozici, kdy bys mohl někomu vyhrožovat, stařík. Víš, ty vlastně vůbec nechápeš, o co tady jde. Tak pro začátek můžeš klidně zapomenout na to, že za tebe bude zaplaceno výkupné. Madiganovi na penězích nezáleží. Stejně jako my je pro válku a po krutostech, ke kterým tady dojde, a pověstech, které pak rozšíříme, dospějí obě strany k názoru, že válka je nevyhnutelná.“
„O jakých... krutostech mluvíš?“ zeptal se král Gregor.
„Budete popraveni, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl sir Roland. „Vy, král Ludvík i ostatní rukojmí, s výjimkou několika, kterým je možné důvěřovat, že budou šířit naši verzi těchto událostí. Je to tak, Madigane?“
„Do jisté míry,“ řekl terorista. Obrátil se na Ritenoura ignoruje Rolandův zmatený, vzteklý pohled. „Je čas, čaroději. Už jsi z domu vstřebal dost magie?“
„Ano,“ přikývl Ritenour, odložil prázdnou sklenici a delikátně si osušil ústa složeným ubrouskem. „Byl to pomalý proces. Nemohl jsem riskovat spěch, protože by nahromaděnou moc mohli zaznamenat ti, kteří nás sledují zvenčí. Ale vyjednávání o rukojmích nám poskytlo čas, který jsem potřeboval. Teď jsem připraven. Můžeme začít.“
„Začít?“ odsekl sir Roland. „Začít s čím?“ Vykročil směrem k Madiganovi a vzápětí se zase zarazil, když uviděl, jak okolní žoldnéři výhružně pozvedli meče. „Co to má znamenat, Madi-gane? O čem to mluví?“
Madigan na něj upřel pohled svých chladných očí. „Přece sis doopravdy nemyslel, že se spokojím s králi a několika rukojmími, že ne? To by ani zdaleka nestačilo. Ne, zrádce, moje nenávist k parlamentům Dolních království a Outremeru vyžaduje něco pádnějšího než zabít dvě politické figurky a stádo přikyvovačů. Míním zničit celé tohle město. A začnu se všemi v tomto domě. Dej se do práce, čaroději.“
Ritenour se zašklebil a rukama udělal sotva postřehnutelné gesto. Obrovská tíže srazila všechny v místnosti s výjimkou Madigana, Glena a Ritenoura na kolena. Rukojmí i žoldnéři křičeli, kleli a sténali hrůzou, zatímco z nich život pomalu vyprchával. Několik se jich pokusilo namáhavě odplazit ke dveřím, ale Glen rychle přiskočil, aby jim zahradil cestu. Na tváři měl přitom široký úsměv. Vyděšené oběti se zmítaly v marném zápasu o poslední zbytky životní síly, ale jejich oči postupně pohasínaly a dech slábl. Naproti tomu Ritenour teď zářil jako slunce. Kypěly v něm ukradené životy, nahromaděná energie se vzpínala v zajetí jeho magie a pulzovala v jeho těle jako srdce obra a on se hlasitě smál, vychutnávaje novou sílu. Pak jeho záře pohasla a čaroděj se pomalu rozhlédl po místnosti. Těla bez života pokrývala podlahu od zdi ke zdi. Žoldnéři ve svých kroužkových košilích, rukojmí v přepychových šatech a dva králové upírali nevidoucí oči ke stropu. Ritenourovi se chtělo zpívat, tančit a hlasitě jásat radostí. Triumfálně se podíval na Madigana, který se formálně uklonil. U dveří se tiše hihňal Glen. Náhle uslyšeli spěšné kroky blížící se chodbou ke dveřím a ztuhli - vzápětí se zase uvolnili, když dovnitř vešli Horn a Eleanour Toddová. Krátce se rozhlédli po mrtvých tělech na zemi a pak přistoupili k Madiganovi.
„Všichni uvnitř zdí Domu vítězů jsou teď mrtví, Danieli,“ řekla Toddová. „Všichni, kromě nás, samozřejmě.“
Horn se zasmál. „Měli jste vidět obličeje žoldnéřů, když je zasáhla magie! Umírali jako mouchy!“
„Musíme si pospíšit,“ řekla Toddová, která Hornovu poznámku ignorovala. „Žoldnéřům venku se nic nestalo a dál hlídají, ale městští čarodějové, kteří dům ustavičně sledují, brzy vytuší, že tady k něčemu došlo. Z opatrnosti se ještě nějaký čas budou držet zpátky, ale jakmile zjistí, že už nemají žádný kontakt s nikým v domě, přiženou se sem jako kavalerie.“
„Přijdou příliš pozdě,“ ujistil ji Madigan klidně. „Než posbírají odvahu, bude rituál vykonán. A pak už bude příliš pozdě na mnoho věcí.“
Horn se tiše zachechtal. Dobrou náladou jen zářil a špičkou boty obrátil jednu z mrtvol na podlaze. „V jediné minutě uděláme to, co se vojskům nepodařilo za celá staletí. Zničíme město Haven, obrátíme ho v prach. Naše jména budou zapsána do dějepisných knih.“
„Pokud sebou nehodíme, napíšou nám je na náhrobky,“ zabručela Toddová.
Madigan pozvedl ruku a všichni umlkli. „Je čas, mí přátelé. Začneme.“
Dole pod dvojitým oknem salónu se Jestřáb držel zuby nehty šlahounů břečťanu, který obrůstal starou kamennou zeď. Rybářka se ho držela oběma rukama kolem pasu a nohama se pokoušela zachytit v zeleni. Jestřáb se pevně přidržel břečťanu a zabořil špičku boty hluboko do houbovité zelené masy. Břečťan chvíli držel jeho i Rybářčinu váhu, ale pak se ozval zlověstný zvuk trhajících se stonků. Rybářka vyzkoušela masu listí, o kterou se opírala, přenesla na ni část své váhy, a když zjistila, že ji unese, opatrně přehmátla rukama. Přitom dávala pozor, aby nevychýlila Jestřába z rovnováhy. Oba manželé na chvíli znehybněli a snažili se zklidnit zrychlený dech.
„Jedna věc by mě zajímala,“ řekla nakonec Rybářka. „Když jsi skákal z okna, věděl jsi, že je tu ten břečťan?“
„Jistě,“ odpověděl Jestřáb. „Všiml jsem si ho, když jsem se poprvé podíval z okna. Samozřejmě jsem mohl jenom doufat,

že unese naši váhu. Ale vypadal celkem pevně. Kromě toho, za daných okolností jsme neměli zrovna na výběr. Ty jsi o něm nevěděla?“
„Ne, jenom jsem předpokládala, že máš něco za lubem. Obvykle míváš.“
„Jsem dojat. Tvůj úsudek sice pochválit nemůžu, ale stejně jsem dojat.“
Zašklebili se jeden na druhého a pak se opatrně rozhlédli.
„Dobře, ty můj chytrolíne - a co budeme dělat teď?“ zeptala se Rybářka.
„Přímo pod námi je okno. Spustíme se níž, co nejtišeji rozbijeme sklo a vlezeme dovnitř. A raději bychom si měli pospíšit, než se nějaký chytrák shora podívá, jak jsme dopadli.“
Pomalu slézali po tlustém zeleném koberci listů, který pod nimi sténal a praskal, ale vydržel. Jestřába napadlo, jestli na břečťan nějak nepůsobí magie ve zdech domu, ale neměl čas nad tím příliš hloubat. Byl si sice jistý, že je ve večerním šeru není proti tmavému břečťanu vidět, ale jakmile někdo zjistí, že jejich těla nejsou tam, kde by měla být, strhne se hotové peklo. Zrychlil, nakolik si troufal, avšak přestože okno ve třetím patře od něj bylo vzdálené jen několik stop, připadalo mu, že urazil celé míle.
Jak se blížil k oknu, chytil se nesprávného trsu břečťanu a ten se s ním utrhl. Horní část jeho těla se odlepila od stěny a zůstala volně viset v prostoru. Jestřáb se zoufale držel druhou rukou a najednou si velice dobře uvědomoval hloubku, kterou má pod sebou. Pokusil se znovu přitáhnout ke zdi, ale břečťan, kterého se držel, nebezpečně zapraskal. Rybářka uviděla, co se stalo, a natáhla se po něm. Nemohla na něj však dosáhnout, a proto se naklonila trochu víc - a vtom se s ní kus břečťanu utrhl a ona padala dolů jako kámen. Ve stejném okamžiku po ní Jestřáb chňapl rukou a zachytil ji za zápěstí. Rybářka se teď volně houpala ve vzduchu kousek od okna, ale poblíž nebyl žádný břečťan, na který by dosáhla, a nedokázala se ani zaklesnout nohama. Visela pod Jestřábem, houpala se a otáčela se kolem své osy, zatímco on křivil obličej bolestí, jak se mu její váha snažila vyrvat ruku z kloubu. Kmínek břečťanu, kterého se držel, začal povolovat a jejich spojená váha jej pomalu, ale neúprosně odtrhávala od staré kamenné zdi.
„Pusť mě,“ řekla Rybářka.
„Zmlkni,“ okřikl ji Jestřáb. „Držím tě. Nic se ti nemůže stát.“
„Musíš mě pustit, Jestřábe,“ opakovala Rybářka klidným, vyrovnaným hlasem. „Když to neuděláš, břečťan se s námi utrhne a zabijeme se oba.“
„Nepustím tě. Nemůžu.“
„Když zahyneš, kdo mě pomstí? Chceš, aby vyhráli ti parchanti? Udělej to, Jestřábe. Dokud je ještě čas. Jenom mi řekni, že mě miluješ, a pak mě pusť. Prosím.“
„Ne! Musí být jiné řešení! Musí existovat způsob, jak se z toho dostat.“ Jestřáb horečnatě přemýšlel, zatímco nad ním praskal jeden úponek břečťanu, na kterém oba viseli, za druhým. „Isobel, odstrč se nohama co nejdále od zdi. Pořádně se rozhoupej a pak tě prohodím rovnou skrz to zatracené okno.“
„Jestřábe,“ odpověděla Rybářka. „To je zatím ten nejpitomější plán, jaký jsi vymyslel.“
„Máš snad nějaký lepší?“
„Dobrá připomínka. Zatni zuby, lásko.“
Jestřáb se obrnil proti nesnesitelné bolesti v rameni a zoufale svíral trs břečťanu, jako by jej mohl silou vůle udržet na zdi. Po obličeji mu stékal pot a jeho plíce divoce lapaly po dechu. Rybářka se odrazila od zdi, několikrát se zhoupla ve vzduchu, pokaždé v delším oblouku. Zdálo se, že získat potřebnou rychlost a energii trvá věčně, jako když se malé dítě pokouší vlastními silami rozhoupat těžkou houpačku. Rybářka slyšela, jak Jestřáb nad ní supí a sténá, a cítila, že jeho i její ruce jsou nebezpečně zpocené. Naposledy se prudce odstrčila od zdi, zhoupla se a přitom se trochu natočila, aby při zpáteční cestě letěla přímo proti oknu. Když byla jen kousek od okenní tabule,

pokrčila kolena a přitáhla si je k tělu. Patami zasáhla sklo a to se roztříštilo na kusy. Její ruka vyklouzla z Jestřábovy a Rybářka proletěla oknem, aby v příštím okamžiku přistála nepříliš šetrně na podlaze místnosti za ním. Bleskově vyskočila a vrhla se k oknu, kde na poslední chvíli zachytila Jestřába, který se napůl spouštěl a napůl padal dolů. Když se i on dostal do místnosti, sevřeli se navzájem v objetí a společně se snažili popadnout dech.
„Pustit tě!“ přerušil konečně Jestřáb ticho. „To sis vážně myslela, že bych něco takového udělal?“
Rybářka pokrčila rameny. „V tu chvíli mi to připadalo jako docela dobrý nápad. Ale ten tvůj byl přece jen lepší. Pro změnu.“
„Nad tuhle poznámku se povznesu. Běž a podívej se ze dveří. Při všem tom hluku, který jsme natropili, nás někdo určitě musel zaslechnout.“
Rybářka přikývla a s mečem v ruce přistoupila ke dveřím. Opatrně je pootevřela, vyhlédla do chodby, pak se obrátila k Jestřábovi a zavrtěla hlavou. Ten přikývl a vděčně klesl na nejbližší židli.
„Nenávidím výšky.“
„Doufám, že si nepředstavuješ, že tady budeš sedět a odpočívat,“ poznamenala Rybářka nemilosrdně. „Na to nemáme čas. Musíme vymyslet, co, k čertu, podnikneme dál. Náš původní plán byl založen na využití momentu překvapení a o ten jsme přišli. Tak co uděláme? Vypadneme odsud, řekneme radě, že jsme neuspěli a že by raději měli začít shánět peníze na výkupné? Nebo zůstaneme a pokusíme se zlikvidovat teroristy jednoho po druhém?“
„Ne,“ odpověděl Jestřáb po chvilce uvažování. „To by bylo příliš riskantní. Určité by jako odvetu začali zabíjet rukojmí. Běžná teroristická taktika. Ale na druhé straně odsud ještě ani
nemůžeme odejít. Potřebujeme víc informací o tom, co se tady, děje.“ Náhle se zamračil a zamyšleně se podíval na Rybářku.
„Poslyš, je možné, že jsme teď jediní, kdo zbyli ze Zásahové jednotky. Barber a MacReady jsou mrtví, Winterová se někde schovává a Smršť sem kvůli své magii nemůže. Cokoliv se tady má stát, musíme zařídit my dva.“

Rybářka se usmála a pokrčila rameny. „Jako obvykle. Ale nezapomínej, že se tady pořád ještě někde potuluje Saxon. Alespoň myslím. Ztratil se někdy v průběhu boje.“
Jestřáb si odfrkl. „Jo, jasně, jenže Saxon mi nepřipadá příliš spolehlivý, ani když je v nejlepší formě. Nejspíš na tom není nic divného, po tom co strávil více než dvacet let uvězněný v obraze. Jenom doufám, že nebude mít recidivu, nestrhá ze sebe šaty a nevrátí se do stavu, v jakém jsme se s ním setkali poprvé. To by nám ještě scházelo.“
„Nevím,“ řekla Rybářka. „Když nic jiného, nahý, krvežíznivý chlap plížící se tajnými chodbami by krásně odvedl pozornost.“ Jestřáb se na ni přísně podíval a ona se zasmála. „Já vím; není třeba pokoušet osud. Tak rychle, zvedni se z té židle. Čeká nás práce.“
Jestřáb namáhavé vstal a bolestivě si protáhl záda, pak oba tiše vyklouzli ze dveří a se zbraněmi připravenými zůstali stát na chodbě. Vládlo tam ticho a prázdno. Opatrně došli ke schodům a po nich se dostali do vyššího patra, ale ani tam nikoho neviděli. Jestřáb se nešťastné zamračil. V tuto chvíli už měli narazit na nějakou hlídku. Madigan mu nepřipadal jako člověk, který nedbá základních bezpečnostních zásad. A přitom tu s Rybářkou procházeli naprosto prázdnými chodbami a jediný zvuk, který slyšeli, byly kroky jejich vlastních nohou. Zahnuli za roh a překvapeně se zastavili, když uviděli první mrtvoly. Dva žoldnéři leželi natažení na podlaze, vypoulené oči zakalené a nevidoucí. Jestřáb s Rybářkou se rychle rozhlédli, ale po útočnících nezahlédli ani stopy. Jestřáb přistoupil k mrtvým, poklekl a začal zkoumat jejich těla, zatímco Rybářka hlídala.
„Nemohl to být Saxon?“ otázala se Rybářka po chvíli. „Koneckonců, ještě než se k nám přidal, zabil už sedmadvacet žoldnéřů.“
„Nemyslím,“ zavrtěl hlavou Jestřáb. „Nevidím žádnou ránu ani jinou příčinu smrti. Tohle vypadá na magii.“
„Možná se Smršťoví konečně podařilo vniknout do domu a rozhodl se nám pomoci.“
„Ne. Pokud by se mu to povedlo, určitě by se s námi spojil. A jediný další čaroděj v budově je ten Madiganův.“
Podívali se jeden na druhého. „Že by zrada?“ řekla Rybářka nakonec. „Možná, že nejsme jediní, komu selhal plán.“
„Možné by to bylo,“ usoudil Jestřáb. Zamyšleně potěžkal sekeru. „Myslím, že se raději vypravíme zpátky do hlavního salónu a zjistíme, co se tam děje. Začínají se mě zmocňovat skutečně zlé předtuchy.“
Rychle proběhli chodbou. Jak postupovali čtvrtým patrem, nacházeli stále další a další mrtvoly, a když se dostali na chodbu vedoucí k hlavnímu salónu, běželi už zcela otevřeně a nijak se nestarali, jestli je někdo uvidí nebo uslyší. Před salónem zpomalili a prokličkovali mezi mrtvolami žoldnéřů roztroušenými přede dveřmi. Dveře do salónu byly pootevřené a hrobové ticho z nich přímo čišelo. Jestřáb a Rybářka se opatrně přiblížili k nim, zbraně připravené v rukou, a nahlédli dovnitř. Mrtví se vršili doslova všude, rukojmí, stejně jako žoldnéři. Jestřáb s Rybářkou propátrali několika rychlými pohledy místnost, ale bylo zřejmé, že ať už tady zabíjel kdokoliv, je už dávno pryč. Pro všechny případy prozkoumali několik mrtvol, ale u žádné neobjevili sebemenší stopy života a nepodařilo se jim ani zjistit příčinu jejich smrti. Madigana ani některé z jeho lidí mezi mrtvými nenašli, ale v to ani nedoufali. A potom objevili oba krále.
„Takže válka přece jen bude,“ prohlásila Rybářka zachmuřeně. „Selhali jsme, Jestřábe. Všechno, co jsme udělali, bylo zbytečné. Proč je zabili? Proč pozabíjeli všechny ty lidi?“
„Já nevím,“ odpověděl Jestřáb. „Ale jedno je teď jisté; nejde jim o to, co jsme si mysleli. Madigan se ve skutečnosti nezajímal ani o peníze za výkupné ani o splnění ostatních svých požadavků. Měl svůj vlastní tajný plán a celá ta záležitost s rukojmími byla jen zástěrka. Vějička, která nám měla zabránit odhalit jeho pravé úmysly.“
„Ale proč zabil i svoje vlastní lidi?“ nechápala Rybářka. „Dům teď vlastně prakticky nikdo nehlídá. To nedává smysl!“
„Musí to dávat smysl. Madigan není hlupák ani blázen. Pro všechno, co dělá, má vždycky nějaký důvod.“
Jestřábe! Rybářko! Smršťův hlas jim zaburácel v hlavách silou hromu, takže sebou oba překvapeně trhli. Poslouchejte mě! Musíte jít okamžitě dolů do sklepa! Něco se tam děje. Něco velice zlého.
O co jde ? odsekl Jestřáb. Máme teď svoje vlastní problémy. Králové i ostatní rukojmí jsou všichni mrtví.
To není důležité! Ritenour se chystá vykonat zakázaný rituál. Už je mi jasné, proč si ho Madigan vybral: není jen čaroděj, ale i šaman.
Rybářka se podívala na Jestřába. „Co je to šaman?“
„Nějaký zvláštní druh čaroděje, řekl bych. Zabývá se duchy zemřelých a tak podobně.“ Smršii! Co se má stát dole ve sklepě? Je to součást Madiganova plánu ?
Ano. Připravují se otevřít Neznámé dveře.
Cože?
Běžte okamžitě dolů! Běžte do sklepa, dokud je ještě čas. Na Polích Páně se schyluje k bouři a bestie vyjí stále hlasitěji...
Dole ve sklepě klečel Ritenour na zemi a maloval na podlahu modrou křídou pentagram. Glen a Eleanour Toddová ho pozorovali se zájmem, zatímco Madigan stál kousek stranou pohroužený ve vlastní myšlenky. Horn přecházel sem a tam pod schody a netrpělivě se mračil. Ritenourovi nevěřil a v hloubi duše byl přesvědčen, že zaklínadlo nebude mít takový účinek, jaký od něj čekají. Madigan mu svůj plán vysvětloval mnohokrát, ale on mu stále nerozuměl. Na magii zkrátka neměl buňky; nikdy je neměl. Zakabonil se ještě víc. Jako by nestačilo, že jejich plán na zničení Havenu byl celý postaven na magii, navíc se museli spolehnout na Ritenoura a Horn tomu úlisnému vrahovi dětí nevěřil ani tolik, kolik by jím dohodil. Nahoře v hlavním salónu to všechno vypadalo jinak. Tam byl šťastný, sebevědomý a plný nadšení pro plán. Ale teď dole v šeru sklepení osvětleném jedinou lampou na zdi ho nálada docela opustila. Ten sklep se mu nelíbil. Měl z něj špatný pocit; jeho podvědomí ho před ním varovalo. Horn potřásl hlavou a ze všech sil se pokusil zaplašit pesimistickou náladu. Všechno bude v pořádku. Madigan to řekl a ten takovým věcem rozuměl. Horn Madiganovi věřil. Musel, jinak by celý jeho život nebyl vůbec k ničemu.
Mimovolně se obrátil zády k čaroději a nervózně se zamračil na schody. Pořád měl dojem, že tam nahoře zaslechl nějaké zvuky, těsně za hranicí světla a neproniknutelné tmy. Nejspíš to byly jen nervy. Nikdo tady přece být nemohl. Čaroděj

je všechny zabil. Na okamžik mu jeho obrazotvornost vykreslila mrtvoly, které se pomalu zvedají ze země a potácejí se domem směrem ke sklepu, aby se pomstily svému vrahovi. Horn se kousl do rtu a podobné myšlenky raději zapudil. Za svůj život zabil už mnoho lidi a žádný z nich se ještě nevrátil. Oživit mrtvé vyžadovalo obrovské množství magie a jediný čaroděj v Domě vítězů byl Ritenour. Horn se zhluboka nadechl a uklidnil se. Nebude to dlouho trvat a rituál začne. Pak už ho nic nemůže zastavit. A vytoužená, dlouho připravovaná pomsta na Outremeru konečně přijde. Ostře vzhlédl, když se Ritenour náhle zvedl, až mu při tom zapraskaly klouby.
„Hotovo?“ zeptal se Horn nedočkavě. „Můžeme začít?“
„Už jsme skoro připraveni,“ řekl Madigan a usmál se. „Jak dlouho už jsi se mnou, Horne?“
Horn se zamračil. Takovou otázku nečekal. „Šest let. Proč?“
„Vždycky jsi poslouchal mé rozkazy a splnil jsi každé moje přání. Zavázal ses mi přísahou. Pro naši Věc všechno. Vzpomínáš?“
„Jistěže si vzpomínám.“ Horn si svého velitele změřil nedůvěřivým pohledem. Madigan tím někam mířil, to bylo jisté, a Horná se stále víc zmocňoval pocit, že se mu to nebude líbit. „Chceš, abych něco udělal? Je to tak?“
„Ano, Horné. Je to tak. Chci, abys zemřel. Tady a teď hned. Je to důležitá součást rituálu.“
Horn na něj vytřeštil oči, pak jeho rysy ztvrdly. „Tak počkat...“
„Pro naši Věc všechno, Horné. Vzpomínáš?“
„Ano, ale tohle je něco jiného! Přidal jsem se k tobě, abych pomstil svou rodinu. Jak to mohu udělat, když budu mrtvý? Jestli potřebuješ oběť, vezmi si toho bláznivého smrkáče, Glena. Dokud máš mě, stejně ho k ničemu nepotřebuješ.“
Madigan se na něj jen mlčky díval. Horn začal pomalu ustupovat, krok za krokem. Podíval se na Eleanour Toddovou, jako by u ní hledal podporu, ale ta na něj hleděla s chladným výrazem v obličeji. Glen se tvářil zmatené. Horn pozvedl meč a světlo lampy se zalesklo na jeho ostří.
„Proč já, Madigane? Jsem ti věrný. Vždycky jsem ti byl věrný. Stokrát jsem šel po tvém boku do boje. Zemřel bych pro tebe!“
„Tak pro mne zemři teď,“ odpověděl Madigan. „Věř mi. Je to důležité pro rituál a pro naši Věc.“
„Čert vem naši Věc!“
Horn se otočil a rozběhl se ke schodům. Madigan se podíval na čaroděje. Ritenour se usmál a lehce pokynul levou rukou. Horn se svalil na podlahu, jako by mu něco podtrhlo nohy. Náraz mu vyrazil dech a meč mu vypadl z ochromené ruky. Pokusil se vstát, ale něco jej uchopilo za kotníky a táhlo ho to k čaroději čekajícímu uprostřed pentagramu. Před očima se mu vybavil obraz žoldnéřů, kteří pomalu umírali, jak z nich Ritenour vysával život, a rázem ho zachvátila panika. Začal sebou zmítat a snažil se pěstmi zasáhnout to, co jej táhlo, ale nebylo to k ničemu. Pokusil se zachytit podlahy a prsty mu sklouzly po ošlapaných kamenech. Vztekle zavrčel, převrátil se na záda, ze skryté pochvy vytáhl dýku a hodil ji po čaroději. Ritenour udělal na poslední chvíli krok stranou a nůž mu neškodně proletěl kolem hlavy. Horn už byl skoro na okraji pentagramu, když otevřel ústa a začal křičet. Ritenour mávl rukou a všechen život se z ležícího bojovníka přelil do něj. Křik skončil jako dlouhé, tiché vydechnutí, jímž se Hornovy plíce vyprázdnily naposledy.
Glen se podíval na Hornovo tělo a pak na Madigana. „Nerozumím. Proč musel zemřít? Copak nás zradil?“
„Ne,“ odpověděl Madigan trpělivě. „Copak jsi vůbec neposlouchal, Ellisi? Jeho smrt je důležitá součást rituálu. Stejně jako tvoje a Eleanouřina.“
„Ne!“ zvolal Glen. „Eleanour z toho vynech! Nevím, o co tady jde, ale o ničem takovém jsi nám nikdy nic neřekl. A můžeš se vsadit, že kdybych to věděl, nikdy bych si s tebou nic nezačal. Jsi blázen, Madigane! Pojď sem, Eleanour; vypadneme z tohohle blázince. Zatraceně, Madigane! Já jsem ti věřil! Myslel jsem, že se ti věřit dá.“
„Uklidni se, Ellisi. Eleanour nikam nepůjde a ty taky ne.“
Otočil se k Eleanour Toddové a Glen po něm skočil, meč namířený na teroristovo srdce. Madigan sáhl po svém meči, ale bylo už pozdě. Ritenour pozvedl ruku, ale věděl, že zaklínadlo neúčinkuje dost rychle, aby Madigana stačil zachránit. Vtom se však ve vzduchu zaleskla čepel Eleanouřina meče, zachytila Glenovu ránu a vzápětí mu proťala hrdlo. Glen pustil meč a padl na kolena. Ruce se mu vymrštily k hrdlu, jako by jimi chtěl zastavit unikající krev, ta mu však protékala mezi prsty. Podíval se na Eleanour, která stála před ním a z meče jí kapala krev, a jeho ústa zformovala jediné slovo: Proč?
„Pro naši Věc všechno, Ellisi,“ odpověděla Eleanour Toddová.
Glen přepadl dopředu a čarodějovo zaklínadlo z něj vysálo zbytek života. Toddová se podívala na nehybné tělo před sebou a potřásla hlavou.
„Doufal jsem, že k tomu nedojde, Eleanour,“ řekl Madigan a zastrčil svůj meč do pochvy. „Víš, on tě měl rád.“
„Ano. Já vím.“ Také Toddová schovala meč a usmála se na Madigana. „Teď jsem na řadě já, má lásko.“
„Jsi připravená?“
„Jistě. Čekám na to už od chvíle, kdy jsme o tom spolu poprvé mluvili.“ Zhluboka, ale trochu rozechvěle se nadechla a zase vydechla. „Po všech těch letech budou moji rodiče konečně pomstěni. Udělej to, čaroději.“ Široce se usmála na Ma-digana. „Žádné litování, Danieli. A... mně nevadí, že jsi mé nikdy nemiloval. Chápu to.“
Ritenour udělal patřičné gesto a život z ní v jediném okamžiku unikl. Madigan ji zachytil, jak se hroutila k zemi, a opatrně ji položil na podlahu.
„Takže jsi to přece jenom věděla. Je mi to líto, Eleanour. Ale v mém životě pro tebe nikdy nebylo místo.“ Podíval se na Ritenoura. „Dvě dobrovolné oběti. To byla poslední součást rituálu, že?“
„Přesně tak,“ přisvědčil Ritenour. „Ona se počítá jako první, ale ty musíš být ta druhá. Jinak by všechno, co jsme už udělali, vyšlo naprázdno.“
„Klid, čaroději. Nemám v úmyslu vycouvat. Chci jen vidět začátek rituálu. Čekal jsem na ten okamžik příliš dlouho a teď

si ho chci vychutnat. Začni s tím a já ti řeknu, až budu připravený.“
Ritenour pokrčil rameny a odvrátil se. Zaujal pozici v přesném středu pentagramu a začal deklamovat hlubokým, podivně zabarveným hlasem za doprovodu rychlých a pečlivě načasovaných gest. V levém spánku cítil pronikavou bolest a po čele mu stékal pot. Asi za to může zatuchlý vzduch ve sklepě, pomyslel si. Nikdy neměl rád uzavřené prostory. Přinutil se soustředit na to, co dělal, ale zaklínadlo se naučil tak dokonale, že by ho dokázal odříkat snad i ve spánku.
Modré křídové linie pentagramu se rozzářily a vzduch mimo jeho obrys se začal tetelit. Náhle pocítil závratnou vlnu vzrušení, po které se mu zatočila hlava. Cítil, jak se kolem pentagramu koncentruje síla. Věděl o tomto zaklínadle už mnoho let, ale nikdy si nemyslel, že ho jednou použije. Jistě, pořád se ještě mohlo něco pokazit. Pokud by se Madigan na poslední chvíli zalekl...
Rychle se na něj podíval, ale Madigan seděl nedaleko od něj, zády ke zdi, a pozoroval rituál. Ne, ten se nezalekne. Neměl ve zvyku měnit názor, když už se jednou rozhodl. Všichni to o něm říkali. Ritenour se usmál. To jeho jméno teď vstoupí do historie, ne Madiganovo. Až bude po všem a on bude v bezpečí a daleko od ruin, které kdysi byly Havenem, bohatý a slavný, bude znám jako čaroděj, který se odvážil otevřít Neznámé dveře.
Madigan zamrkal, jak mu pot z čela stekl do očí. Cítil se velice slabý a musel se posadit ze strachu, že ho jeho vlastní nohy zradí. Jed už na něj začal účinkovat. Bylo to rychlejší, než očekával, ale na tom nebylo nic překvapivého. Víno v jeho stříbrné lahvičce obsahovalo dost jedu k otrávení tuctu mužů. Bylo to nutné, aby přiměl Ritenoura napít se. Nemohl dovolit, aby si přivlastnil všechny zásluhy, až bude po všem. Tato záležitost musí zůstat ve vzpomínkách lidí jako Madiganův triumf. Nikoho jiného.
Madigan zasvětil život Věci, zničení Outremeru, ale už nebyl tím, kým býval kdysi, a věděl to o sobě. Ve své době byl legendou, ale nejlepší dny už měl za sebou, staly se minulostí. Objevovala se jiná jména, která měla to jeho brzy nahradit. Nikdo nepochyboval o jeho oddanosti Věci, ale mezi těmi, na nichž záleželo, se stále víc šeptalo, že už začíná být starý a příliš opatrný, že ztrácí šťávu. Peníze teď dostávali jiní a on si musel opatřovat prostředky na podporu svých plánů, kde to šlo. Po této noci však jeho pověst hned tak nikdo nepřekoná. Už roztrousil informace na správných místech, a až vyšetřovatelé začnou prohledávat trosky města, budou všichni vědět, že je to jen a jen jeho dílo. Obě strany se navzájem začnou samozřejmě obviňovat, že pracoval ve službách té druhé, jistí lidé začnou rozdmýchávat plameny hněvu a válka se ukáže být nevyhnutelnou.
Madigan se usmál, když na něj čaroděj opět koutkem oka pohlédl. Patrně si myslí, že chce couvnout, nebo že připravuje nějakou lest. Hlupák. Madigan se nebál zemřít. Raději zemřít na vrcholu své slávy, ve své hvězdné hodině, než zestárnout a s hořkostí pozorovat, jak se jeho plány hroutí pro nedostatek peněz nebo přívrženců. Věc bude pokračovat i bez něj a jedině na tom doopravdy záleželo. Ubohá Eleanour, nikdy to doopravdy nepochopila. Věc mu byla přítelem, láskou i náboženstvím a nic jiného ve svém životě nepotřeboval ani nechtěl.
Pozoroval čaroděje při práci a usmíval se. Věděl, že nebude žít dost dlouho, aby uviděl otevření Neznámých dveří, ale stačilo mu vědomí, že se otevřou díky jeho dobrovolné smrti. Čaroděj bude žít o něco déle, protože vypil otráveného vína méně, ale až uvidí ty hrůzy, které pomohl uvolnit, pravděpodobně bude za rychlou a snadnou smrt vděčný. Protože jakmile se jednou dveře otevřou, nikdo na světě je nedokáže zavřít. Nikdo.
Madigan se usmál a zavřel oči.
Jestřáb s Rybářkou běželi čtvrtým patrem ke schodišti. Těla mrtvých žoldnéřů jako by je sledovala svýma vyděšenýma, nevidoucíma očima. Jestřáb začal mrtvoly počítat, ale brzy to vzdal. Bylo jich příliš mnoho. Se zamračeným výrazem ve tváři se pustil dolů se schodů a zjistil, že musí zrychlit, aby srovnal krok s Rybářkou. Proč, k čertu, zabil Madigan s rukojmími i svoje vlastní lidi? Jestřáb sice nebyl tak naivní, aby hledal mezi teroristy smysl pro čest a loajalitu, ale i tak předpokládalo zabíjení vlastních lidí v takovém měřítku u Madigana chladnokrevnost a bezcitnost, která byla mnohem děsivější než jakýkoliv počet mrtvých. A i kdyby tohle pominul, copak ten chlap už nepotřeboval svou malou armádu, která by ho chránila? Ať už ten jeho čaroděj dělal dole ve sklepě cokoliv, určitě musel mít někoho, kdo by ho chránil, přinejmenším proto, aby je někdo nevyrušil v tom nejnevhodnějším okamžiku. Samozřejmě pokud to, co plánovali, nebylo samo o sobě tak mocné, že se to o sebe dokázalo postarat samo...
Jestřábovi se vůbec nelíbil směr, kterým se jeho myšlenky ubíraly. Čím dál víc bylo jasné, že tohle všechno bylo pečlivě naplánováno předem. Z čehož vyplývalo, že byla naplánovaná i hromadná poprava. Ale proč? Co mohl Madigan získat takovým masakrem? Moc. Tohle byla ta odpověď. Někteří čarodějové dokázali využít uloupenou životní energii k posílení zaklínadel, která by jinak vůbec nebyli schopni provést. Ale jaký rituál tu mohli Madigan a Ritenour provádět, že vyžadoval takové množství obětí?
Dole ve sklepě se něco děje. Něco velice zlého.
Dorazili do druhého patra, když se Rybářka náhle zastavila, opřela se o zábradlí a ztěžka lapala po dechu. Jestřáb zůstal stát vedle ní a starostlivě si ji prohlížel. Obvykle došel dech dříve jemu, jak mu Isobel velice ráda připomínala. Na druhé straně vždycky nenáviděla, když bral ohledy na to, že je příslušnicí slabšího pohlaví.
„Jsi v pořádku, děvče?“ zeptal se neklidně.
„Samozřejmě, že jsem v pořádku,“ zamumlala. „Nenápadně se kolem sebe rozhlédni. Myslím, že jsem zahlédla nějaký pohyb, vpravo na dolní chodbě. Mohla by to být hlídka, kterou tady nechal Madigan.“
„Dobře,“ odpověděl Jestřáb. „Mám zrovna tu správnou náladu s někým se porvat.“
„Ani si nevzpomínám, že byste ji někdy neměl, kapitáne Jestřábe,“ řekla Winterová, která vystoupila ze stínu na konci chodby. „Kde jste se flákali? Čekám tu na vás už celé věky. Předpokládám, že vás Smršť už kontaktoval. Dobře, takže teď víte přesně tolik jako já. Což znamená, všechno ostatní je vedlejší, jenom je třeba velice rychle něco udělat s tím, co se děje dole ve sklepě. Pojďme.“
Rozběhla se po schodech dolů, aniž se obtěžovala ohlédnout, jestli ji následují. Jestřáb s Rybářkou si vyměnili rychlé

pohledy, víceméně současně pokrčili rameny a vyrazili za ní. Jestřáb cítil, že by měl něco říct, jenomže nevěděl co. Když viděl velitelku Zásahové jednotky posledně, utíkala v panice z hlavního salónu a za patami měla půl tuctu žoldnéřů. Ne že by jí to Jestřáb vyčítal. Přesila, která stála proti nim, byla obrovská a pravé byla svědkem toho, jak byl zabit nejsilnější člen jejich skupiny. Jestřáb by taky utekl, kdyby nebyli on a Isobel obklíčeni u okna.
Jenomže zpanikařila a věděla, že to viděli. Což mohlo vyústit ve všechny možné problémy. Někteří lidé velice nesnadno připouštěli, že panika je něco, co se může přihodit i jim, a proto měli potíže se s ní vypořádat. U Winterové to bylo o to těžší, že byla velice hrdá na svou odvahu a sebeovládání. Jestřáb už se s podobnými věcmi setkal. Určitě si už sama pro sebe vymyslela nějaké vysvětlení, které jí dovolovalo věřit, že vlastně nezpanikařila. Jenomže pokud se znovu ocitne v krizi, nikdo nemůže předem říct, jak se zachová. A s ohledem na situaci, ve které se právě nacházeli, mohla představovat vážné ohrožení pro né pro všechny.
Jako by vnímala jeho myšlenky, začala Winterová náhle hovořit, i když si stále dávala pozor, aby se na Jestřába nebo Rybářku ani nepodívala. „Myslela jsem si, že jsem zůstala sama a zbytek skupiny je mrtvý. Svoje pronásledovatele jsem setřásla poměrně snadno a pak jsem se schovala, dokud to nevzdali. Ten čas jsem využila k přípravě plánu, který by mě dostal bezpečně z domu. Bylo nezbytně nutné, abych oznámila městské radě, že jsme neuspěli a se záchranou králů že nemohou počítat. Potom... se něco stalo. Vzhledem k problémům, které jsme měli s obludami v Pekelném křídle, jsem si ze zbrojnice na velitelství vyzvedla kámen ochrany. Myslela jsem si, že bychom mohli na některém stupni vyšetřování tohoto případu potřebovat ochranu proti magii a s kamenem jsem měla z minulosti vždycky dobré zkušenosti, i když ho někteří v poslední době zavrhují. Tak či tak, kámen najednou začal jasné zářit a dům jako by se otřásl v základech. Zaťala jsem zuby, ale kámen mě před magickým útokem ochránil. V příštím okamžiku zase pohasl a já jsem se rozhodla, že bude nejlepší, když zůstanu v úkrytu, dokud nezjistím, co se stalo. Pak se se mnou spojil Smršť, řekl mi, že Mac je mrtvý, ale vy dva jste naživu, a že náš úkol ještě neskončil.“
„Řekl ti Smršť, co se děje dole ve sklepě?“ zeptala se Rybářka, když se Winterová na chvíli odmlčela.
„Vlastně ne. Vím jenom, že tam čaroděj Ritenour provádí něco strašného. Na tom ale nezáleží. My mu to překazíme. Králové jsou sice mrtví, ale pořád je ještě můžeme pomstít.“
„Možná to nebude vůbec snadné,“ řekl Jestřáb pomalu. „Podle Smrště může to, co Madigan naplánoval, ohrozit celé město.“
„Smršť si dělá zbytečné starosti,“ odsekla Winterová. „Ve městě je spousta mocných čarodějů, nemluvě o Bytostech v Ulici bohů. Přece mi nechcete namluvit, že se mezi nimi nenajde nikdo, kdo by se Ritenourovi mohl postavit. Koneckonců, co může jediný čaroděj a šaman vyvolat, s čím by si veškerá magická moc shromážděná v Havenu neporadila?“
„To je dobrá otázka,“ poznamenala Rybářka. „A jestli se do sklepa nedostaneme včas, mám neblahý pocit, že to zjistíme pro nás krajně nepříjemným způsobem.“
Winterová si odfrkla a zrychlila. Jestřáb a Rybářka spěchali za ní. Winterová si dávala pozor, aby se držela krůček před nimi, takže jí nemohli vidět do obličeje. Už se jí podařilo ovládnout třesavku, ale nepochybovala o tom, že kdyby se jí zblízka podívali do tváře, našli by tam stopy strachu. Ještě nikdy se nebála tak jako teď. Nikdy v životě před ničím neutíkala, ale dnes utekla ze salónu. Nebylo to jen přesilou žoldnéřů, i když i to sehrálo svou roli. Ne, zavinil to rychlý a skoro mimovolný způsob, jakým byl zabit Barber. Vždycky byl o mnoho lepší než ona a Madiganův zabiják jej vyřídil, jako by to pro něj byla maličkost. Pak zmizel Saxon, Mac, Jestřáb a Rybářka byli zahnáni do rohu a to jediné, na co v tu chvíli dokázala myslet, bylo dát se na útěk, pryč odtamtud!
Před svými pronásledovateli se schovala ve malé špinavé skříni pod hromadou starých šatů, do které se zavrtala. Celou svou myslí se soustředila na to, že je životně důležité, aby ji nenašli, že má povinnost zůstat na svobodě, aby mohla předat zprávu radě. Ale když pak uslyšela, že žoldnéři odcházejí a nastal čas, aby vylezla ze skříně, nedokázala opustit bezpečí svého úkrytu. Zůstala tam, ve tmě, třásla se strachy skrčená pod páchnoucími hadry a křečovité svírala v pěsti ochranný kámen jako malé dítě svůj amulet pro štěstí. Po určité době, dlouhé době, se ozval Smršťův hlas, který jí oznámil, že Jestřáb a Rybářka zůstali naživu, zatímco všichni žoldnéři jsou mrtví, a teprve tehdy se odvážila vylézt. Nebyla už koneckonců sama a měla naději se pomstít. Nezáleželo na tom, co Madigan s Ri tenourem provádějí dole ve sklepě; zabije je oba. Zaplatí za vraždu obou králů a za to, že ji oloupili o její odvahu a sebevědomí.
Běžela, nedívala se napravo ani nalevo a přitom se kousala do rtu, až to bolelo, aby zabránila cvakání zubů. Nemohla si dovolit ukázat Jestřábovi a Rybářce, do jaké míry ji Madigan zlomil. Byla velitelka Zásahové jednotky. Musela velet. Winterová sestupovala po schodech do sklepa, klidně a sebevědomě, meč napřažený před sebou. Jestřáb s Rybářkou ji těsně následovali a obezřetně ji přitom sledovali. Pokud měla Winterová plán útoku, jim se s ním nesvěřila. Jestřábovi to působilo starosti; za normálních okolností by jí nic nemohlo zabránit v tom, aby se před ostatními pochlubila svými nejčerstvějšími strategickými nápady. Možná tentokrát žádný plán neměla a rozhodla se řešit situaci za pochodu. Pokud tomu tak bylo, Jestřáb byl poslední, kdo by jí to vyčítal. Sám neměl ani tušení, co by vlastně měli dělat. Na druhé straně, jediný bojovník ve sklepě byl podle Smrště Madigan a na toho byli tři. Jenomže Madigan byl prvotřídní šermíř a navíc měl čaroděje, který nejspíš překypoval uloupenou mocí a nemohl se dočkat, až najde cíl, na kterém by si ji vybil. Což by svědčilo proti otevřenému útoku. Jestřáb osobně by se k nim nejraději připlížil zezadu a vyřídil by vše dvěma ranami sekery dříve, než by se Ritenour s Madiganem vzpamatovali. Pokud šlo o podobné věci, Jestřáb dával vždy přednost jednoduchým řešením. V místě, kde se schodiště naposledy stáčelo předtím, než skončilo před vstupem do sklepa, se Winterová zastavila. Jestřáb s Rybářkou zůstali stát také a zaposlouchali se do ticha. Žádný zvuk sice nezaslechli, ale od stěny před nimi se odráželo podivné, nezemské modré světlo. Jestřáb se podíval na Rybářku a ta pokrčila rameny. Winterová dlouho hleděla do modrého přísvitu, pak pomalu vykročila s ramenem přitisklým k vnitřní zdi, aby zůstala co nejdéle ukrytá ve stínu. Jestřáb s Rybářkou se tiše vydali za ní. Jakmile obešli roh, otevřel se před jejich očima velký sklepní prostor. Jestřáb tiše zaklel, když uviděl Ritenoura stojícího uprostřed zářícího pentagramu.

Přišli pozdě. Ať už se jednalo o jakýkoliv rituál, už začal. Přízračné modré světlo linoucí se z obrysů pentagramu zaplavovalo sklep a zbarvovalo čarodějovu kůži způsobem, který vyvolával představu, že je už týden po smrti. Mezi schodištěm a pentagramem leželi Glen a Toddová, oba mrtví. Madigan seděl na podlaze zády ke zdi a oči měl zavřené. Jestřába nejdřív napadlo, že je také po smrti, ale pak si všiml, že se teroristova hruď mírně zvedá a klesá. Škoda, pomyslel si Jestřáb. Všechno by se tím značně zjednodušilo. Přes rameno mu nahlédla Rybářka, uviděla Madigana a pozvedla obočí. Jestřáb pokrčil rameny. Možná, že spal. Koneckonců, měl za sebou rušný den.
Vzduch ve sklepě byl hustý a vzbuzoval zvláštní dojem, jako by se v něm musel každý hlasitější zvuk nebo rychlejší pohyb roztříštit jako sklo a odhalit, co v sobě skrývá. Modré světlo lnulo ke stěnám jako lišejník a pevný kámen jako by se chvěl a vlnil pomalým, zlověstným způsobem. Tu a tam se mihotaly stíny, objevovaly se a zase mizely v jediném okamžiku, přestože ve sklepě nebylo nic, co by je vrhalo. Ritenour začal něco odříkávat neznámým jazykem a jeho hlas zněl podivně klidně, jakoby z velké dálky. Pomalu se otáčel v kruhu, proti dráze slunce na obloze, ze světla do temnoty. Jestřáb viděl, že měl při tom oči zavřené. Pravděpodobně mu to pomáhalo v soustředění, nebo se možná bál, co uvidí, kdyby je otevřel. Jestřáb postoupil o další schod, aby lépe viděl, a náhle se zarazil. Břišní svaly se mu stáhly a na čele mu vyrazil pot. Měl pocit, jako by se díval přes nějakou hlubokou, nepředstavitelnou propast. Sklep jako by se natahoval a Ritenour s Madiganem se pomalu vzdalovali od schodiště, zatímco mezera mezi nimi se zdála nekonečně široká a nepřekročitelná. Rybářka vzala Jestřába za ruku a ten sebou poplašené škubl. Mlčky mu ukázala hlavou, že se spolu s Winterovou stahují zpátky po schodech nahoru, a Jestřáb přisvědčil krátkým kývnutím. Ještě jednou se ohlédl do sklepa a pak se vydal za Rybářkou a Winterovou nahoru do tmy. Náhle si uvědomil, jak prudce oddechuje, a několika hlubokými nádechy a výdechy se přinutil uklidnit.
Zastavili se hned za rohem a Jestřáb se naklonil k Winterové. „Musíme něco udělat, dokud to ještě jde," zašeptal velice tiše. „Mám dojem, že se nám to dole brzy vymkne z rukou."
„Ráda si poslechnu jakýkoliv návrh, kapitáne," odpověděla Winterová ostře. „Abychom přerušili rituál, museli bychom vyřídit Ritenoura, ale dokud stojí v pentagramu, je mimo náš dosah. Nemůžeme se k němu ani přiblížit."
„Co ochranný kámen?" nadhodil Jestřáb.
„Vyhořel při tom, co se stalo nedávno."
„V čem je problém?" zapojila se do hovoru Rybářka. „Jestřáb umí házet sekerou jako nikdo jiný. Na dvacet kroků dokáže odseknout mouše křídla v letu, případně ji přeseknout vedví. Mám pravdu, Jestřábe?"
„Víceméně," odpověděl Jestřáb. „Moje sekera není jen tak obyčejná a dokáže proniknout jakoukoliv magickou ochranou, ale problém je vzdálenost. Sekera je příliš těžká, než aby se jí dalo vrhat do dálky. A můžeš se vsadit, že jakmile vtrhnu do místnosti, vyskočí Madigan jako kočka s trnem v zadku a rozdeká mě na kusy dříve, než se na něco zmůžu. Viděl jsem ho bojovat v salónu. Je dobrý, Winterová. Zatraceně dobrý."
„Poradíme si s ním," odsekla Winterová sebevědomě. „Ty se dostaň do pozice, odkud můžeš vrhnout sekeru, a já s Rybářkou zaměstnám Madigana."
„Jasně," přikývla Rybářka. „Zabijeme Madigana, ty zabiješ čaroděje a pak odtud konečně vypadneme. Jednoduché jako facka."
„Bojím se, že ne," řekl Madigan klidně. „Je to dobrý plán a mohl by účinkovat, i když se bojím pomyslet, co by se stalo s městem, kdyby se uvolnily síly, se kterými teď Ritenour zachází. Ale to je bezpředmětné. Abyste se k němu dostali, museli byste projít kolem mě. A tak dobří nejste. Žádný z vás."
Stál dole pod schody, díval se na ně a jeho úsměv byl úšklebkem smrti. Vypadal bledě, vyčerpaně a nemocně, ale stál vzpřímeně a meč v ruce se mu ani nezachvěl.
Jestřáb s Rybářkou seběhli ze schodů a začali kolem něj kroužit se zbraněmi v rukou. Madigan se otáčel podle nich a nikdy nedovolil, aby mu některý z nich zcela zmizel z dohledu. Tiše se zasmál, plný energie, jako by mu chvilka odpočinku stačila k jejímu úplnému obnovení. V jeho chraptivém, posměšném smíchu nebyla ani stopa slabosti nebo náznaku možnosti chyby. Oči v jeho hubené tváři plály a každý jeho pohyb byl klidný, pečlivě vykalkulovaný a smrtelně nebezpečný.
Je to, jako by věděl, že nemůžeme vyhrát, pomyslel si Jestřáb. Že ať se stane cokoliv, stejně nakonec zvítězí on.
Rychle tu myšlenku zapudil a opatrně vykročil vpřed. Madigan byl to jediné, co stálo mezi ním a Ritenourem, a bez ohledu na to, jak byl dobrý, byl to pořád jen jediný muž. Svého času už se Jestřáb bil s lepšími. Zatočil sekerou v zlověstném oblouku a Madiganův meč se ocitl přesně v tom správném místě, aby ji odrazil. Při jeho odvetném úderu musel Jestřáb rychle uskočit a vpřed se vrhla Rybářka, aby na sebe odvedla Madiganovu pozornost. Jejich meče se se zazvoněním srazily, ale tím, kdo byl nucen ustoupit, byla Rybářka. Jestřáb se pokusil Madigana obejít zezadu, avšak terorista se na něj vrhl se sérií divokých úderů, které Jestřáb odvracel jen s vynaložením veškeré své zručnosti.
Pak se Jestřáb s Rybářkou vrhli na Madigana společně, ale ani jeden z nich se mu nedokázal dostat na kůži. Byl vždycky tam, kde bylo třeba, vykrýval rány a zase je vracel s nevyčerpatelnou energií. Jeho síla byla neuvěřitelná, jeho rychlost hraničila s nelidskou. Útočil a bránil se s prostou úsporností pohybů, která byla příliš brutální a příliš elegantní, než aby se na ní dala najít jediná chyba, natož aby se jí dalo využít k úspěšnému zásahu. Jestřáb měl nejmíň tucetkrát co dělat, aby na poslední chvíli vyvázl, a od rány, kterou zahlédl příliš pozdě, mu bok zrudl krví. Kdyby on nebo Rybářka museli čelit Madiganovi sami, byli by už mrtví a věděli to. Madigan nikdy nebyl tam, kde ho čekali, a jejich zbraně ho pokaždé neškodně minuly, zatímco jeho útoky kryli jen s největšími obtížemi. Ve své době byl Madigan legendou a teď, ve sklepě pod Domem vítězů, se ta doba na chvíli vrátila. Jestřáb s Rybářkou bojovali s plným nasazením a do svých úderů vkládali všechnu silu, ale Madigan se jen usmíval a oči mu divoce planuly, jak se mu těsně před smrtí zase vrátil život.
Ritenourovo zaříkání se ozývalo čím dál silněji. Stále obcházel dokola uprostřed pentagramu, oči zavřené jako před oslepujícím světlem. Vzduch ve sklepě byl čím dál hustší a z kamenných zdí do něj pomalu pronikala cizí přítomnost,

která neklidně tlačila proti bariérám oddělujícím ji od reality bdělého světa.
Winterová pozorovala boj ze spodních schodů, neschopná se hnout. Nemělo smysl pokoušet se pomoci. Jestřáb s Rybářkou byli mnohem lepší bojovníci než ona a před Madiganem vypadali jako nešikové. Kdyby proti němu jen pozvedla meč, zabil by ji. Chvíli uvažovala, že by se mohla zkusit prosmeknout kolem Madigana a zabít Ritenoura, ale vzpomněla si, co se stalo, když se ho pokusil obejít Jestřáb. Terorista ho zadržel bez viditelné námahy. Nemohla udělat nic. Vůbec nic.
Mysli, zatraceně, přemýšlej! Jsi přece taktik, člověk, který by měl mít plán nebo strategii pro každou situaci. Vždycky je něco, co se dá udělat!
A teď tomu nebylo jinak. Řešení našla v okamžiku inspirace a věděla, že musí jednat hned, než ztratí odvahu. Protože kdyby se nad tím zamyslela, okamžitě by našla hromadu důvodů, proč by to udělat neměla. Rozběhla se s mečem nad hlavou a vrhla se na Madigana. Ten se s neuvěřitelnou rychlostí otočil a vrazil jí meč do břicha. Winterová pustila svou zbraň a oběma rukama uchopila Madiganův meč. Ten se ho z ní pokusil vytrhnout, ale její ruce jej držely jako svěrák. Usmála se na něj. Z koutku úst jí vytékala krev, která se jí perlila na bradě, když řekla: „Myslíš, že jsi jediný, kdo je připravený zemřít pro to, čemu věří?“
Madigan na ni něco zavrčel a zoufale couvl, přičemž ji táhl s sebou, ale to už se vzduchem mihla Jestřábova sekera a její ostří mu prorazilo hrudní koš. Zapraštění tříštěných kostí se smísilo s jeho výkřikem bolesti a šoku a síla nárazu jej srazila na kolena. Winterová klesla s ním, na tváři stále úsměv. Jejich oči se na okamžik setkaly a zahleděly se na sebe s divokou nenávistí, pak se její zrak zakalil a velitelka Zásahové jednotky se svalila na podlahu.
Jestřáb vytrhl sekeru z Madiganova těla a terorista, kterému bolest vyčistila hlavu, znovu vykřikl. Nějak se mu podařilo uchopit meč a postavit se, přičemž se se zoufalou rychlostí vyhnul Rybářčině útoku. Krev se mu valila z rány v boku proudem, ale on si toho nevšímal. Stejně umíral a to vědomí mu dodávalo sílu. Vyrazil po schodech nahoru, zanechávaje za sebou krvavou stopu. Jeho tělo rychle zachvacovala otupělost způsobená ztrátou krve i jedem a pomalu vítězila nad jeho vůlí. Ruce už necítil a nohy se pod ním podlamovaly. Jen myšlenky na palčivou bolest v boku udržovaly jeho hlavu čistou. Rozkašlal se a krev se mu nahrnula do úst. Vyplivl ji a ohlédl se: Jestřáb s Rybářkou běželi za ním.
Tiše se zasmál. Ti hlupáci ho pronásledovali. Zatímco je takto zaměstná, Ritenour dokončí svůj rituál. Stačilo, aby pro něj získal trochu víc času, a ještě nad Jestřábem a Rybářkou vyhraje. Teď byl rád, že je nezabil. Chtěl, aby žili, až se otevřou Neznámé dveře, aby viděli, co se pak stane s jejich milovaným městem. Chtěl, aby ještě předtím, než zemřou v agónii bolesti, pochopili, že selhali. Chraptivě se zasmál ignoruje bolest i krev a pak se před nim na schodech objevil Wulf Saxon. Madigan zavrčel a vrhl se proti němu, meč stále napřažený v ochromené ruce. Saxon odstrčil jeho hrot a pěstí udeřil Madigana do obličeje. Síla úderu teroristu srazila ze schodů, kde divže nevrazil do Jestřába a Rybářky. Ti se přitiskli ke stěně a Madigan se skutálel se schodů až do sklepa. Tam zůstal ležet s hlavou vyvrácenou v nepřirozeném úhlu a zlomeným vazem.
Jestřáb s Rybářkou seběhli zase dolů a zastavili se nad Madiganovou mrtvolou. Jestřáb do ní strčil špičkou boty a teroristovo tělo se bezvládně převrátilo. Pak se jeho oči otevřely a Jestřáb polekaně uskočil. Rybářka pozvedla meč, připravená udeřit. Madigan na ně hleděl a ústa se mu lehce zkřivila do bolestivého úsměšku.
„Nezískali jste vůbec nic. Nic jste nevyhráli. Stejně jsem umíral. Porazil jsem vás. Porazil jsem všechny. Vaše milované město bude zničeno a všechno, na čem vám kdy záleželo, skončí v pekle. Prohráli jste, hrdinové! Prohráli jste!“
Jestřáb pozvedl sekeru a vší silou ťal. Ostří projelo teroristovým krkem a zaseklo se hluboko do kamene pod ním. Madiganova hlava, stále s úsměvem na ústech, se odkutálela. Jestřáb se zamyšleně zadíval na chvějící se tělo a pak vytrhl sekeru z podlahy, jako by mínil udeřit znovu. Rybářka ho uchopila za ruku.
„Zapomeň na něj, Jestřábe! Musíme zastavit čaroděje. Kvůli němu jsme na toho zatraceného šamana zapomněli!“
Otočili se a uviděli Ritenoura, který stál v pentagramu jako přimrazený. Oční důlky měl prázdné a krvavé stopy na jeho tvářích dávaly tušit, kudy roztavené oči odtekly. Nejspíš oči nakonec otevřel a podíval se, pomyslel si Jestřáb mimovolně.
Ze stínu schodiště se vynořil Saxon a pomalu přistoupil k Jestřábovi a Rybářce. Právě se chystal zeptat, co se děje, pak se ale podíval na čaroděje a slova mu uvízla v hrdle. Moc pulzovala nehybným vzduchem jako křídla obrovského ptáka stále silnější přítomnost jim pronikala mozky jako ledový vítr. Už to bylo velice blízko. Nesčetné, nehybné oči je hladově pozorovaly zpoza hranic reality, přitahované dávnou nenávistí a neochvějnou cílevědomostí.
Jestřáb divoce potřásl hlavou a podíval se na čaroděje, který uvnitř pentagramu klesl na kolena. Světlo linoucí se z křídových čar bylo oslepující. Na některé ze spodních úrovní podvědomí Jestřáb cítil, jak z čaroděje vytéká naloupená životní energie a proudí za hranice reality, kde na ni čeká to, co je pozorovalo. Pokusil se pozvednout sekeru, ale ruce ho neposlechly a v jeho hlavě burácely, kvílely a řvaly hlasy, které mu znemožňovaly myslet.
Saxon vykročil vpřed a samotný vzduch kladl jeho tělu odpor, jako by kráčel v hluboké vodě. Jestřáb s Rybářkou byli nehybní jako sochy, jen po tváři jim stékal pot a jejich těla se chvěla snahou pozvednout zbraně. Saxon se soustředil na čaroděje v pentagramu. Nikdo mu nepomáhal, byl sám, jako po celou dobu od chvíle, kdy unikl z portrétu. Zatnul zuby a vypudil ze své mysli všechno kromě pentagramu, pak se k němu pomalu, krok za krokem, začal blížit. Něco ječelo. Něco vylo. Ve vzduchu byla cítit krev a smrt. Oslepující modré obrysy pentagramu před ním vzplály a udeřily do něj jako pěst. Sklep se otřásl jako nitro bubnu, ale pentagram se ani nepohnul. Saxon na něj útočil znovu a znovu, používaje svou nadpřirozenou sílu do posledního kousku, ale skrze modré světlo a linie, které označovalo, se nedostal.
Najednou kolem něj proletělo něco lesklého a Ritenour se skácel k zemi s Jestřábovou sekerou mezi lopatkami. Jeho ruce slepě zašátraly po topůrku sekery, pak jeho tělem projela křeč a čaroděj znehybněl vleže na kamenné podlaze s jednou rukou venku z pentagramu. Oslepující modré světlo na okamžik zablikalo a Saxon dopadl vedle čaroděje. Ritenour pootočil hlavu a upřel na něj své zkrvavené oční důlky.

„Poslouchej. Slyšíš je? Bestie jsou tady...“
Dech mu unikl z plic. Čaroděj byl mrtvý a tím byla završena poslední část rituálu. Neznámé dveře se pootevřely a cizí přítomnost pronikla do reality, kde prorazila všechny bariéry prostoru a času, života a smrti. To, co tak dlouho čekalo na pomstu, teď bylo volné ve světě lidí.
Ze stínů jatek, z časů krve, bolesti a hrůzy se vrátila zvířata. Tisíce a tisíce zvířat poražených a rozporcovaných v krvavém sklepení řezníky, kteří se smáli a vtipkovali, když je zabíjeli. Ze všech těch výkřiků bolesti, ze všech smrtí a z dlouhých let utrpení povstalo dědictví nenávisti, jež vypučelo na podivné magii tohoto místa a bujelo na prokletí zlověstné budovy, která tu stála před jatkami. Drobné dušičky se spojovaly a povstalo z nich něco mnohem většího a mocnějšího, něco, co čekalo na hranicích světa duchů s odhodláním vrátit se a pomstít za to, co tomu udělali. A teď, konečně, po všech těch letech úmyslných i nechtěných obětí se Neznámé dveře otevřely a ven vyrazily bestie živené energií ukradenou Ritenourem, zpátky do světa živých. Vrátily se a nyní se konečně budou moci pomstít.
Dům vítězů se otřásal v základech a v jeho masivních kamenných zdech se otevíraly dlouhé trhliny. Ochranná magie vložená do jeho zdiva byla v okamžiku roztrhána na kusy a veškeré duše všech zabitých zvířat vtrhly do města jako smršť běsnící energie zanechávající za sebou zkázu a šílenství. Stáda rudookého dobytka se valila úzkými uličkami a přitom rozdupala každého, kdo se jim připletl do cesty. Jejich kopyta a nohy se zbarvily krví, ale to nestačilo. Zbraně je sekaly a bodaly, ale zvířata necítila bolest a zranění se jích nijak nedotkla. Byla už mrtvá, strach a bolest už nad nimi neměly moc; nic je teď nemohlo zastavit. Drtila muže i ženy, rozmačkávala je o zdi a mrtvá těla lehce odhazovala svými zakřivenými rohy. Krev, která jim po nich stékala, mizela v dírách zejících v jejich lebkách, ke kterým přišla kdysi na jatkách. Stáda se hnala dál a za nimi běželi jejich menší příbuzní, dorážejíce raněné. I ta dříve nejneškodnější zvířata teď bažila po lidské krvi a masu.
Ovce a jehňata strkala tlamy do rozpáraných břich umírajících a vytahovala je potřísněné teplou krví, která barvila jejich rouna do ruda.
Smršť duší proletěla městem a zanechávala po sobě lidi šílené nekončícím křikem krve, bolesti a děsu. Staletí nastřádaného utrpení a křivd se vrátila na ty, kdo je měli na svědomí, a muži a ženy pobihali smyslů zbavení po ulicích a řvali a vyli se zvířaty. Mnozí se zabili sami, aby unikli agónii, nebo se v zuřivosti zabíjeli navzájem. V moři šílenství zůstávaly jen malé ostrůvky zdravého rozumu udržované čaroději a Bytostmi z Ulice bohů - malé a nepočetné.
Ve velké věznici Bloku prokletých vyletěly dveře cel z pantů a po zdech tekla krev. Úzkými uličkami se plížily stíny s planoucíma očima. Zámky a závory pro ně nic neznamenaly a jejich drápům a tesákům padali za oběť vězni stejně jako dozorci. Zatčení zděšeně křičeli ve svých celách a vrhali se na své spoluvězně, trhali je zuřivé na kusy jako tvorové, kteří spolu byli příliš dlouho zavřeni v těsných prostorech a neznali odpuštění ani zapomnění.
Dveře velitelství Městské hlídky byly zamčené a okenice zavřené, ale zvířata se stejně přehnala budovou a nikdo se jim nemohl postavit. Příslušníci Hlídky sváděli boje na každém kroku, shromažďovali se ve skupinkách, aby se mohli lépe bránit, ale zvířata byla všude a nezastavili je ani městští čarodějové.
Budovou městské rady se rozléhalo dunění stovek kopyt, jak se chodbami a zasedacími síněmi řítila stáda běsnících koní. Nábytek se válel v troskách po zemi a velký kulatý stůl praskl na kusy. Lidé před rozběsněnými zvířaty prchali, dokud jim nedošel dech nebo dokud jim srdce nepukla v hrudi, ale ani to nestačilo, zdaleka to nestačilo.
Dole v docích divoce vřela voda, jak z ní vylézali tvorové cvakající klepety a mávající tykadly, mnohokrát větší, než byli zaživa. Smrt změní vše a jen zřídka k lepšímu. Tvorové rostli, jak rostla jejich nenávist, a teď před nimi lidé z křikem utíkali, zatímco oni je pronásledovali na svých dlouhých, článkovitých nohou.
Kolem velkých domů a sídel Aristokracie se plížily temné stíny, útočily proti narychlo shromážděným strážím a ochranným zaklínadlům nelitostnou silou a ti vevnitř i ti venku dobře věděli, že je jen otázkou času, kdy veškerá obrana padne.
Na Ulici bohů neutichaly modlitby k nejrůznějším Bytostem a stvořením moci, jež tam přebývaly, ale žádná nebyla vyslyšena. Zvířata se na Ulici bohů dostat nemohla a to bylo vše, na čem doopravdy záleželo. Bohové na chvíli odvrátili svoje tváře. Nevměšovali se. Pro hněv a pomstu měli pochopení.
Hostince se proměnily v jatky a kuchyně tonuly v krvi. Zabíjení plnilo ulice a budovy se otřásaly a bořily pod divokostí duševní bouře. Po celém Havenu plály ohně a nikdo je nehasil. A z každé ulice, z každého domu a každé místnosti se ozývalo vytí zvířat.
Ve sklepě pod Domem vítězů se Jestřáb, Rybářka a Saxon choulili uvnitř pentagramu k sobě, pozorovali temné stíny, které se míhaly mimo jeho obrysy, aniž překročily modře planoucí křídové čáry. Smršťův hlas jim poradil, aby vyhledali útočiště v pentagramu a čaroděj je ochránil svou magií, ale to bylo už dávno a od té chvíle o něm neslyšeli. Alespoň jim to dávno připadalo. Už si nemohli být jistí ničím. Křik umírajících zvířat se odrážel od krví potřísněných zdí. Ozývalo se tiché zvonění řetězů a řeznických háků pocházející z dávné minulosti. Na řetězech a hácích visely hlavy a trupy, dlouho mrtvé, ale stále trpící. Ze stropu stékala krev a plnila vzduch svým pachem.
Jestřáb chtěl zavřít oči, aby to všechno neviděl, jenomže pak mu jeho fantazie vykreslovala, co se v tuto chvíli dělo v Havenu, a to bylo ještě mnohem horší. Viděl padající budovy a planoucí ohně a bezmocně přihlížel, jak lidé, které se přísahou zavázal chránit, s křikem umírají v bolestech, hrůze a utrpení. Svíral svou sekeru, až ho ruce bolely, ale z pentagramu nevyšel. Nepotřeboval příliš bujnou fantazii, aby si domyslel, co by se stalo, kdyby to udělal. Podíval se na Rybářku, která klečela vedle něj. Obličej měla bledý a rysy strhané, ale ústa měla pevně sevřená a pohled pevný. Všimla si, že se na ni dívá, a mlčky mu stiskla ruku. Saxon seděl zády k nim a nic nevnímal ponořený ve svém vlastní světě lítosti a sebeobviňování. Neodpovídal, když na něj Jestřáb a Rybářka promlouvali, a tak to brzy vzdali. Náhle sebou trhli, jak se jim v myslích znovu ozval Smršťův hlas.
Slyšíte mě? A jste ještě v pořádku ?
To záleží na tom, co si pod tím pojmem představujete, odpověděl Jestřáb nevrle. Pořád jsme uvězněni v pentagramu,

kolem nás je pořád plno krve a šílenství a Saxon je pořád duchem nepřítomný. Říkáte tomu , v pořádku' ?
Věřte mi, kapitáne, tady venku je to mnohem horší. Město je v troskách a lidé zmasakrovaní. Někteří z nás se proti tomu snaží bojovat, ale zatím se nám nedaří víc než hájit naše pozice. V ulicích zuří staletí nahromaděné nenávisti. Takovou koncentraci zla jsem ještě nezažil...
Chcete říct, že se s tím nedá nic dělat? skočila mu do řeči Rybářka. Že je to beznadějné?
Ne. Něco se udělat dá. Pokud se odvážíte.
Samozřejmě, že se odvážíme! odsekl Jestřáb. Nemůžeme tu jen tak sedět a dívat se, jak se Haven mění v hřbitov! Pověz nám, co máme udělat, čaroději. A raději si pospěš. Obrysy pentagramu už neplanou ani zdaleka tak silně, jako zpočátku.
Existuje jen jediná možnost, kapitáne. Zvířata musejí být zkonejšena a Neznámé dveře zavřeny. Dva lidé dobrovolně zemřeli, aby je otevřeli; dva jiní musejí zemřít, aby je uzavřeli.
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. Vyjádřete se jasně, řekl Jestřáb. Vy chcete, abychom spáchali sebevraždu?
Ano. Vaše duše projdou Neznámými dveřmi na Pole Páně, do země zvířecích duchů. Tam se musíte usmířit s dušemi zvířat. Možná, že se vrátí ke svému odpočinku a dveře se za nimi zavřou.
Možná ? otázala se Rybářka. Slyšela jsem správně, že jste řekl možná? Chcete, abychom se zabili, a přitom si nejste jistý, že to k něčemu bude ?
Je to jediná naděje, kterou máme.
Tak proč to neuděláte sám ?
Nedostal bych se do Domu vítězů a rituál musí být vykonán tam, kde byly dveře otevřeny.
Skvělé, řekl Jestřáb. Takže je to všechno zase na nás. Jak vůbec ten duchovní svět vypadá ? A skončíme tam uvěznění, nebo se dostaneme do vlastní... země duchů?
Já nevím. Pokud vím, ještě nikdo neprošel Neznámými dveřmi a vrátil se, aby o tom vyprávěl.
„Je to čím dál lepší," zavrčela Rybářka nahlas. Dobře, Smršti, řekl jsi, co bylo třeba. Teď zmlkni a nech nás, abychom si to rozmysleli.
Jestřáb a Rybářka seděli chvíli mlčky a dívali se jeden na druhého. Proti obrysům pentagramu se tiskly temné stíny a vzduch byl těžký pachem krve a střev.
„Nikdy bych si nepomyslel, že takhle umřeme," řekl Jestřáb konečně. „Ne že bych čekal, že umřu doma v posteli, ale tak nějak jsem doufal v něco vznešenějšího. Představoval jsem si, že umřu se zbraní v ruce, v boji za něco, v co věřím."
„Věříš v město," odpověděla Rybářka. „A v lidi, kteří tady žijí. Stejně jako já. Řekl jsi to: nemůžeme tu jen tak sedět a nic nedělat. Takhle alespoň zemřeme společně. Nechtěla bych odejít bez tebe, Jestřábe."
„Ani já bez tebe." Jestřáb si povzdechl a položil sekeru na zem vedle sebe. Zamyšleně ji pohladil jako starého psa, který sloužil dobře a věrně, a pak se usmál na Rybářku. „Krátký život, ale zajímavý. Je to tak, děvče?"
„Jasně, že máš pravdu. Zažili jsme životní lásku a spoustu společných dobrodružství. Opravdu si nemůžeme stěžovat. V tu dlouhou noc v Lesním království jsme byli mnohokrát pouhý krůček od smrti. Když se to tak vezme, od té doby stejně i žijeme ve vypůjčeném čase."
„Jo. Možná. Stejně nejsem připravený umřít, děvče."
„To není nikdo."
„Tolik toho ještě chci udělat. Tolik věcí jsem ti chtěl říct, a nikdy jsem se k tomu nedostal."
Rybářka mu přitiskla prst na rty a umlčela ho. „Já to vím i tak."
„Miluji tě, Isobel."
„Miluji tě, Jestřábe."
Vzali se za ruce a něžně se na sebe usmáli. Náhle cítili zvláštní klid, ne nepodobný úlevě, kterou člověk cítí, když se konečně zbaví těžkého břemena.
„Jak to uděláme?" zeptal se Jestřáb. V hrdle měl sucho, ale hlas měl více méně pevný. „Nesnesl bych, kdybych viděl, jak trpíš. Co kdybych tě... rychle zabil a pak se probodl tvým mečem?"
„Tohle bych od tebe nemohla žádat," odpověděla Rybářka a v očích se jí zaleskly slzy. „Ať to udělá čaroděj. Nejspíš zná spoustu způsobů, jak zabíjet na dálku."
„Jo. Připadá mi jako ten typ." Vyměnili si lehký úsměv. Jestřáb se zahleděl do temnoty. „Duchovní svět zvířat... Nikdy mé nenapadlo, že zvířata mají duši."
„Když se nad tím zamyslíš, dává to smysl. Když jsem byla dítě, měla jsem psa. Zemřel stářím - bylo mi tenkrát dvanáct. Nebyl zrovna nejbystřejší, ale stejně jsem věřila, že se s ním po smrti setkám. Měl příliš mnoho osobnosti, než aby jen tak zmizel."
Jestřáb pomalu přikývl. „Takže - naše poslední společné dobrodružství."
Náhle oba nadskočili, když zaslechli Saxonův hlas. „Předpokládám, že máte v úmyslu jen tak si odejít a nechat mě tady?"
„O čem to, sakra, mluvíš?" zeptal se Jestřáb. „Ty přece nemusíš umřít. Smršť říkal, že je třeba jen dvou dobrovolných obětí. A to jsme my dva."
„Taky říkal, že zvířata budou muset být utišena, a podle toho, jak se s nimi vždycky zacházelo, si to vyžádá spoustu přesvědčování. Což je moje specialita. Nechci vás urazit, ale vy dva nejste zrovna proslulí svým diplomatickým uměním. Na druhé straně já mám za sebou roky praxe politika a podvodníka. Dokážu přesvědčit velrybu, že dokáže létat a dělat ve vzduchu přemety. Jdu taky. Potřebujete mě."
„Zamysli se nad tím, co říkáš," řekla Rybářka. „Když zemřeme my, je to jedna věc - nikdo po nás nezůstane. Ale co ty? Copak nemáš přátele a rodinu?"
„Všichni z mé rodiny jsou už mrtví," odpověděl Saxon. „A moji staří přátelé se ke mně už neznají. Nemám nic a nikoho,

kdo by mi chyběl. Tohle město není takové, jaké si ho pamatuju. Haven byl vždycky žumpa, ale nikdy tak zlá jako dnes.“
„Pořád stojí za záchranu,“ namítl Jestřáb. „Žije tu bezpočet lumpů a parchantů, ale většina lidí v Havenu je dobrá. Snaží se jen vydělat si na živobytí, jak to jde, ochraňovat svoje rodiny a přátele a zajistit si trochu lásky a pohodlí, pokud se k tomu naskytne příležitost.“
„Já vím,“ odpověděl Saxon. „Proto chci jít s vámi.“
„Nemusíš to dělat,“ namítla Rybářka. „Jestřáb a já... Je to naše práce. Naše povinnost.“
„Tohle je moje město,“ řekl Saxon. „Můj domov. I když ho někdy nenávidím, pořád je to můj domov a nesnesu se dívat, jak umírá. Smrti se nebojím. Koneckonců, už jsem byl mrtvý třiadvacet let. Tentokrát alespoň zemřu pro něco, co za to stojí. Takže pojďme na to. Dokud máme pevné nervy.“
„Dobře,“ přikývl Jestřáb. Poslouchal jsi nás, čaroději?
Ano. Jsem tady.
Tak to udělej.
Sbohem, přátelé. Haven vám to nikdy nezapomene.
Na jiném místě Havenu pronesl čaroděj Smršť slovo moci a Jestřáb, Rybářka a Saxon padli k zemi. Leželi nehybně na chladné kamenné podlaze a jejich dech se zpomaloval, jak z nich unikaly poslední zbytky života. Zemřeli společně a pak modré obrysy pentagramu zablikotaly, zhasly docela a ve sklepě nastala tma.
Byly tam pole a louky, táhnoucí se až k obzoru někde v její konečnu. Po jedné straně se táhl les plný prosluněných mýtin a příjemně temných stínů. Tekla tam řeka, čistá a jiskřivá, a její břehy byly provrtány norami a doupaty jako včelí plástev. Letní obloha byla modrá a posetá šedě lemovanými mráčky, které slibovaly vlahý večerní deštík. Slunce bylo velké a hřejivé, vzduch voňavý jako na vrcholu léta, když vám teplo prohřeje kosti a způsobí, že jsou vaše myšlenky líné a poklidné a zima se zdá tak vzdálená, jako by nikdy ani neměla přijít. Hmyz tiše bzučel a motýli poletovali z květu na květ jako oživlé barevné cetky. Něžný vánek hladil vysokou trávu a nesl vůni země, pastvy a života. A všude si hrála zvířata, běhala a ukrývala se, skotačila, honila se a vůbec se nestarala o predátory nebo příchod noci. Tato země byla jejich a nic jim tu nemohlo ublížit.
Jestřáb, Rybářka a Saxon stáli společně na břehu řeky a necítili potřebu se hnout byť jen o jediný krok. Byli tam, kde byli, v tom nadčasovém letním ránu, a to jim stačilo. Jestřáb už neměl na tváři jizvy a viděl na obě oči. Také Rybářčiny jizvy zmizely a oba teď byli trochu vyšší, jako v dobách, kdy je ještě netížily roky a vzpomínky. Saxon vypadal jako úplně jiný člověk; poprvé od chvíle, kdy ho spatřili, měl ve tváři výraz klidu a míru.
„Je to jako vrátit se domů,“ prohlásil Jestřáb nakonec. „Všichni se vrátili domů.“
„Připomíná mi to Hillsdown v Lesním království,“ dodala Rybářka. „Jenomže je to tu ještě lepší. Tam jsme se seznámili, předtím, než jsme přišli do města, když jsme ještě žili v lesích.“
„Nikdy jsem si nepředstavoval, že život po smrti bude tak bukolický,“ poznamenal Saxon. „Jenomže já jsem v hloubi srdce městský kluk.“
„Tohle je zvířecí svět,“ odpověděl Jestřáb. „Odpovídá jejich přirozenosti a potřebám, ne našim.“
„Nebe,“ řekla Rybářka pomalu. „Jsme skutečně mrtví? Necítím se jako mrtvá...“
„Vzpomínám si, jak jsem umíral,“ odpověděl Jestřáb a všichni se na dlouhý okamžik odmlčeli. „Dobře,“ řekl konečně Saxon. „Takže jsme ve zvířecím nebi. Proto jsme sem přišli. Teď musíme najít někoho, kdo vypadá, že by nás byl ochoten vyslechnout.“
Zmlkl když uviděl, že se k nim z lesa pomalu blíží lev. I na tu vzdálenost vypadal mohutně a majestátně, jako otec všech lvů. Kráčel beze spěchu mezi hrajícími si zvířaty a ona mu ustupovala z cesty, ale nezdálo se, že by se jej bála nebo že by je jeho přítomnost děsila. Jestřáb, Rybářka a Saxon pozorovali, jak k nim přichází, ale necítili nutkání utíkat ani bojovat. Konečně se zastavil přímo před nimi, tak blízko, až ucítili jeho výrazný kočičí zápach. V kohoutku byl dobrých pět stop vysoký a svou mohutnou hlavu měl na úrovni jejich. Sama jeho přítomnost byla omračující. Oči měl jako roztavené zlato a plné porozumění. Když promluvil, byl jeho dech teplý a voňavý.
Tady nemůžete zůstat, zavrčel hlas v jejich myslích, hluboký a měkký jako vítr s příslibem bouřky. Tohle není vaše místo. Nepatříte sem.
„Kde je to ‚tady'?“ zeptal se Jestřáb nejistě. „Je to... zvířecí duchovní svět? Pole Páně?“
Ne, odpověděl lev a v jeho klidném hlase zaznělo pobavení. Tak daleko jste nedošli. Tohle je místo, které si pro sebe vytvořila zvířata zabitá na jatkách. Zatímco umírala v bolestech a hrůze, čerpala sílu z míst, odkud pocházela, a ta se mísila s magií, jež zůstala z dob před vystavěním jatek. Stále více a více krve bylo proléváno, až všechny ty smrti způsobily, že vzniklo tohle místo. Těla zvířat byla zabíjena na jatkách, ale jejich duše žily dál, tady. Tady také zůstaly po mnoho let, hýčkaly si svou nenávist a snily o pomstě, dokud nebyly konečně otevřeny Neznámě dveře jediným možným způsobem - z druhé strany.
Lev se odmlčel a krátce se rozhlédl, než zase obrátil svůj prastarý, zneklidňující pohled k lidem před sebou. Přestože byly dveře otevřeny, všechna zvířata neodešla. Malá a bojácná tu zůstala, šťastná, že si konečně mohou odpočinout od starostí života. Také některá velkorysejší zvířata se rozhodla zapomenout na pomstu. Nenávist není pro zvířata přirozená. Nemají ji v povaze, i když se ji některá naučila od lidí.
„Ta, která odešla, teď zabíjejí lidi,“ řekl Jestřáb a jeho hlas se zdál být proti lvovu burácení slabý a bezvýznamný. „Přišli jsme sem, abychom se pokusili tu nenávist ukončit. Pokud je to možné.“
Proč by měli skončit? Dělají jen to, co jste jim dělali vy.
„Tím se nic nenapraví,“ namítl Saxon. „Neuděláš dobro ze zla tak, že sám budeš konat zlo. Já jsem na to už přišel. Pomsta je sladká, když se plánuje, ale nakonec tím nic nezískáš a všechno, co budeš cítit, bude prázdnota.“
„Duševní smršť musí skončit,“ řekla Rybářka. „Zabíjejí dobré lidi stejně jako zlé, nevinné s těmi, kteří se provinili, a ty,

kteří znali soucit s bezcitnými.“
„Pokud s tím nepřestanou,“ dodal Jestřáb, „stanou se sami tím, co po celá ta léta nenáviděli, a nikdy nepoznají pokoj.“
Lev pomalu kývl svou mohutnou hlavou. Máte pravdu. Duševní smršť musí skončit.
Tři lidé se podívali jeden na druhého. „To je všechno?“ zeptala se Rybářka.
To je všechno. Skrze mě zvířata vyslechla vaše slova, uviděla barvu vašich srdcí a uvěřila vám. Ukázali jste jim temnotu v jejich vlastních srdcích a ona se zastyděla. Duševní smršť skončila a zvířata se vracejí. Dlouho toužila po krvi a pomstě, ale když teď okusila chladnokrevné krutosti, zhnusila se jim. Zvířata mohou zabíjet, a dokonce i být krutá, ale pomsta je lidský vynález a ona po ní netouží.
„A co se stane teď?“ otázal se Jestřáb.
Zvířata opustí toto místo. Svůj účel splnilo a nyní mohou odejít tam, kam doopravdy patří. A vy se musíte vrátit do svého vlastního světa.
„To nemůžeme,“ namítla Rybářka. „Obětovali jsme své životy, abychom se sem dostali.“
A zvířata vám je vrátí, stejně jako všem, kterým je vzala. Na shledanou, mé děti. Ještě se setkáme.
Lev se otočil a zamířil zpátky k lesu. Jestřáb vyrazil několik váhavých kroků za ním. V hloubi duše cítil, že se loučí s něčím velkým a podivuhodným, a ještě se toho nechtěl vzdát.
„Počkej! Kdo jsi?“ ',
Lev se ohlédl přes rameno a usmál se. Ty nevíš?
Země duchů vybledla a zmizela.
Zpátky ve sklepě pod Domem vítězů se Jestřáb pomalu posadil a rozhlédl se kolem sebe. Rybářka a Saxon leželi vedle něj v křídovém pentagramu a zatímco se na ně díval, sami se začali probouzet. Jestřáb namáhavě vstal a pomalu se protáhl; cítil, jak ho svaly zase neochotně začínají poslouchat. Krev, řetězy a temná přítomnost zmizely, a sklep byl zase už jen obyčejný kamenný sklep. Rybářka a Saxon vyskočili na nohy a rozhlédli se. Jestřáb se tiše zasmál. Vypadali zrovna tak zmateně, jak se on cítil. Pak popadl Rybářku a přitiskl ji k sobě; ona jej objala takovou silou, že mu málem vyrazila dech.
„My žijeme!“ zvolal Jestřáb. „My zase žijeme!“ Jestřáb s Rybářkou začali poskakovat, křepčit a tančit a ani na okamžik se přitom nepouštěli, jako by se báli, že by si mohli navzájem zmizet. Saxon mlčky poodešel a sehnul se k Hornovu tělu, které stále leželo na zemi. Chvíli u něj něco kutil a pak se přesunul k mrtvole Eleanour Toddové. Jestřáb a Rybářka se konečně pustili a přišli se podívat, co dělá. Saxon vstal a v ruce držel nůž, ze kterého kapala krev. Jestřáb se rychle podíval na mrtvá těla. Horn i Toddová měli prořízla hrdla. Saxon hleděl Jestřábovi a Rybářce klidně do očí.
„Chtěl jsem se jen ujistit, že mrtví zůstanou. Na rozdíl od Madigana, Ritenoura a Glena neměli žádná zjevná zranění, a jelikož zvířata vrátila všechnu životní sílu, kterou Ritenour uloupil...“
Rybářka náhle ztuhla a popadla Jestřába za ruku. „Poslouchej... neslyšíš shora nějaké zvuky?“
Jestřáb se na ni podíval a pak oba vyrazili nahoru po schodech, se Saxonem v těsném závěsu. S širokými, nevěřícími úsměvy na tváři proběhli domem a přitom míjeli zmatené žoldnéře, kteří zjevně právě vstali z mrtvých. Jestřáb s Rybářkou je hned zase srazili do bezvědomí, pro jistotu, a pak spěchali i se Saxonem do čtvrtého patra. Hluk z hlavního salónu uslyšeli dávno předtím, než tam doběhli. Konečné stáli ve dveřích a dílvali se na dva krále a jejich hosty, jak vzrušeně přecházejí po místnosti, hovoří mezi sebou a snaží se pochopit, co se to, k čertu, stalo. Někteří z rukojmích zjevné využili toho, že se vzpamatovali dříve než žoldnéři, a udeřili na ně. V důsledku toho teď v jednom koutě ležela skupinka zmatených, odzbrojených a spoutaných žoldnéřů.
Teď už je všechno v pořádku, ozval se v jejich hlavách Smršťův hlas. Informoval jsem radu, co se stalo, a muži, kteří mají zajistit bezpečí v Domě vítězů, jsou už na cestě. S největší pravděpodobností si také rádi vyslechnou, co se tam vlastně stalo a jak je možné, že jste se vrátili z onoho světa!
Jestřáb se zašklebil. To bys mi nikdy neuvěřil...
6
LOUČENÍ
Rada poslala do Domu vítězů menší armádu zbrojnošů, aby tam zjednala pořádek, zatímco Městská hlídka poslala stejně velkou armádu strážníků a kapitánů, aby se ujistili, že to udělají pořádně. Dokonce i teď, když už bylo po všem, se z celé záležitosti dal vytlouct nějaký politický kapitál. Dostavily se i čestné gardy vyslané Bratrstvem oceli, aby hlídaly vchody a východy. Ve skutečnosti tu vůbec nebyli nutní, ale nikdo se jim to neodvážil říct. Jejich pýcha byla stále ještě zraněná po tom, jak snadno je smetli Madiganovi žoldnéři. Rada jim musela narychlo svěřit množství důležitých úkolů, aby ještě nevyvolali nějakou roztržku.
Oba králové stejně jako ostatní hosté byli stále v hlavním salónu a snažili se dohodnout, jestli mají odložit podepsání té zatracené mírové dohody na nějakou příhodnější dobu, nebo jestli ji mají raději podepsat hned, než se zase něco přihodí. Jejich hlasy bylo slyšet až v patře pod nimi, ale naštěstí se i ti nejagresivnější cítili po tom, co se přihodilo, stále ještě velice mizerně na to, aby do sporu vkládali celé své srdce. Ostatní moudře vyčkávali, až se unaví.
Sklep byl plný žoldnéřů spoutaných na rukou, na nohou i jinde a čekajících, až se pro ně najde dost volných vězeňských cel, kam by mohli být převezeni. Být žoldnéřem nebylo v Havenu nezákonné. Ani plánování státního převratu. Ale podílet se na něm a prohrát ano. Zvlášť když zamýšlené královské oběti přežily a dychtily po pomstě. Ani zbytek rukojmích nemínil žoldnéře šetřit. Velice brzy se jednohlasně usnesli, že sklep využijí jako latrínu. Byli takoví, kteří si tam odskočili i několikrát.
Sir Roland a jeho komplicové už byli převezeni do Bloku prokletí, kde dostali zvláštní cely. Koneckonců, patřili k Aristokracii.
Jelikož byl Dům vítězů plný nejrůznějších lidí, nebylo pro Jestřába, Rybářku a Saxona nic snazšího než vmísit se do davu a zmizet. Nakonec se usadili v kuchyni, kde si Jestřáb rozpačitě prohlížel kus hovězího.

„Přemýšlíš, že by ses stal vegetariánem?“ zeptala se Rybářka.
Jestřáb pokrčil rameny. „Nevím. Možná. Ale nemyslím, že tohle jim vadilo nejvíc. Zvířata přece také požírají jiná zvířata. Myslím, že spíš šlo o způsob, jak se s nimi zachází. Možná, že kdyby řezníci byli trochu lidštější...“
„Myslíš zabíjet je hezky?“ zeptal se Saxon.
„Musím se nad tím zamyslet,“ odpověděl Jestřáb.
„Zatímco to bude dělat, měl by ses raději ztratit,“ poradila Rybářka Saxonovi. „Jak to vypadá, nějakou dobu si na tebe ještě nikdo asi nevzpomene, ale...“
„Správně,“ přikývl Saxon. „Myslím, že bych neměl příliš spoléhat na to, že tady budu vítaný.“
„Rád bych se tě na něco zeptal,“ ozval se Jestřáb. „Jak to, že na tebe Ritenourovo zaklínadlo neúčinkovalo? Ze všech ostatních přece vysálo život. Isobel a já jsme přežili jen proto, že jsme zrovna byli venku a spouštěli jsme se z okna po břečťanu. Ale ty...“
„Ale já,“ dopověděl za něj Saxon, „jsem byl zase v tajných chodbách, a ty mne magií, vestavěnou kdysi dávno do jejich zdí, před zaklínadlem spolehlivě ochránily. Tak jednoduché to je.“
„Co teď budeš dělat?“ zeptala se Rybářka.
„Ať se propadnu, jestli to vím. Ale něco už vymyslím. Možná založím společnost bojující proti krutostem vůči zvířatům.“
„V Havenu?“ žasla Rybářka.
Saxon se zašklebil. „Soucitní lidé žijí všude, jen musíte vědět, jak na ně. Ani by mě nepřekvapovalo, kdybych na založení takové společnosti shromáždil spoustu peněz. Musím se na to podívat.“
Kývnutím hlavy se s nimi rozloučil, vyšel zadním vchodem a byl pryč. Jestřáb za ním pečlivě zavřel a pak on a Rybářka seděli na lavici před krbem, tulili se k sobě a nemysleli na nic určitého.
„Jako ve většině našich případů jsme částečně vyhráli a částečně prohráli,“ poznamenala Rybářka po chvíli. „Většina členů Zásahové jednotky je mrtvá, pokoj jejich duším, ale aspoň jsme zachránili krále.“
„Nejenom krále,“ namítl Jestřáb. „Utišili jsme zvířata, zachránili jsme většinu Havenu před zkázou a zabránili jsme válce mezi Outremerem a Dolními královstvími. Na jednodenní práci to není tak zlé.“
„Já jen doufám, že nám uznají přesčas,“ odpověděla Rybářka.
„Řekl bych, že to bude záležet hlavně na tom, jestli si dokážeme vymyslet důvěryhodné zdůvodnění pro naše nadřízené. V žádném případě nemám v úmyslu vyprávět jim něco o duších zvířat a polích Páně. Nemluvě o úloze, kterou jsme v tom sehráli.“
„Správně,“ řekla Rybářka. „Jestřábe, kolik si toho vlastně pamatuješ ze země duchů? Mně připadá, že čím víc se na to snažím myslet, tím jsou mé vzpomínky mlhavější.“
Jestřáb přikývl. „Se mnou je to stejné. Mizí to. Patrně je to tak lépe. Myslím, že jsme se dostali zatraceně blízko k věcem, které by živí neměli vědět.“
„Takže si nakonec vymyslíme nějakou důvěryhodnou lež pro naše nadřízené?“
„Nejspíš ano.“
Oba rozpačitě vyskočili, když se dveře kuchyně otevřely, ale byl to jen čaroděj Smršť. Kývnutím je oba pozdravil.
„To je v pořádku, nemusíte vstávat.“
„Dobře,“ opáčila Rybářka, „protože nás to ani nenapadlo. Můžeme pro vás udělat něco jiného, sire čaroději?“
„Jen bych se rád na něco zeptal. Musím se přiznat, že na mě vaše statečnost udělala opravdový dojem. To, co jste prožili, by většinu lidí připravilo o rozum, ale vás se to vůbec nedotklo. Jak je to možné?“
Jestřáb a Rybářka se podívali jeden na druhého, pak se Jestřáb usmál na čaroděje. „Svého času jsme zažili horší věci.“
„Přesně tak,“ přisvědčila Rybářka.